

Giới thiệu Thời Gian Lạnh Lẽo

Editor: V.O

Thể loại: hiện đại, ngược

Số chương: 51 chương

Cố Văn yêu Bạc Lương, yêu đến mức hèn mọn. Đơn phương ba năm trời, cô hiểu rõ rằng anh ta thích em gái cùng cha khác mẹ của mình, thế mà cô vẫn bằng lòng làm thể thân của em gái.

Cố Văn yêu Bạc Lương, yêu đến mức không còn tự tôn. Cô vì yêu mà làm tiểu tam không thể gặp người, dù cho em gái mình hôn mê chưa tỉnh, cô vẫn không đành lòng dứt bỏ. Chính vì vậy, ba năm sau, khi em gái tỉnh lại, Bạc Lương ngay lập tức bỏ rơi cô, chuẩn bị kết hôn cùng em gái.

Cô Văn hiểu ra. Trò hề suốt ba năm nay, mình cô diễn quá nhập vai rồi, trò chơi tình yêu này, cô thua, thua sạch sẽ.

Cho đến khi cô tỉnh ngộ, rồi đi Bạc Lương, chuẩn bị lập gia đình, hấn lại cưỡng ép cô ngay trong đêm hôn lễ...

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Em nói xem chồng em nhìn thấy thì phải làm sao

Edit: V.O

"Buông tôi ra!"

Bên trong phòng thay quần áo nhỏ hẹp, Cố Văn hạ thấp giọng quát lớn, cô giằng giằng muốn tránh khỏi sự đụng chạm của người sau lưng, nhưng lại cảm nhận được bàn tay to lớn của người nọ đã kéo khóa kéo bên trên áo cưới mình ra, dò xét vào, sờ thân thể của mình như ngựa quen đường cũ.

Giống như ngày ngày đêm đêm ba năm qua.

Cho tới bây giờ Cố Văn cũng không nghĩ tới, lúc chính mình sắp bước lên thảm đỏ, kết hôn, người này sẽ đến!

Thân thể mềm mại không kim được run lên, thân thể từng bị dạy dỗ vô số lần đã nhạy cảm cực hạn, hoàn toàn không tiếp nhận nổi sự đụng chạm như vậy.

Vừa là tình dục, cũng vừa là khuất nhục!

"Bạc Lương, buông tôi ra! Hôm nay là hôn lễ của tôi, anh đừng quá làm vậy!"

Cần răng để cho lý trí của mình trở lại, lạnh lùng quát.

Nghe được hai chữ "hôn lễ", đôi mắt thâm thúy của người đàn ông phía sau co rút nhanh, cười lạnh, gia tăng lực tay, nhấc váy cưới của cô lên, động thân tiến vào.

"A ~ "

Cố Văn đau đến kêu lên.

"Văn Văn, sao rồi? Có phải áo cưới không dễ mặc không, có muốn anh vào giúp em không?"

Ngoài cửa, Trình Phi đang chuẩn bị đi vào xem cô lại nghe thấy tiếng la, quan tâm hỏi.

Hốc mắt Cố Văn đỏ bừng, nhuộm nước mắt.

Người chồng mà cô sắp đi lên thảm đỏ đang ở bên ngoài, mình lại bị người đối đãi thô bạo như thế này ở bên trong!

Cố Văn muốn kêu lên, nhưng chợt người đàn ông phía sau cúi đầu, đè cô lên tường, hung hăng làm nhục cô từ phía sau.

Mỗi móng hôn lên vành tai của cô, đó là chỗ mẫn cảm nhất của cô.

"Cố Văn, em nói xem nếu chồng em mở cửa nhìn thấy em bị anh đè lên tường như vậy, sẽ nghĩ như thế nào?"

Người đàn ông vừa nói thân thể vừa rút mấy lần.

Sắc mặt Cố Văn tái nhợt, dieendaanleequydoon – V.O, bị anh đâm đến phát ra mấy tiếng kêu ròi rạc, Trình Phi ngoài cửa không xác định lại hỏi lần nữa: “Văn Văn?"

"Đừng. . .đừng vào!"

Cố Văn vội vàng ngăn cản, nói.

Cô chống một tay lên vách tường, phía sau là người đàn ông hung mãnh giống như dã thú.

Hít một hơi sâu, cố gắng khiến cho giọng mình trông có vẻ bình thường chút.

"Trình Phi, anh đi ngoài chiêu đãi khách trước đi, áo cưới của em có hơi khó mặc, nhưng một mình em vẫn được, lát nữa sẽ xong. Anh đến sảnh chờ em chút đi, được không?"

"Được rồi, vậy em nhanh chút." Trình Phi ngừng lại mà không hề nghi ngờ, dịu dàng nói.

Nghe thấy tiếng bước chân rời đi, Cố Văn giống như đã dùng hết sức lực toàn thân, cả người co quắp.

Eo thon lại bị người đàn ông phía sau nhanh tay nâng lên, ôm vào trong lòng.

Người đàn ông khẽ mở môi mỏng, cười lạnh mười phần châm chọc, nói: "Tình cảm của em và chồng em thật tốt."

Nhưng trong lời nói lạnh băng như dao đâm có ý mỉa mai và ghen tức mà người phụ nữ không phát hiện ra được.

"Thừa dịp hai tuần anh không có ở đây, em đã nhanh chóng lừa anh đi tìm người đàn ông để kết hôn rồi sao? Cố Văn, em nói anh phải trừng phạt em như thế nào?"

Bàn tay to của anh hung hăng xoa hông cô, ham muốn chiếm hữu dày đặc gần như cắn nuốt người phụ nữ!

Cố Văn không nhận được rơi nước mắt, quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau.

Từ trước đến nay anh vẫn mãi bá đạo như vậy, ba năm trước uy hiếp cô, vậy cô ở bên cạnh anh, bây giờ còn tới làm cô khó chịu!

Cô chịu đủ rồi!

Cô không muốn để mặc cho người này đùa giỡn mình trong lòng bàn tay nữa!

"Bạc Lương! Rốt cuộc anh muốn làm gì! Anh đối xử với tôi như vậy vui lắm sao? Tôi muốn kết hôn, đã không liên quan chút gì đến anh cả!"

Người đàn ông nhìn thấy thù hận trong mắt cô, hơi sùng sốt, lồng ngực lại đau.

Nhưng khi nghe thấy lời của cô, lại chợt nổi giận, động thân tựa như trả thù, hung hăng đâm vào!

Cán răng nghiến lợi nói: "Ngủ ba năm, bây giờ lại muốn phủ sạch quan hệ với tôi?"

Cố Văn nghe thấy lời đó khẽ cười một tiếng..

Chuyện này còn phải nói nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chúng ta nên kết thúc

Edit: V.O

Ba năm trước đây, Cố Thanh vì cứu cô mà bị xe đánh bay, trở thành người thực vật.

Bà mẹ Cố chất vấn, tự bản thân mình cảm thấy áy náy, khiến cô cảm thấy áp lực gấp bội. Rõ ràng cô và Cố Thanh không hợp nhau, tuy nhiên bởi vì chính mình mà người nọ phải nằm ở trên giường bệnh.

Cô không chịu nổi lương tâm khiển trách, nấp ở quầy rượu mượn rượu giải sầu, nhưng sau khi tỉnh lại lại bất ngờ phát hiện mình nằm ở trên giường Bạc Lương.

Người đàn ông thuộc về Cố Thanh!

"Ngủ với tôi, sẽ phải phụ trách tôi!" Người đàn ông cười vô lại nói.

"Nhưng anh là chồng chưa cưới của Cố Thanh!"

Trên mặt Cố Văn biểu hiện không quan tâm, nhưng đáy lòng lại vô cùng tự trách, sao lại uống say đần độn u mê lên giường không nên lên!

"Vậy bây giờ cô không có ý định thừa nhận? Chính cô chủ động leo lên giường của tôi! Nếu như cô không thừa nhận, vậy tôi sẽ dứt khoát đến trước mặt cha mẹ cô nói?" Người đàn ông phúc hắc trêu chọc.

"Đừng!" Giọng Cố Văn cả kinh thất sắc, sợ hãi cầu xin anh đừng làm vậy.

Cô và Cố Thanh là chị em cùng cha khác mẹ, quan hệ từ trước đến nay rất xấu.

Mẹ là người thứ ba nhúng tay vào nhà họ Cố, mười mấy năm trước đã vứt bỏ mình, ném cô trở về nhà họ Cố.

Bà Cố mẹ Cố không chào đón cô, cho nên qua nhiều năm cô bị người ghét khắp nơi, tựa như chuột chạy qua đường ở nhà họ Cố.

Nếu như ba mẹ Cố biết mình hại chết con gái bảo bối của bọn họ, bây giờ còn lên giường chồng chưa cưới của Cố Thanh, cô sẽ không có ngày yên bình!

"Phải làm sao anh mới ngậm miệng!" Cố Văn dứt khoát nói điều kiện.

"Thay thế Cố Thanh ở bên cạnh tôi, tôi sẽ kín miệng như bình!" Người đàn ông đưa ra điều kiện.

Cố Văn giận đến muốn rút ra khỏi hai bàn tay anh.

Cố Văn cô đòi này hận nhất chính là bị so sánh với Cố Thanh, hiện tại ở trong mắt người này lại thành vật thay thế cho Cố Thanh đang hôn mê?

Nhưng cô lại không có cách nào, dieendaanleequydoon – V.O, cắn răng chấp nhận.

Nhưng có ai biết sự ép buộc ban đầu, lại trở thành say mê luân hãm sau này.

Đàn độn u mê trong ba năm, cô lần lượt trầm luân ở trong sự dịu dàng của người đàn ông này.

Mỗi một nơi người nọ dẫn mình đến, mỗi một món quà, mỗi một chữ từng nói, mình cũng có thể nhớ rõ ràng, cũng chỉ vì rung động.

Từ ngoan cố chống cự lúc đầu, càng về sau lại thành nộp vũ khí đầu hàng.

Cô, thua đến rồi tình rồi mù.

Trong lúc cô nghĩ ngờ có phải Bạc Lương cũng động lòng với mình, nhưng tình dậy vô số đêm, đều nhìn thấy anh ngồi ở đầu giường nhìn chăm chăm gương mặt mình, đáng về kia giống như xuyên thấu qua mình, nhìn Cố Thanh...

Sự si tâm vọng tưởng ngày càng tăng của cô cũng lần lượt tan biến.

Người anh yêu... Vẫn là Cố Thanh!

Ba năm làm bạn, suy nghĩ nào đó sinh ra trong lòng mình lại trở thành một trò cười.

Cô từng nói vô số lần muốn đoạn tuyệt loại quan hệ này, lại bị cứng rắn ngăn chặn.

Người đàn ông lạnh lùng bóp cằm của cô cười âm lãnh: "Tôi chưa kêu dừng trò chơi này, cô còn muốn rời đi? Cố Văn, tốt nhất là cô đừng hòng mơ tưởng!"

Đúng vậy, cô chỉ là một tiểu tam không lên được mặt bàn, ban đầu là tự cô bò lên giường của anh.

Là cô bắt đầu đoạn quan hệ bản thiu này, cô lại có tư cách gì mà kêu dừng?

Thậm chí, Cố Văn cũng biết mình hiểu nhưng lại giả bộ hồ đồ, ngu ngốc lưu luyến những ngày ở bên cạnh anh mà thôi.

Nhưng cho đến hai tuần lễ trước, tất cả đã khác, cũng hoàn toàn khiến cho Cố Văn biết đúng là mình ở trong lòng người đàn ông này, vẫn thua Cố Thanh.

Hai tuần lễ trước, Bạc Lương kêu cô thiết kế chiếc nhẫn cô thích, sau khi cô thiết kế xong, tâm tình thấp thỏm đưa cho anh. Hạnh phúc cũng lặng lẽ này sinh trong đáy lòng.

Mấy ngày trước lúc cô nghe tin Bạc Lương cưới, cô cho là Bạc Lương cũng thích mình, chế tạo ra chiếc nhẫn kia cũng vì muốn cầu hôn với mình.

Nhưng không nghĩ tới, chiếc nhẫn mình tỉ mỉ thiết kế lại được đeo vào ngón áp út của Cố Thanh mới vừa tỉnh lại.

Mà mẹ của Bạc Lương - Hạ Vũ Hà, người phụ nữ ưu nhã xuất thân cao quý đó đẩy điện thoại tới trước mặt cô, phía trên chính là cuộc đối thoại của Bạc Lương và bà, rõ ràng chính là ngày hôm qua, cũng chính là ngày Cố Thanh mới vừa tỉnh lại!

"Tôi cho là, cô có thể ở bên cạnh Bạc Lương ba năm, người Bạc Lương muốn kết hôn sẽ là cô, nhưng không nghĩ tới. Em gái cô vừa tỉnh lại, nó đã không thể chờ đợi yêu cầu hoàn thành hôn ước. Xem ra cô vẫn thua em gái cô nửa phần!"

Lời giễu cợt của Hạ Vũ Hà còn văng vẳng bên tai, Cố Văn cảm nhận lồng ngực ấm áp của người đàn ông dán sau lưng mình, lại cảm thấy làm thế nào cũng không sưởi ấm được trái tim đã lạnh lẽo.

"Bạc Lương, chúng ta nên kết thúc."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Anh và chị ấy làm gì ở bên trong

Edit: V.O

Cố Văn đã chết lặng không có bất kỳ tri giác, cúi thấp đầu, khiến người ta không nhìn thấy vẻ mặt.

Giọng nói lúng ta lúng túng, nhưng từng chữ lại có khí phách, sự kiên quyết Bạc Lương chưa từng thấy!

"Em nói gì?" Người đàn ông nghiêm mặt lạnh lùng.

Cô ngẩng đầu lên, trên mặt chỉ còn lại vẻ lạnh lùng không thềm đề ý: "Anh cho rằng tôi thật không biết cái gì sao? Sau ngày Cố Thanh tỉnh, anh đã yêu cầu kết hôn. Không phải anh kiên quyết muốn kết hôn cùng Cố Thanh sao? Vậy tôi chúc mừng các anh trước. Cho nên, chúng ta tự có bình yên của riêng mình, anh cưới Cố Thanh của anh, tôi gả cho Trình Phi của tôi."

Sau khi nói ra những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô có vẻ nhẹ nhõm.

Thấy trong con người Bạc Lương lạnh lẽo thì Cố Văn cười châm chọc: "Đừng bày sắc mặt này với tôi, sẽ làm tôi làm tưởng anh thích tôi."

Cô nhú mày, động tác ngả ngón đặt lên đôi môi người đàn ông, giống như là thay đổi thành một người khác, nháy đôi mắt sáng: "Nói thật, nhìn thấy anh tức giận vì tôi như vậy thật đúng là hài lòng, từ nhỏ đến lớn tôi thua Cố Thanh nhiều lần như vậy, bị cô ta đè ép nhiều năm như vậy, nhưng không nghĩ tới lúc cô ta hôn mê, tôi ngủ với người đàn ông của cô ta ba năm, cuối cùng là hòa nhau một đêm!"

"Em có ý gì?" Bạc Lương xanh mặt, giận đến phát run, hận không thể bóp chết người phụ nữ trước mắt này.

Theo cô, mình chỉ sánh bằng công cụ để cô và Cố Thanh thắng thua?

"Ý trên mặt chữ!" Người phụ nữ cười cười giễu cợt, cô cứ thế nhìn gương sửa sang lại, kéo khóa kéo áo cưới xong, chỉnh lại dáng vẻ, ung dung, vẻ mặt ngọt ngào đi ra phòng thử quần áo.

Giống như người đàn ông phía sau, bất kể là về mặt gì, tâm tình gì, cũng không liên quan gì đến mình!

Nhưng chỉ có bản thân Cố Văn biết, lúc đi ra cửa phòng thử quần áo, nước mắt lại ào ào chảy ra.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn Cố Văn đẩy cửa đi ra ngoài, dieendaanleequydoon – V.O, xuyên qua hành lang dài, đi về phía cuối thảm đỏ, sắp nắm tay một người đàn ông khác, cùng anh ta đi về phía đầu bậc lên xuống.

Tay Bạc Lương siết lại thật chặt, ánh mắt nhìn về phía Cố Văn hàm chứa đau đớn vô cùng.

"Anh mới vừa cùng chị làm gì ở bên trong?" Vừa quay đầu, đã nhìn thấy khuôn mặt không khác Cố Văn bao nhiêu, chính là em gái Cố Văn —— Cố Thanh!

Cố Thanh thấy Bạc Lương hoàn toàn không để ý tới mình, đề lờ giận trong lòng xuống, bộ mặt vô hại nhìn Bạc Lương: "Anh Lương, em đang hỏi anh đó, em mới vừa nhìn thấy chị cũng đi từ bên trong ra ngoài..."

"Không làm gì cả." Người đàn ông không nhận được nói, chợt nhìn thấy tay Cố Thanh còn đeo chiếc nhẫn kia, trông mắt nháu lại, hai ba bước đi tới, nắm tay của cô ta, kéo chiếc nhẫn xuống.

Cố Thanh bị đau kêu một tiếng: "Anh Lương ~ đau!"

Nhưng sắc mặt Bạc Lương lại lạnh lùng: "Sau này đừng để cho tôi nhìn thấy cô tùy tiện động đến đồ của tôi! Đồ không thuộc về cô, đừng si tâm vọng tưởng!"

Sắc mặt Cố Thanh lập tức thay đổi, cắn răng nghiêng lợi nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tinh xảo như búp bê sứ bây giờ chỉ còn lại thù hận và tràn đầy ghen tỵ. Nhưng lúc Bạc Lương nhìn sang lại đổi thành bộ dạng đáng thương động lòng người.

"Anh Lương, em đã bị chị ấy làm hại nằm trên giường ba năm, em vì anh mà bây giờ đứng dậy cũng không nổi, anh không thể đối xử với em như vậy! Anh là chồng sắp cưới của em, chờ thân thể em tốt rồi em còn muốn gả cho anh. Ngày hôm qua bác gái còn từng tới thăm em..."

Bạc Lương cau mày, có chút không nhận được nhìn cô ta: "Cố Thanh, đừng lấy mẹ tôi ra dọa tôi!"

Cố Thanh nghe nói như thế lập tức ngậm miệng.

Nhìn bóng lưng Bạc Lương cách xa, cười châm chọc.

"Cho dù anh thích cô ta, nhưng anh cũng không chiếm được cô ta. Bây giờ sợ rằng Cố Văn đã hận anh mất rồi. Nhìn đi, không phải là cô ta muốn gả cho người khác muốn sống cuộc sống bình thường sao? Anh rẽ kia của tôi nâng cô ta trong lòng bàn tay, đối đãi giống như trân bảo, còn anh, Bạc Lương anh so được không? Thứ anh cho cô ta chỉ có tổn thương vô cùng vô tận."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Giấy báo mang thai

Edit: V.O

Giờ phút này, bên trong sảnh, trên thảm đỏ, Trình Phi dịu dàng vươn tay ra, nhìn Cố Văn bên cạnh.

Cố Văn nháu mày lại, do dự duỗi tay ra, tùy Trình Phi dắt mình đến bên cạnh mục sư tiến hành tuyên thệ.

"Văn Văn, anh yêu em, sau này bất kể em biến thành dạng gì, anh cũng sẽ làm bạn ở bên cạnh em, không rời không bỏ! Vậy, em có đồng ý gả cho anh không?"

Trên mặt người đàn ông anh tuấn hiện đầy vui vẻ, con người thâm tình kia nhìn về phía Cố Văn, lời hứa hẹn trong miệng chính là thứ ba năm này Cố Văn cả ngày lẫn đêm tha thiết ước mơ, nhưng người nọ lại không cho được.

Bây giờ thật vất vả và nghe thấy, nhưng được nói ra từ trong miệng một người khác.

Cô nên cảm thấy may mắn, hay là không may mắn?

Nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

Trình Phi nhìn bộ dạng của cô, đau lòng vươn tay lau nước mắt cho cô, khách dưới đài cũng rồi rít òn ào hô hào.

Ai cũng cho là Cố Văn cảm động, nhưng không có ai biết, cô khóc vì Bạc Lương ở dưới đài nhìn mình, cũng bởi vì ba năm qua cô phò thác nhằm người, chua xót mà khóc.

Nắm lấy tay Trình Phi, chậm rãi mở miệng: "Em đồng ý."

"Choang", dưới đài, Bạc Lương uống cạn ly rượu, hung hăng đập ly sâm panh xuống đất phát ra tiếng vang chói tai.

Cái nhẫn cưới gạt từ trên tay Cố Thanh xuống đang được đặt ở trong túi chỗ ngực anh, nhưng bây giờ lại cần đến đau tim.

...

"Oẹ —— "

Sau khi hôn lễ kết thúc, Cổ Văn đã kiệt sức, dạ dày còn cuộn cuộn buồn nôn, gục ở bên cạnh xe ới đến trời đất xoay chuyển.

Trình Phi yêu thương cô, để cho cô lên xe hoa nghỉ ngơi trước, mình ở lại chiếu cố khách mời. Cổ Văn gật đầu, cũng không dị nghị.

Chợt điện thoại vang lên, Cổ Văn cau mày nhận điện thoại.

"Có tiểu thư, chúng tôi đã gọi báo cáo kiểm tra sức khỏe cho cô, nhưng cô vẫn chưa trả lời chúng tôi, xin hỏi cô đã quên ký nhận rồi sao?"

"Báo cáo gì, tôi không nhận được."

"À, vậy có thể là vận chuyển nhanh có trục trặc, dieendaanleequydoon – V.O, là như vậy, cô không phải bị bệnh bao tử, là mang thai, nếu như cô cần có thể tới bệnh viện chúng tôi bổ sung phần báo cáo..."

"Bộp —— " một tiếng, điện thoại trên tay Cổ Văn rơi xuống đất, cả người cứng tại chỗ.

Cô mang thai?

Làm sao có thể!

Rõ ràng thời gian cùng với Bạc Lương cô đều làm các biện pháp bảo vệ...

Nước mắt Cổ Văn nhịn một đêm xoạch xoạch rơi xuống.

Tại sao, tại sao, vào lúc cô lựa chọn cắt đứt với Bạc Lương, lựa chọn kết hôn với người đàn ông khác thì đứa bé này chợt tới.

Bây giờ cô nên làm gì?

"Văn Văn, sao vậy? Nghĩ gì thế? Có phải mệt mỏi không? Sao lại ngồi ở trên bậc thang, nơi này lạnh không tốt cho thân thể của em."

Trình Phi đã hết bận chuyện hôn lễ, tìm được cô, nhìn thấy cô ngồi ở trên bậc thang, đỡ cô lên đưa vào trong xe hoa.

Trên mặt Cổ Văn vẫn còn nước mắt, đầm đìa đáng yêu, Trình Phi đau lòng vô cùng, dịu dàng lau khôe mắt cô: "Ngoan, đừng khóc."

"Trình Phi, em có lời muốn nói với anh." Cổ Văn lúng ta lúng túng mở miệng, cô cảm thấy cần phải nói với đối phương.

Nhưng ai ngờ Trình Phi hoàn toàn không cho cô cơ hội này.

"Bây giờ trước đừng nói, mệt mỏi cả ngày, chúng ta đi về trước, được không?"

Anh ngắt lời cô, đưa cô vào trong xe.

Cổ Văn thấp thỏm không yên, Trình Phi thật yêu thương cô, để trong lòng khám trong tim, cô không muốn lừa gạt Trình Phi. Nhiều lần muốn mở miệng, nhưng Trình Phi lại lấy đủ loại lý do cản lại.

Nhưng cô lại không biết, Trình Phi ngồi ở bên cạnh cô siết thật chặt một tờ báo cáo vừa mới nhận được không lâu, chính là báo cáo kiểm tra sức khỏe của Cổ Văn!

Mấy ngày liên tiếp, Cổ Văn cũng cảm thấy Trình Phi đang trốn tránh mình, cho dù mình muốn nói ly hôn cũng không có cơ hội nói.

Nhưng cô tuyệt không hề nghĩ tới mấy ngày sau lại xảy ra chuyện khiến cô không tưởng tượng được...

"Chị, ba ngày sau tôi sẽ cử hành hôn lễ với Bạc Lương, đến lúc đó chị nhớ tới nha?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thời gian lạnh lẽ

Edit: V.O

Giọng Cổ Thanh vẫn nhẹ nhõm nghịch ngợm, nhưng vào trong tai Cổ Văn lại giống như toàn thân lọt vào hầm băng, rõ ràng là tháng sáu nóng nhất, hết lần này tới lần khác toàn thân đông lạnh đến phát run.

Cô không để ý Cổ Thanh châm chọc cô chuyện thể thân, cũng không nghĩ có phải Cổ Thanh biết cái gì hay không, toàn tâm cô đều đặt vào câu "ba ngày sau tôi sẽ cử hành hôn lễ với Bạc Lương".

Tay cầm điện thoại của cô bắt đầu run rẩy không ngừng, gần như sắp không khống chế được mình.

"Cố...mới vừa nói gì? Cô và Bạc Lương..."

"Đúng, tôi và Bạc Lương sắp kết hôn, có phải rất vui không? Tôi cũng không nghĩ tới Bạc Lương lại cầu hôn tôi nhanh như vậy, tôi yêu anh ấy đã nhiều năm, lại xa cách nhiều năm, dĩ nhiên tôi sẽ đồng ý."

Cố Thanh khẽ cười, cảm giác hạnh phúc trong giọng nói cách điện thoại cũng có thể truyền tới bên Cố Văn, khiến cho cô cảm thấy vô cùng đau khổ.

Nhưng đau khổ hơn chính là, giọng nam quen thuộc kia truyền tới: "Tiểu Thanh đi đứng không tiện, ngày mai cô đi thử áo cưới thay cô ấy! Dù sao đáng đáp các cô cũng giống nhau, cũng làm thế thân ba năm, mặt này là chuyên môn của cô!"

"..."

Cố Văn cắn chặt môi, mắng to: "Bạc Lương, tên khốn kiếp, tôi có đi tìm chết cũng sẽ không cho các người thử áo cưới!"

Hung hăng ngắt điện thoại, che miệng ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lớn, thì ra bản thân thật là người không được quan tâm.

Hạ Hà Vũ nói đúng, Cố Thanh vừa mới tỉnh lại, Bạc Lương đã nhanh chóng xin cưới.

Ba năm qua, cho tới bây giờ mình không thể chiếm một chút ít vị trí ở đây lòng người đàn ông kia!

Ba năm nay rốt cuộc cô được coi là gì!

Một đêm không ngủ, đầu Cố Văn đau như muốn nứt, lúc soi gương mới phát hiện tới hôm qua mình đã khóc đến hai mắt sưng lên, dieendaanleequydoon – V.O, có chút buồn cười, rõ ràng người quyết định không có bất cứ quan hệ nào với Bạc Lương nữa chính là mình, nhưng lúc biết đối phương muốn kết hôn vẫn khó chịu như vậy.

Rửa mặt, cuối cùng vẫn đến tiệm áo cưới, cô không muốn khiến cho Bạc Lương xem thường mình, cô muốn nói cho anh biết, cho dù anh cùng với Cố Thanh, mình cũng sẽ không hề đau lòng!

Cô không thêm quan tâm!

"Chị ~ chị tới thật là chậm. Bọn em đã thử mấy cái rồi, chứ nếu không kịp thì phải làm sao?"

Cố Văn nghe, không nhận được cười: "Ngại chậm cô có thể tự đi thử áo cưới, không cần kêu tôi tới!"

Cố Thanh ghét nhất chính là bộ dạng, thái độ cao cao tại thượng này của Cố Văn.

Nhưng lại không phản kích ngay trước mặt Bạc Lương, nói không âm không dương: "Không sao, chị từ từ thử, em và Bạc Lương vào trong xem thử những áo cưới khác."

Cười vòng qua cánh tay người đàn ông.

Cố Văn kéo kéo khóe miệng: "Tùy cô."

Bạc Lương ngẩng đầu không mặn không nhạt nhìn cô, trong đôi mắt thâm thúy kia, ngoại trừ lạnh lùng thì không có gì cả!

Thử áo cưới xong, Cố Văn đứng ở trước kính thử đồ nhìn mình bên trong, ngăn người.

Ai ngờ Cố Thanh lại xuất hiện sau lưng mình như bóng ma.

"Mặc thật đúng là đẹp, nhưng vẫn không phải là chính chị đúng không? Có vài người, rất thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng quay đầu lại, tiền mất tật mang, mất nhiều hơn được! Cố Văn, chị nói tại sao có thể có người tiện như vậy, để mất tới thử không thuộc về mình?"

Lời của Cố Thanh giống như cây gai đâm vào trái tim Cố Văn, quả đấm nắm chặt lại buông ra.

Vốn không muốn để ý tới cô ta, nhưng Cố Thanh lại cười xòa một tiếng, ác độc nhìn cô: "Cố Văn, cô và mẹ cô tiện như nhau, rất thích giành đàn ông của người khác! Cho dù là Đại tiểu thư nhà họ Kiều, có quyền thế thì thế nào? Cuối cùng cũng không phải là vẫn bị đuổi ra khỏi cửa. Rơi vào kết quả đem tặng cô quyền?"

"Câm miệng! Cô nói tôi thì có thể nhưng không được phép nói mẹ tôi!"

Cầm kỵ lớn nhất đời này của cô chính là mẹ, mặc dù mười mấy năm trước người phụ nữ kia đã vứt bỏ mình, nhưng cũng đã từng đối với mình như là trân bảo.

Đó là ám áp ít ỏi trong cuộc đời cô.

"Dám làm mà không để cho người ta nói? Không phải mẹ cô đã vứt bỏ cô sao? Cô chỉ là tiện chủng cũng dám xuất hiện ở nhà chúng tôi! Cố Văn, mẹ cô là tiện nhân, cô cũng chính là cái tiện nhân. Thật ra thì cô không biết đúng không, hoàn toàn không phải mẹ cô vứt bỏ cô, bà ta chết rồi. Biết chết là thế nào không?"

Cô ta nháy nháy mắt, vẻ mặt khả ái vô tội nói ra sự thật làm người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Con không còn

Edit: V.O

"Mẹ cô bị đâm xăng chết cháy, tro cốt của bà ta được chôn ở trong rừng cây phía sau nhà chúng tôi. . ."

"Cô câm miệng cho tôi!"

Cố Văn gơ tay vung cái tát qua, nhưng Cố Thanh lại ngã bịch xuống xe lăn, tay của cô hoàn toàn không đụng lên mặt cô ta.

"A a a ——" Cố Thanh kêu thành tiếng, hấp dẫn Bạc Lương đang gọi điện thoại bên ngoài chạy vào.

Bạc Lương xông tới nhìn thấy Cố Thanh ngã lăn trên đất, mà bàn tay Cố Văn còn giờ lên, rất rõ ràng mới vừa xảy ra chuyện gì.

Nổi giận dùng dùng chạy tới, bế Cố Thanh lên, khuôn mặt quan tâm, lúc nhìn về phía Cố Văn lại là gương mặt chán ghét.

Cố Văn đi tới muốn giải thích, nhưng cô lại bị người đàn ông hung hăng đẩy ra.

"Cút!"

"Àm", Cố Văn ngã xuống đất, bụng dưới ập tới đau đớn, có thể cảm thấy dường như có thứ gì đó chảy xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Không phải là tôi. . ."

Cô cau mày muốn giải thích.

Nhưng Bạc Lương chán ghét nhìn cô, trong đầu còn quanh quẩn lời cô nói với mình lúc kết hôn, anh, Bạc Lương, chỉ là công cụ Cố Văn cô thắng Cố Thanh mà thôi!

"Cố Văn, Cố Thanh vì cô hôn mê ba năm, cô còn ra tay với cô ấy như vậy! Cô đúng là ác độc!"

"Không phải. . . Không phải là tôi. . ."

Cô vươn tay, muốn nắm lấy Bạc Lương, muốn nói cho anh biết, cô không ra tay, hoàn toàn không phải mình làm, là Cố Thanh cố ý ngã. Cô còn muốn nói cho người kia mình mang thai, bây giờ bụng cô đau quá, có phải con của cô sẽ không còn không?

Nhưng người đàn ông lại lạnh lùng ôm Cố Thanh rời đi, cũng không thèm nhìn cô một cái.

Cố Thanh lộ đầu nhỏ từ trong ngực Bạc Lương ra cười lạnh với cô. . .

. . .

"Cố Văn. . . Cố Văn. . ."

Nghe được tiếng gọi âm ỉ, Cố Văn mở mắt ra nhìn thấy đèn trần treo ngược lung la lung lay, hình như còn đang không ngừng chuyển động.

"Cố Văn, em sao rồi? Ngoan, kiên trì, chúng ta có thể gặp bác sĩ, em chịu đựng!" Trình Phi đau lòng nói.

Người phụ nữ trên xe cấp cứu mặc áo cưới diễm lệ, nhưng phía dưới lại loang lổ vết máu.

Trình Phi cầm tay cô thật chặt, rất nhanh người đã được đưa đi kiểm tra, lúc kết quả ra bác sĩ lại lắc đầu: "Xuất huyết nặng, chắc chắn không giữ được đứa bé, trước cấp cứu cho người lớn vậy."

Cố Văn hỗn loạn nghe nói thế, dùng hết sức ngẩng đầu cầu xin bác sĩ.

"Đừng, đừng, tôi muốn đứa bé này sống sót, tôi muốn đứa bé này sống sót!"

Cô quay đầu nhìn về phía Trình Phi: "Cứu em, cứu con của em, em van xin anh, Trình Phi, là em có lỗi với anh, nhưng xin anh cứu con của em, cầu xin anh!"

Cô dùng hết sức lực cầu xin.

Cô biết, cô yêu người đàn ông kia đến không có thuốc chữa, giữa bọn họ đã không còn có thể, thứ còn lại cũng chỉ có đứa bé này.

Đây là thứ duy nhất cô giữ được Bạc Lương!

Trình Phi nhíu mày, ánh mắt đều là đau thương nhìn Cố Văn.

"Cố Văn, em biết em đang nói cái gì không?"

"Em biết em biết, nhưng Trình Phi, người có lỗi với anh chính là em, không phải con của em, em cầu xin anh, coi như là em cầu xin anh có được không?"

Trình Phi mím chặt môi mỏng, nhìn về phía cô.

Cuối cùng bất đắc dĩ giờ tay ký lên tờ đồng ý phẫu thuật.

Chờ đợi một ngày một đêm, cuối cùng tình hình của Cố Văn cũng ổn định lại, tỉnh lại lại nhìn thấy khuôn mặt khiến người chán ghét của Cố Thanh.

Giờ phút này cô ta đâu còn vẻ mảnh mai như ngồi ở trên xe lăn hai ngày trước, mặc váy hoa thanh thuần động lòng người kiểu Bạc Lương thích, đứng ở bên giường bệnh từ trên cao nhìn xuống Cố Văn.

"Nghe nói đứa bé trong bụng cô đã được bảo vệ? Thật đáng mừng."

Cố Thanh xách một phích nước canh ngồi ở bên cạnh Cố Văn, cười híp mắt nhìn cô.

Cố Văn xoay mặt qua bên, không muốn để ý đến cô ta.

"Ôi, không để ý tới tôi? Vậy có phải cô cũng không muốn lấy tro cốt của mẹ cô?"

"Cô nói gì!"

Cố Văn quay đầu hung tợn nhìn chằm chằm cô ta!

Cố Thanh lấy hũ tro cốt từ trong túi ra, phía trên còn dính chút bùn đất.

Cô nhớ Cố Thanh từng nói tro cốt mẹ cô được chôn ở trong rừng cây phía sau nhà họ Cố!

Chợt đứng dậy, muốn đi lấy lại bị né tránh.

Cố Thanh cười rục rờ, để hủ tro cốt ở phía xa, chỉ chỉ canh bên kia: "Uống nó, tôi sẽ cho cô."

"Cô muốn làm gì?"

"Tôi biết nhiệt chủng trong bụng cô là của Bạc Lương, không phải của Trình Phi, cô cũng biết tôi sẽ kết hôn với Bạc Lương, trong mắt tôi không thể chứa một hạt cát, cho nên, đừng để tôi thấy nhiệt chủng kia, uống thuốc bỏ đứa bé, tôi sẽ cho cô tro cốt của mẹ cô."

Cố Thanh nói xong, cầm hủ tro cốt lên đi tới bên cạnh cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, mở hủ tro cốt, giả bộ hướng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Mùi tro cốt mẹ cô như thế nào

Edit: V.O

Cố Thanh nói xong, cầm hủ tro cốt lên đi tới bên cạnh cửa sổ, đẩy cửa sổ, mở hủ tro cốt ra, giả bộ hướng xuống.

"Hôm nay gió thật to, cô nói xem đồ một hộp tro cốt lớn như vậy còn tìm được không?"

"Không. . .đừng! Cầu xin cô, đừng! Tôi uống, tôi uống!"

Cố Văn bị dọa sợ kêu to, tay run run vội vàng uống canh Cố Thanh mang đến, canh đầy dầu mỡ không nhận ra được mùi gì, nhưng lúc này Cố Văn hoàn toàn không quan tâm, lúc uống sạch một giọt cuối cùng, Cố Thanh cười.

"Cô trả hủ tro cốt lại cho tôi!"

Cố Thanh nhún nhún ném qua cho cô.

Tay Cố Văn run run mở ra, bên trong rỗng tuếch.

"Cô lừa tôi!"

"Tôi cũng không lừa cô, tôi đã đưa cho cô một nửa tro cốt. Tôi rất hào phóng đúng không. Trong bát thuốc phá thai vừa rồi, một nửa tro cốt mẹ cô được hòa ở bên trong, như thế nào, mùi như thế nào?"

"Cố Thanh!" Trong mắt Cố Văn hiện đầy tia máu.

Thứ cô mới vừa uống vào chính là tro cốt của mẹ!

"Oẹ —— "

Cố Thanh nhìn cô cười: "Đừng nôn, đó là một nửa tro cốt của mẹ cô, nôn thì sẽ không còn."

"Tôi muốn giết cô, tôi muốn giết cô!"

"Cô giết tôi thì sẽ không lấy được một nửa tro cốt kia. Muốn. Tới mai đừng xuất hiện tại hôn lễ, rút ra khỏi Tuyên Thành cho tôi, rút càng xa càng tốt!"

Cố Thanh âm ngoan nhìn cô.

Cô ta mới vừa đi, Cố Văn đã ôm hủ tro cốt trống không gào khóc.

"Cố Thanh, tôi muốn giết cô giết cô!"

"Văn Văn. . ." Trình Phi ở ngoài cửa nghe giọng của Cố Văn, dieendaaneequydoon – V.O, vội vào ôm cô vào lòng an ủi.

"Đừng khóc đừng tức giận! Ngoan ~ thân thể em còn chưa khỏi hẳn, ngàn vạn đừng nổi giận."

Cố Văn nằm ở trong ngực Trình Phi liều mạng lắc đầu: "Cố Thanh đưa tro cốt của mẹ em cho em uống, cô ta khinh người quá đáng, thì ra là mười mấy năm trước mẹ em đã bị bọn họ giết. Em muốn báo thù! Em muốn báo thù, Trình Phi! Không báo thù em không cam lòng! Hu hu hu. . ."

"Được được được, báo thù, anh báo thù cho em!" Trình Phi kiên nhẫn an ủi.

Cố Văn khóc khóc, sắc mặt chợt trắng bệch, máu tươi nửa người dưới chảy như trút nước, Trình Phi bị dọa đến sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng gọi bác sĩ tới. . .

...

Tám giờ tối, Khách sạn Đặc Tư Thụy chuẩn bị một hôn lễ xa hoa, Bạc Lương nhìn một vòng hiện trường, quả nhiên, hoàn toàn không có người phụ nữ kia!

"Nghĩ gì thế? Sắp lên thăm dò, em vẫn có chút căng thẳng." Cố Thanh đứng ở bên cạnh anh nhìn mình và Bạc Lương tây trang trắng thơm trong gương, khuôn mặt vui vẻ.

Chỉ cần qua hôm nay, người đàn ông này sẽ hoàn toàn thuộc về mình. Gương mặt cô ta có bảy tám phần giống Cố Văn, thua Cố Văn vài phần tươi sáng, hơn vài phần giả vờ vô tội và đáng yêu.

Bạc Lương nhìn áo cưới trên thân cô ta lại nghĩ đến ngày đó nhìn thấy Cố Văn ở phòng thử quần áo.

Cười lạnh: "Áo cưới này được mặc ở trên người cô thật đúng là hạ không ít cấp bậc!"

Sắc mặt Cố Thanh lập tức thay đổi.

"Anh có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ!"

Bạc Lương xoay người sửa sang lại quần áo cho cô ta, cười nói: "Như cô mong muốn, tôi và cô kết hôn, nhưng Cố Thanh, tôi đã tự xin công ty điều đến phân bộ quản lý chi nhánh công ty ở Ý, ngày mai sẽ đi. Cô cứ hưởng thụ cuộc hôn nhân này đi."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Báo thù

Edit: V.O

"Anh nói gì?"

Cố Thanh tròn to hai mắt nhìn anh.

Ngày mai sẽ đi?

Vậy là sau ngày kết hôn anh ấy sẽ ném một mình mình ở chỗ này?

Mình tốn nhiều tâm tư như vậy, thật vất vả kết hôn, còn có ý nghĩa gì?

Anh ấy không muốn gặp mình đến vậy sao?

Kéo khóe miệng cố gắng nặn ra nụ cười: "Anh Lương, anh đang đùa gì thế, nhất định anh phải dẫn em..."

"Còn phải tiếp tục giả bộ nữa sao? Ngày đó ở tiệm áo cưới, là cô có ý. Cô muốn hôn lễ, tôi cho, cô muốn danh phận tôi cũng cho, tôi cũng xa cách Cố Văn. Tất cả yêu cầu của cô tôi đã thỏa mãn cô. Cô còn có cái gì không biết đủ?"

Khuôn mặt anh vui vẻ đi ra khỏi phòng thử quần áo.

"Bạc Lương! Anh có biết anh đang nói cái gì hay không!" Cô ta ra sức gào thét. Tất cả quyền luyến trên mặt đều biến thành hốt hoảng.

Cô ta không thể tin được, người mình yêu nhiều năm sẽ đối xử với mình như vậy!

Nhưng dường như người đàn ông không nghe thấy, sải bước đi tới trước.

Cố Thanh muốn đuổi theo, nhưng dưới chân gặp ghềnh, ngã mạnh xuống đất.

"Thanh Nhi, Thanh Nhi, con làm sao vậy?"

Mẹ Cố nhìn thấy bộ dạng này của con gái, đau lòng đi tới đỡ cô ta, Cố Thanh vừa nhìn thấy mẹ Cố, sắc mặt thay đổi.

"Sao mẹ ở đây? Không phải là kêu mẹ trông chừng Cố Văn, để cô ta phải đi sao?"

"Cô ta đã ở sân bay, đã đi." Mẹ Cố oan ức giải thích, thật bị Cố Thanh dọa sợ.

"Tro cốt đâu?"

"Ở chỗ mẹ..."

Bà ta nói xong vươn tay vào trong túi của mình lấy ra, nhưng sau khi mở ra lại rỗng tuếch.

Sắc mặt lập tức khó coi.

"Không đúng, rõ ràng đây mà, từ lúc nào đã không còn!"

Vu Như Ý hốt hoảng đảo quanh, dieendaaneequydoon – V.O, đột nhiên nhớ tới lúc mình vào hiện trường hôn lễ đã bị một người phụ nữ dụng mạnh một cái...

Cố Thanh giận đến hắt bà ta ra.

Lập tức gọi điện thoại cho Cố Văn.

"Cô ở đâu?"

"Ồ chỗ cô không hy vọng tôi đến." Cô Văn cong môi cười đáp.

Cả người Cô Thanh điên cuồng: "Cô Văn, cô muốn làm gì!"

Cô ta sợ đến thân thể run rẩy.

"Cô đến sánh nhìn xem, tôi sẽ trả cho cô một hôn lễ khác biệt, thoải mái thương thức đi."

Cố Thanh bị dọa cho sợ đến lao đảo vội vàng chạy ra sảnh.

Chợt, tiếng nhạc vang lên, tất cả khách mời ríu rít ngẩng đầu nhìn lên màn ảnh lớn.

"Xôn xao —— "

Tiếng nghị luận vang lên, chỉ thấy phía trên hiện ra bức ảnh máu me đầm đìa.

Thân thể thai nhi trong suốt, con người căng tròn, rõ ràng có thể thấy được năm đầu ngón tay út, còn có đặc trưng của con trai. Đây rõ ràng là hình ảnh một thai nhi sinh non!

"Eo ơi, đây là tình huống gì vậy, tại sao có thể có thứ này xuất hiện ở nơi này!"

"Thật là xui xẻo..."

Tiếng nghị luận vang lên, nhưng Cố Thanh lại giống như là mất hồn, lao đảo nghiêng ngã đi về phía Bạc Lương giữa đài cao.

"Đừng nhìn, đừng nhìn, Bạc Lương, đừng nhìn..."

Ánh mắt Bạc Lương lạnh dần.

Ngay sau đó, trong loa truyền đến giọng của Cố Văn.

"Như chư vị đã thấy, đây là con tôi mới vừa bị sảy. Rất đáng yêu đúng không? Nhưng đứa bé này lại mạng khổ, mới vừa thành hình đã bị di ruột của nó, cũng chính là cô dâu đang đứng ở trên đài cao lúc này - Cố Thanh, làm hại sinh non."

Trong lúc nhất thời, tất cả khách mời ríu rít chăm nhìn hướng Cố Thanh.

Cố Thanh liên tiếp lắc tay, hốt hoảng kêu to: "Không, không, không phải vậy, không phải như thế, không phải là tôi làm hại, là cô ta tự nguyện, đây là một nghiệt chủng, đây không phải là lỗi của tôi!"

Cô ta nhìn Bạc Lương cầu cứu, khóc cầu xin: "Bạc Lương, thật không phải lỗi của em, em không ép cô ta..."

Ngay sau đó, từng hình ảnh một được chiếu lên màn hình.

Có năm xưa Cố Thanh quán quýt cùng người không chịu nổi, có hình Vu Như Ý thông dâm với người, còn có chứng cứ xác thực một nhà Cố Chính Tông mưu hại vợ chính Kiều Như Yên. Từng món một, bày ra ở trước mặt mọi người, tiết lộ với mỗi một vị khách mời tại đó tội ác của cả nhà này.

"Đây là già! Đây là già!" Lúc Vu Như Ý nhìn thấy hình thân thể mình và gian phu trần truồng đã bị dọa sợ đến kêu to.

Cố Chính Tông lập tức vung một cái tát, đánh bà ta trước mặt mọi người.

Nhưng lúc đưa chứng cứ bọn họ mưu hại Kiều Như Yên lên, sắc mặt Cố Chính Tông cũng thay đổi, gào thét.

"Đây không phải là thật! Cố Văn, nghiệt nữ này! Mày dám hãm hại tao! Mày không chết từ tế được!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tặng quà cho anh

Edit: V.O

"Tôi không chết từ tế được?"

Tiếng chê cười của Cố Văn vang lên.

"Các người giấu tôi hại mẹ tôi còn giả nhân giả nghĩa đón tôi về nhà họ Cố, chính là vì tài sản trong tay mẹ tôi. Cố Chính Tông, nhiều năm qua có một ngày nào ông từng coi tôi là con gái của ông không? Có một ngày nào ông từng coi người phụ nữ bị ông hại chết là vợ của ông không? Lúc các người tưng lên người bà ấy, thiếu chấy bà ấy, lương tâm của ông có từng đau không? Còn cả Cố Thanh, ngay cả tro cốt của bà ấy cô cũng không buông tha, các người hoàn toàn không phải là người!"

"Cô câm miệng!"

Cố Thanh bị sốc, điên rồ tìm người tắt màn hình lớn.

"Người đâu, tra cho tôi, tôi phải tìm được con đàn bà kia! Tiện nhân, cô đừng trốn! Cô chờ đó cho tôi!"

"Đủ rồi!"

Bạc Lương lạnh mặt, quay đầu nhìn về phía Cổ Thanh.

Con người âm hàn, chỉ vào bào thai máu tươi đầm đìa trên màn hình lớn: "Đây là con ai?"

"Em không biết, em không biết. . ."

Cổ Thanh lập tức luống cuống, cô ta sợ hãi lắc đầu, lui về sau từng bước một.

Hai tròng mắt Bạc Lương đỏ ngầu.

"Rốt cuộc cô đã làm gì cô ấy? Làm cái gì!"

Thân thể Cổ Thanh cứng đờ, mắt thấy cả khuôn mặt Bạc Lương cũng chìm xuống, khí thế ép thấp đến mức làm người ta không thở nổi, từ từ đi đến gần mình, dọa cô ta sợ đến cẳng không ngừng lui về phía sau.

"Đứa bé kia là của Trình Phi, nó nó nó. . ."

"Cô còn dám nói dối!"

Cho dù anh có ngu ngốc đi nữa cũng biết, đứa bé này là của ai!

Là con ruột của anh và Cổ Văn!

Nhớ tới ngày đó ở tiệm áo cưới, dieendaanleequydoon – V.O, sắc mặt Cổ Văn tái nhợt, lòng anh dâng lên đau đớn!

Sắc mặt anh run lên, vươn tay bóp chặt cổ Cổ Thanh ép hỏi: "Là cô ép chị cô phá thai?"

"Em. . .em không có. . ."

Cổ Thanh bị bóp đến không thở nổi, nhưng đánh chết cô ta cũng không thừa nhận!

Con của Cổ Văn đã mất, bây giờ cô ta và mình đứng ở cùng một vị trí, người đàn ông mình không có được, Cổ Văn cũng đừng mong có được!

Tròng mắt Bạc Lương nhú lại, sức trên tay càng gia tăng, Cổ Thanh giùng giằng, giờ phút này khuôn mặt tinh xảo tím bầm bởi vì thiếu oxy.

"Khụ khụ. . ."

Cô ta vùng bấp chân, nhếch miệng lên, nhìn chằm chằm Bạc Lương, có vẻ dữ tợn lại khiến người chán ghét.

"Thanh Nhi, Thanh Nhi!" Vu Như Ý nhìn thấy cảnh này bị dọa cho sợ đến thân thể run rẩy.

Năn nỉ Bạc Lương: "Cậu thả Thanh Nhi đi, thả Thanh Nhi đi, thân thể của nó còn chưa khỏe, không chịu được giày vò như thế!"

"Vậy Cổ Văn chịu được giày vò sao? Cổ Văn đáng bị các người ép đi sao? Tôi đã cưới cô, nhưng tại sao cô vẫn không buông tha cho cô ấy!" Tròng mắt Bạc Lương đỏ ngầu.

Nếu như Cổ Văn không chiếu những thứ này lên màn hình lớn, có lẽ đời này anh cũng không biết Cổ Văn mang thai con mình!

Anh vừa nghĩ tới Cổ Thanh gạt mình làm nhiều chuyện như vậy lại hận không thể giết chết cô ta!

Vu Như Ý vô cùng sốt ruột, vội mở miệng: "Bạc Lương, đi cầu xin con buông tay, bây giờ Cổ Văn vẫn còn ở đây, nếu con đuổi theo còn có thể kịp! Cầu xin con bỏ qua cho Thanh Nhi đi, cầu xin con. . ."

Cô vừa dứt lời, Bạc Lương đã giơ tay lên vùng Cổ Thanh đi, kéo hoa chú rể trên ngực mình xuống, ném xuống đất.

Chân điên cuồng chạy tới cửa.

Cổ Thanh ngã ngồi dưới đất, nhìn Bạc Lương rời đi, hét chói tai khàn cả giọng: "Bạc Lương! Anh không thể đối xử với em như vậy! Em mới là vợ anh! Em mới là người anh muốn kết hôn."

Nhưng dường như người đàn ông lại không nghe thấy gì cả, nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc đó, Cổ Văn ra ngoài từ cửa sau khách sạn, trước khi đi, đặt một hộp nhỏ lên tay bảo vệ, dặn dò mấy câu.

Xong chuyện lại quay đầu lại nhìn khách sạn sau lưng, nở nụ cười đau khổ.

Bạc Lương lật cả khách sạn cũng không tìm được người, nhìn thấy Cổ Văn bí mật rời đi ở cửa sau trên máy giám sát, lúc đuổi theo ra ngoài cửa lại được bảo vệ ở cửa đưa cho anh một cái hộp.

Vừa mở ra, chỉ thấy một vũng gì đó máu me nhầy nhụa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đi rồi

"Thân thể bào thai. . ."

Bạc Lương thấy đồng máu thịt lẫn lộn thì bước chân hoảng không, không kiềm được lui về phía sau vài bước.

"Thình thịch" một tiếng, quỳ xuống đất, cẩn thận cảm cái bình thủy tinh đựng thân thể bào thai kia.

Đây chính là con của Cố Văn và mình?

Anh không có cách nào tưởng tượng được, lúc Cố Văn bị xảy mất đứa bé này đã chịu đựng bao nhiêu đau đớn.

Mà khi đó mình đang làm gì?

Anh cắn chặt môi.

Cái trán nổi gân xanh, móc điện thoại từ trong túi ra, gọi cho Trợ lý: "Đến các sân bay ở Tuyên Thành chặn người, cần phải dẫn thiếu phu nhân Cố Văn về cho tôi!"

Hai tay Bạc Lương run rẩy nhét thân thể thai nhi vào ngực mình, ôm thật chặt, đi lung la lung lay ra khỏi bệnh viện.

Cố Văn, em chờ cho anh, muốn chạy trốn khỏi anh, em đừng mơ tưởng!

...

Sau khi đến sân bay, Cố Văn phát hiện chung quanh đều là người, đang không ngừng tìm kiếm gì đó. Nhíu mày, quả nhiên mình vẫn đánh giá thấp thủ đoạn của Bạc Lương, nếu anh không muốn để mình đi, sẽ có cách.

Nhưng cô không có lựa chọn khác, cô đã không thể ở Tuyên Thành được nữa.

Thù đã báo, sau này nhà họ Cố sẽ không sống được ở Tuyên Thành nữa, con cũng mất, cô đã không có bất kỳ lý do gì để ở lại.

"Cố tiểu thư phải không? Chúng tôi là anh em tốt của Cảnh quan Trình, đặc biệt tới đón cô rời khỏi đây, ở đây khắp nơi đều là người của Bạc tổng, xin cô nhanh đi với chúng tôi, nếu không một khi bị phát hiện sẽ không đi được."

Ba người đàn ông mặc áo gió màu đen bất chợt xuất hiện trước mặt, Cố Văn có chút sững sờ.

"Các anh là người của Trình Phi?"

"Đúng, nói thế nào cô cũng là vợ của Cảnh quan Trình, chút chuyện nhỏ này chúng tôi phải giúp, bây giờ đi thôi." Mấy người không nói gì nắm tay Cố Văn dẫn cô đi.

Trong lòng Cố Văn cảm thấy có chút quái dị, mình không nói với Trình Phi sau khi thành công mình sẽ rời đi, làm sao anh biết được?

Nhưng cũng không hỏi cái gì.

Dù sao Trình Phi cũng là cảnh sát, diendaaneequydoon – V.O, có lẽ muốn biết cái gì cũng không khó. Có lẽ anh biết cô ở đây, cho nên mới phát người tới giúp mình?

"Nhưng bây giờ Cảnh quan Trình đang ở đâu?"

Cố Văn mở miệng hỏi.

"Một lát cô sẽ gặp được anh ta." Ba người đàn ông mặc áo gió màu đen đáp lại với vẻ sốt ruột.

Thái độ so với vừa rời ở sân bay như hai người khác nhau.

Cảm giác quái dị trong lòng Cố Văn càng ngày càng mãnh liệt.

Liếc nhìn ngoài cửa xe, nhưng lại phát hiện bên ngoài hoàn toàn không phải là đường đi đến sân bay khác hoặc là bến tàu bến xe. Mà là đi đường nhỏ thông với vùng ngoại ô bỏ hoang.

Nhận ra được không đúng, vội vàng kêu lên: "Rốt cuộc các anh là ai, muốn làm gì, thả tôi ra!"

Mấy người đàn ông liếc nhìn nhau, ác giọng nói: "Không nghĩ tới bị cô phát hiện, vậy cũng đừng trách chúng tôi."

Vươn một con dao ra đập cho Cố Văn hôn mê.

Lúc Cố Văn tỉnh lại chỉ cảm thấy cổ đau dữ dội, mở mắt ra nhìn thấy hành lang mờ tối, và công trình bị vứt bỏ.

Cùng với Cố Thanh đứng ở cách đó không xa!

"Ồ, tỉnh rồi à."

Cố Thanh cười lạnh.

Cô ta vẫn còn mặc áo cưới lúc cử hành hôn lễ, xinh đẹp không gì sánh được, nhưng gương mặt đỏ lại vô cùng dữ tợn, nhìn làm cho người ta sợ hãi.

Cố Văn có ngu cũng biết mình bị trói tới đây là do Cố Thanh ra tay!

Hoàn toàn không phải Trình Phi!

"Cố Thanh, cô muốn làm gì!"

Cô sợ hãi lùi về sau, nhưng tay chân đã bị trói chặt, cho dù mình cử động thế nào, đều không thể lùi về sau được chút nào!

Mắt thấy dao Cố Thanh cầm trong tay ập tới như ác ma.

"Những lời này là tôi nên hỏi cô, Cố Văn, là cô muốn làm gì?"

"Cô không yên phận ở chung với Trình Phi, tại sao phải phá hư hôn lễ của tôi? Cô biết tôi chờ gã cho Bạc Lương bao lâu không? Nhưng đã bị cô phá hủy!"

"Tôi đã từng cho là chỉ cần cô gã cho Trình Phi, mà tôi gã cho Bạc lương thì anh ấy có thể yên phận ở bên cạnh tôi, nhưng bây giờ tôi phát hiện, chỉ cần Cố Văn cô còn ở, tôi mãi mãi không có cách nào thay thế cô được! Vậy, Cố Văn, cô biến mất đi!"

Cố Thanh cười lạnh, trong mắt tràn đầy thù hận mãnh liệt, gần như muốn chôn vùi Cố Văn!

"Dừng tay!"

Chợt một giọng nam vang lên.

Cố Văn ngẩng đầu lên, lại là Trình Phi!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ở lại hay là đi

Edit: V.O

"Trình Phi anh đi mau, nơi này nguy hiểm, anh đi nhanh lên!"

Nhưng Trình Phi lại giờ tay, làm ra tư thế đầu hàng chậm rãi đi tới hướng Cố Văn, nhìn Cố Thanh.

"Cố Thanh, tôi đã báo cảnh sát, cô bắt cóc phi pháp, dính líu đến tội hình sự, nếu cô chịu thả Cố Văn, tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cô!"

"Ha ha, anh coi tôi là gì, dám đến hù dọa tôi? Cũng tốt, anh đã tới, vậy tôi dứt khoát để cho các anh làm một đôi uyên ương bỏ mạng." Cố Thanh cười lạnh.

Cô ta hạ tay xuống ra hiệu, chợt sau lưng xuất hiện vài người áo đen, đánh nhau với Trình Phi.

Chẳng được bao lâu, lúc Trình Phi rơi vào thế yếu, chợt tiếng còi cảnh sát vang lên, mặt Cố Thanh biến sắc, sai người dừng tay lại.

Âm ngoan nhìn Trình Phi bị đánh cho sưng mặt sưng mũi ngã dưới đất.

Đá Trình Phi một phát: "Đ** mẹ anh thật đúng là dám báo cảnh sát!"

Trình Phi phụt ra một miệng máu, cười lạnh: "Cho dù tôi và Văn Văn chết, cũng muốn kéo cô chôn theo."

"Mẹ kiếp!"

Mặt Cố Thanh âm ngoan, sai người lấy dao ra, hung hăng đâm vào bắp chân Trình Phi ngay trước mặt Cố Văn: "Trình Phi, cho dù tôi không giết anh, cũng muốn khiến cho anh tàn phế, đây là cái giá phải trả vì anh giúp đỡ Cố Văn!"

"A..."

Tiếng hét thê lương của người đàn ông vang lên.

Chỗ bắp chân, máu tươi chảy ròng.

Cố Văn bị dọa đến sắc mặt trắng không còn giọt máu, nước mắt lập tức rơi xuống, kêu to: "Dừng dừng, đừng giết anh ấy..."

"Được, tôi không giết anh ta vậy tôi sẽ giết cô!"

Lúc Cố Thanh nhào tới, chợt Trình Phi giành lấy dao, dieendaaneequydoon – V.O, thuận tay siết Cố Thanh thật chặt, dao đâm lên cổ đối phương.

Đe dọa mấy người áo đen kia: "Cút hết cho tôi, cảnh sát sẽ tới rất nhanh, tất cả các người phải ngồi tù, không muốn ngồi tù thì để cho tôi và Văn Văn đi. Chuẩn bị cho chúng tôi một chiếc xe, nếu không tôi cắt một dao, người chết trước chính là cô ta!"

Tay Trình Phi tăng thêm sức lực, mũi dao kia gần như sắp đâm thủng cổ Cố Thanh, dọa cho cô ta sợ hãi hô to: "Làm theo lời anh ta! Lập tức!"

Trình Phi vững vàng không chế Cố Thanh, mà Cố Văn cũng được cời trói, đi theo Trình Phi xuống lầu, lên xe.

Trình Phi ném Cố Thanh xuống xe.

Nhấn ga điên cuồng tăng tốc đưa Cố Văn đi.

"Trình Phi, sao anh thế này! Sao anh lại thế này..." Cố Văn nhìn bắp chân Trình Phi bị thương, bị dọa đến mất bình tĩnh.

Tay run rẩy muốn che vết thương của anh, nhưng bất kể che đây thế nào, máu đều chảy ào ạt.

"Trình Phi, chúng ta đến bệnh viện có được không? Chân của anh cần được chữa trị gấp!"

"Không có thời gian."

Trình Phi quay đầu nghiêm túc nhìn Cố Văn.

"Bởi vì tìm em, Bạc Lương đã quây cả Tuyên Thành đến long trời lở đất. Văn Văn, theo tình hình bây giờ của chúng ta, tin tức rất nhanh sẽ được đưa đến tai Bạc Lương."

"Anh biết em lặng lẽ ra đi là bởi vì em từng mang thai con của Bạc Lương, áy náy với anh. Thật ra thì anh không hề ngại chút nào."

"Đừng nói...đừng nói..."

Nước mắt Cố Văn xoạch xoạch rơi xuống.

Vươn tay muốn che miệng Trình Phi, nhưng anh lại kéo tay cô xuống, siết thật chặt trong tay, nói từng câu từng chữ.

"Cố Văn, bây giờ anh chỉ hỏi em một câu, em muốn ở lại chỗ này, hay là đi theo anh, không bao giờ...trở lại nữa! Nếu em chọn về trước, bây giờ anh sẽ quay đầu, đưa em đến bên cạnh anh ta. Nhưng nếu em muốn đi, anh bảo đảm không ai có thể tra được tin tức của em."

Cố Văn lập tức yên lặng.

Trình Phi dịu dàng cười cười, tựa như đã từng, êm ái sờ sờ đầu cô: "Không sao, anh biết em không bỏ anh ta được, bây giờ anh sẽ đưa em trở về."

Bắp chân của Trình Phi vẫn còn đang chảy máu, sắc mặt tái nhợt, thế nhưng chính anh, cho dù vì sao cô tổn thương anh, vẫn mãi mãi đứng tại chỗ chờ đợi cô, cô có tài đức gì...

"Em đi với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nổ tung

Edit: V.O

Chợt, tay nhỏ bé nắm ống tay áo Trình Phi thật chặt, chậm rãi mở miệng: "Trình Phi...dẫn em đi đi...chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, không bao giờ...trở lại nữa!"

Đôi mắt xinh đẹp của cô đầy nước mắt, trước mắt sương mù mênh mông, giống như là đã quyết tâm!

Trình Phi không nói lời nào, chẳng qua đôi mắt nhìn sang kia, lại sắc bén nhìn cô: "Em chắc không?"

"Em chắc chắn! Em không về nữa, chúng ta đi ngay bây giờ, có được không?"

Tay Trình Phi nắm tay lái thật chặt, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: "Được!"

Anh nhìn Cố Văn, mở miệng một lần cuối cùng: "Cố Văn, anh dẫn em đi, nhưng sau này em không thể trở về nữa, cắt đứt quan hệ với Bạc Lương!"

Lúc nghe thấy bốn chữ "cắt đứt quan hệ", tay Cố Văn run lên không khống chế được, chậm rãi gạt đầu.

Lúc này khuôn mặt căng chặt của Trình Phi mới thả lỏng, nở nụ cười, ôm Cố Văn thật chặt vào lòng, hôn lên trán cô: "Bây giờ anh sẽ dẫn em đi!"

Thân thể Cố Văn run rẩy khi anh đụng vào trán cô, gạt đầu một cách máy móc.

Trình Phi không quan tâm phản ứng của cô, chỉ cần cô đi theo mình là được.

Xoay tay lái, xe vòng qua một hướng khác, điên cuồng chạy về phía trước.

Cố Văn thần thờ ngồi ở vị trí phó lái, nhìn Trình Phi gọi liên tục mấy cuộc điện thoại, cứ mãi sắp xếp gì đó, cô lại không hề có mong muốn muốn biết.

Nhìn cảnh trí bên ngoài lùi về phía sau như bay, cuối cùng cũng rồi đi rồi sao?

Vốn tính cắt đứt quan hệ với người kia và thành phố này, bây giờ đến lúc thực hiện, mình cũng vui, không phải sao?

Cô muốn cong môi cười, nhưng tốn hết sức lực, lại không cong được chút nào, ngược lại nước mắt lại càng không ngừng rơi xuống.

...

"Có tìm được cô ấy không?" Bạc Lương mặt mày xoa xoa ấn đường, tây trang trên người đã bị anh kéo mất hình dạng.

Sắc mặt trợ lý đứng bên cạnh nghiêm trọng: "Mới vừa nhận được tin, dieendaanleequydoon – V.O, Cố Tiểu thư xuất hiện ở sân bay quốc tế Tuyên Thành, nhưng sau đó lại bị người dẫn đi, hẳn là người của Trình Phi."

"Trình Phi?"

Bạc Lương nghe thấy hai chữ kia, đứng phắt dậy, sắc mặt âm trầm: "Lập tức định vị cho tôi, tôi muốn biết Trình Phi muốn dẫn Cố Văn đi đâu!"

Anh ta còn dám xuất hiện!

Trình Phi, anh tính dẫn Cố Văn đi ngay trước mặt tôi sao?

Không qua bao lâu, trợ lý đã đưa tin tức tới: "Boss, chúng tôi đã định vị được Cố tiểu thư, bây giờ bọn họ đang tiến về núi Lê Minh."

"Lập tức dẫn người đi cho tôi, chặn bọn họ ở bên kia!" Bạc Lương trầm mặt lạnh lùng căn dặn, không kịp mặc cả áo khoác, tiến vào trong xe phóng thật nhanh tới chỗ đó.

Ánh mắt âm trầm, trong đầu đầy những gì nghe thấy được ở bệnh viện.

Cau mày, môi mòng khê mờ: "Văn Văn, chờ anh, lần này anh sẽ không để cho em rời khỏi anh! Chờ anh!"

Theo định vị cấp dưới báo cáo, chân đạp ga hận không thể bay đến ngay lập tức.

"Boss, đang ở phía trước cách xe anh hai nghìn thước, chúng tôi đã cho người đi theo rồi."

"Rất tốt!"

Chân mày nhíu chặt của Bạc Lương cũng dần ra vài phần.

Rất nhanh thôi, người phụ nữ chạy trốn kia sẽ có thể bị mình bắt về.

Nếu đã quyết định có con của anh, vậy sau này đừng rời đi, anh sẽ bảo vệ cô, không hề để cho cô bị uất ức nữa.

Giờ phút này Bạc Lương mới hiểu được, cả thế giới đều không bằng Cố Văn.

Bất kể người phụ nữ kia bướng bỉnh không yêu mình thế nào.

Bất kể mình có phải là công cụ cô muốn thắng Cố Thanh hay không, anh cũng không để ý nữa! Anh chỉ muốn cô trở lại, chỉ muốn trói cô ở bên mình!

Anh hối hận.

Anh sớm nên nói cho cô biết, anh thích cô, từ lần đầu tiên thấy cô ở nhà họ Cố mười năm trước, đáy lòng anh đã có một người tên là Cố Văn!

Là anh chơi đùa thủ đoạn trói người phụ nữ ngốc này ở bên mình ba năm, cũng sợ Cố Văn hận mình, lại dạt dặt dùng cách thức càng lạnh lùng để giữ cô lại.

Anh sợ cô sẽ rời khỏi mình, càng sợ Cố Văn sẽ hận mình.

Nhưng cuối cùng, anh lại biến khéo thành vụng, cô lại yêu anh không ngớt!

Mà anh chỉ từng bước tổn thương cô!

Nhưng không sao, chỉ cần tìm cô về, anh sẽ không đối xử với cô như vậy nữa, anh phải nói với cô, anh yêu cô bao nhiêu.

Yêu mười năm, cũng nhút nhát mười năm!

Bạc Lương anh, kiêu ngạo cả đời, cuối cùng lại thua bởi một người phụ nữ tên là Cố Văn!

Nhưng, lúc Bạc Lương lái xe điên cuồng, khoảnh khắc gần như sắp đuổi kịp kia, bất chợt chiếc xe đen phía trước không thắng được, ầm một tiếng, tiếng nổ mạnh vang lên, xác chiếc xe cũng bay lên, rơi xuống sườn núi.

Người nào đó đang nhếch khóe miệng, nhìn thấy, khuôn mặt cứng ngắt.

Thế giới dường như tĩnh lại trong nháy mắt.

Đôi mắt âm hàn của Bạc Lương trở nên trống rỗng.

Ánh lửa chiếu vào trong mắt, giống như động tác chậm, từng màn đang từ từ hiện ra.

"Àm..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Người trời xa cách

Edit: V.O

"Bởi vì không kịp phanh, xe của anh cũng đụng vào cây ven đường.

"Boss!"

Tiếng trợ lý hoảng sợ kêu lên, xe ở phía sau nhanh chóng chạy đến, dừng lại. Trợ lý cẩn thận đi tới, nhìn dáng vẻ của người đàn ông bên trong xe.

Chợt một bàn tay dính máu đẩy cửa xe ra.

Trợ lý sợ hết hồn, chỉ thấy mặt Bạc Lương đều là máu, nửa sườn xe trước cũng bị hủy trong nháy mắt.

Trước mắt người đàn ông máu me nhầy nhụa, bởi vì mất máu mà dẫn đến choáng váng hoa mắt, không thấy rõ cái gì, bước chân lư vô, nhưng vẫn kiên định đi tới chỗ vụ nổ.

"Boss, anh đừng như vậy! Anh đừng như vậy! Bên kia nguy hiểm."

Trợ lý kéo Bạc Lương, nhưng bị anh đẩy ra, khuôn mặt thần thờ, bước từng bước một qua bên kia.

"Cô ấy còn ở bên trong, cô ấy còn ở bên trong, cứu cô ấy..."

"Boss, xe kia đã rơi xuống sườn núi rồi."

"Đi xuống..." Người đàn ông yếu ớt nói.

Nhìn về phía Trợ lý: "Đi xuống cứu cô ấy." Nhìn một lúc lâu, chợt cười nói: "Anh không đi có đúng không, tôi đi, tôi đi cứu cô ấy..."

Anh bước từng bước một lần mò xuống ven đường. Cho dù mất máu quá nhiều, cho dù không nhìn thấy gì, lao đảo nghiêng ngã vẫn đi tới chỗ chiếc xe rơi xuống.

Cô sẽ không chết như vậy.

Mới vừa rồi còn ở trong bệnh viện mà.

Sao có thể chết chứ?

Anh nhất định phải nhìn thấy rõ ràng, đó nhất định không phải là Cố Văn.

Văn Văn của anh nhất định đang đùa với anh.

Cố Thanh nhận được tin, theo sau đi tới hiện trường, dieendaaneequydoon – V.O, nhìn thấy Bạc Lương lưng la lưng lay, cả người đều là máu đi tới chỗ chiếc xe dưới khe núi.

Tây trang trên người sớm đã bị nhánh cây cắt rách, trên người có nhiều chỗ bị thương, máu thịt lẫn lộn.

Nhưng người nọ thật giống như không nhìn thấy, chỉ đi thẳng về một hướng, đi không được thì bò, chân không có sức lực thì dùng tay, bước từng chút đến bên kia.

Hốc mắt Cố Thanh chợt đỏ hồng.

Điên cuồng rống lên với Trợ lý: "Các anh làm ăn kiểu gì vậy, cứ để mặt anh ấy bò qua sao? Còn không nhanh xuống đó cho tôi!"

"Đã cho người đi xuống, là Boss không nghe khuyên..."

Cút!"

Cố Thanh hung tợn đẩy người ra, còi giầy cao gót ra.

Bạc Lương bên kia đã đi đến cách chiếc xe bị nổ tung không xa, không để ý lửa vẫn còn đang bốc lên, vươn tay kéo mở cửa xe, lôi cái xác đã cháy rụi bên trong ra ngoài.

Hai cái xác bị cháy sạch đã hoàn toàn thay đổi, không nhìn ra được gì.

Lúc Bạc Lương nhìn cái xác kia thì hơi sững sốt một chút, cười: "Ha ha, đây nhất định không phải là Văn Văn, sao lại trùng hợp như thế, ngay cả mặt cũng cháy sạch sẽ, chắc chắn không phải, tôi không tin! Chắc chắn không phải."

Trợ lý đã dẫn theo đội lực soát cứu viện tới, muốn kéo Boss ra, nhưng Bạc Lương lại cố chấp ngồi nguyên tại chỗ, vừa khóc vừa cười: "Đừng kéo tôi, các anh nhanh đi tìm Cố Văn đi, đây không phải là cô ấy, đây không phải là cô ấy, cô ấy không thể nào chết, nhất định là các anh tìm nhầm người, sao đây có thể là cái xe cô ấy ngồi? Sao lại đúng lúc như vậy, tôi vừa mới đuổi theo bọn họ, xe đã nổ tung? Nhất định là lừa tôi!"

Một người đàn ông, sớm mất đi anh tuấn tiêu sái thường ngày, khuôn mặt máu, móng tay đều là bùn đất, trên người không có một chỗ có thể nhìn.

Nhưng anh vẫn tin chắc cái xác bên trong xe hoàn toàn không phải là Cố Văn!

"Ồ đây có cái tù sắt loại nhỏ! Còn có một vài hành lý."

Chợt một nhân viên đội lực soát cứu viện mở miệng nói.

Chợt trong ánh mắt vốn trống rỗng có một tia sáng, lao đảo, gần như là nửa chạy nửa đi nhào qua giạt tù sắt lại, nhưng lúc vừa nhìn thấy hoa văn và hình dáng đặc biệt phía trên, cả người Bạc Lương cũng thần thờ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bảo bối, chúng ta về nhà đi

Edit: V.O

"Bạc Lương, cảm ơn anh, cái tù sắt này thật đẹp, sau này em nhất định sẽ bỏ vật em quý nhất vào, cho dù sau này em chết, em cũng muốn bỏ vào trong quan tài mang theo bên mình."

Lời nói của người phụ nữ dường như còn vang vọng ở bên tai, kèm theo lời của cô, còn có nụ hôn cực kỳ hưng phấn.

Đây là của Cố Văn. . .

Tay anh run rẩy nhán mặt mã.

Đúng như dự đoán — 0925.

Sinh nhật của anh. . .

Là mặt mã đồ của Cố Văn.

Rương mặt mã mở ra, từng món đồ chơi nhỏ tinh xảo được đặt ở bên trong, kể cả hộp cũng thật chỉnh tề, đủ để thấy được chủ nhân quý trọng bao nhiêu.

Tay Bạc Lương run run mở mỗi một cái hộp nhưng tờ ra.

Không ngoại lệ, bên trong mỗi một cái hộp đều có một tờ nho nhỏ, kiểu chữ xinh đẹp nổi trên giấy.

—— "Không biết hôm nay Bạc Lương trúng gió gì, tặng quà cho mình? Lại là một bộ vòng tai Phi Thúy xanh biếc! Thật khó coi! Để mình ở lại bên cạnh anh ta thật sự là vì trả thù mình sao? Nhưng chuyện Cố Thanh hôn mẹ thật không có liên quan gì tới mình. Hi vọng Cố Thanh tỉnh lại sớm một chút, cũng hi vọng Bạc Lương sớm ngày bỏ qua cho mình. 01-06-2014."

—— "Món quà thứ hai, vẫn không thích dây chuyền màu xanh, nghe nói giá trị ngàn vạn? Thật là có bệnh. Chắc cũng không phải là tặng cho mình, là tặng cho Cố Thanh, rõ ràng là đến bệnh viện thăm người nọ xong mới tặng mình sợi dây chuyền này. Vậy mình cứ nhận trước vậy. 23-08-2014."

—— "Ừm, món quà thứ ba, tháng trước mới tặng mà, hôm nay lại tặng một cái đồng hồ đeo tay, hình như là cùng loại với cái trên cổ tay anh ta, vậy rốt cuộc là tặng mình hay là tặng cho Cố Thanh? Mấy ngày nữa chính là sinh nhật anh ta, mình có cần tặng gì đó cho anh ta không? 25-09-2014."

—— "Xong rồi, hình như mình có chút thích anh ta, hôm nay lúc đeo sợi dây chuyền này cho mình, rõ ràng mình nhìn thấy sự dịu dàng trong mắt anh ta, dieendaanleequydoon – V.O, nếu mỗi ngày đều có thể nhìn mình dịu dàng như thế thì thật tốt? Không đúng không đúng, Cố Văn mà có ngu không, anh ta yêu Cố Thanh, là Cố Thanh! 02-05-2015."

. . .

—— "Đây chắc là món quà thứ 24 rồi, đã ở chung hơn hai năm, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ta đến bệnh viện thăm Cố Thanh thì trong lòng đều khó chịu, có lẽ mình đã thật sự trúng độc của Bạc Lương rồi. 12-12-2016."

—— "Mình yêu anh ấy. Cố Văn, mà thật sự là đáng bị coi thường. 04-02-2017."

—— "Hôm nay mới nghe nói anh ấy muốn kết hôn, còn tới hỏi mình thích kiểu nhẫn gì, là chọn cho Cố Thanh hay là cho mình. . .05-04-2017."

. . .

Bạc Lương xem từng cái một, nước mắt cũng không khống chế được rơi xuống, nước mắt hòa lẫn máu tươi, nhìn mà ghê người. Ngón tay thon dài nắm những tờ giấy kia thật chặt, miệng ní non: "Đồ ngốc, đồ ngốc, Cố Văn em chính là cái đồ ngốc! Nếu yêu anh, tại sao không nói! Tại sao không nói!"

Cố Thanh đứng ở một bên nhìn Bạc Lương như vậy, cắn chặt môi.

Bất cứ lúc nào người đàn ông này vĩnh viễn đều là cao cao tại thượng, không ai bì nổi, nhưng bây giờ vì Cố Văn mà biến thành bộ dạng không chịu nổi này!

Cố Văn. . . Đều là do cô!

Rất nhanh, đồn cảnh sát cũng nhận được báo án, mang hai cái xác đi.

Bạc Lương nhìn thấy có người động vào xác Cố Văn, vội vàng leo lên ôm chặt lấy xác đã bị đốt trụi.

Cảnh sát nhúc nhích nhìn nhân vật chỉ cần dậm chân một cái là có thể làm Tuyên Thành run rẩy: "Bạc tiên sinh, xin để chúng tôi tra án!"

"Các anh không thể mang cô ấy đi!"

"Đây là người tôi yêu, ai cũng không thể mang cô ấy đi!"

Bạc Lương giống như kẻ điên, ôm lấy thi thể người phụ nữ trong lòng, lao đảo nghiêng ngã đi về.

Cố Thanh đi theo phía sau anh, mắt thấy anh ôm thi thể vào trong lòng.

Bóng lưng người đàn ông không còn mạnh mẽ nữa, dường như bất kỳ một cành cây ngọn cỏ nào cũng có thể ép vỡ anh lúc này.

Ngay cả ông trời dường như cũng bị anh làm bi thương lây, bắt đầu mưa tí tách.

Bạc Lương ngẩng đầu nhìn trời, cời quần áo che cái xác trong lòng ngực, cẩn thận lau nước mưa trên khuôn mặt bị đốt trụi của cô, cúi đầu hôn khuôn mặt đã không nhìn ra ngũ quan: "Bảo bối, chúng ta về nhà đi. Anh dẫn em về nhà có được không?"

Thấy dáng vẻ này của anh, cả người Cố Thanh giống như bị rút gân, bước chân vô lực.

Vậy mà Bạc Lương ôm Cố Văn, lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy cô ta, ánh mắt trống rỗng, đã sớm mất đi ánh sáng, dường như không có người nọ, anh cũng chỉ còn lại một túi da trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quỳ xuống xin lỗi xác chết

Edit: V.O

Một trận nổ tung, một cái xác, nhưng không có tang lễ.

Cố Thanh trở mắt nhìn Bạc Lương ôm xác trở về nhà, tìm bác sĩ có uy tín nhất đến, chữa trị dung mạo cho cái xác nữ này, biến thành dáng vẻ của Cố Văn.

Địch thân anh mặc áo cưới định chề vào cho Cố Văn, tay run rẩy đeo chiếc nhẫn vào tay Cố Văn.

Nắm tay kia lên hôn một cái, dịu dàng vuốt ve mặt người phụ nữ trong quan tài bằng, giống như là đối với vật quý. "Bảo bối ngủ đi, bây giờ không có ai hại em, ngủ một giấc thật ngon, anh sẽ không kêu em."

Cố Thanh khiếp sợ nhìn Bạc Lương đặt xác Cố Văn ở trong quan tài bằng, lại không có ý định hạ táng.

Còn đặc biệt chế tạo một nhà bằng bằng ở bên trong biệt thự, chuyên dùng để giữ gìn thi thể Cố Văn.

Cố Thanh cảm thấy người này đã hoàn toàn điên rồi.

"Bạc Lương! Cố Văn đã chết, cảnh sát cũng đã đưa ra báo cáo giám định, trong lúc chị ta và Trình Phi bỏ trốn thắng xe mất tác dụng, mô tơ xe bốc cháy dẫn tới nổ tung! Bây giờ chị ta đã là một người chết! Cho dù anh có giữ lại thi thể ta cũng là một thi thể, anh không muốn để chị ta được chôn cất yên nghỉ sao? Có phải anh điên rồi không!"

"Tôi điên rồi? Ha ha..." Bạc Lương cười lạnh, cặp mắt hiện đầy tia máu âm ngoan nhìn Cố Thanh.

Đi từng bước một về phía người phụ nữ có dáng dấp tương tự Cố Văn bảy tám phần.

Lưu luyến nhìn gương mặt đó, hiện tại vẻ mặt sinh động trên gương mặt này tươi sống hơn cái xác trong quan tài bằng kia.

Có lẽ đây là một cái bóng cuối cùng của Cố Văn còn sống trên thế giới này.

Bạc Lương cười lạnh, bóp chặt cổ cô ta.

Cố Thanh sợ hãi kêu to: "Anh muốn làm gì!"

"Là cô hại Cố Văn biến thành như vậy, dieendaaneequydoon – V.O, cô ấy vốn do vợ chính nhà họ Cố sinh ra, cô ấy mới là Đại tiểu thư nhà họ Cố, cũng là người Bạc Lương tôi muốn kết hôn."

Nhưng cả nhà các người đã làm cái gì? Mạo danh thế thân, lừa cô quyền thuộc về cô ấy vào tay, còn thiêu chết mẹ cô ấy. Thậm chí ba năm trước đây, cũng là cô bày ra trận tai nạn xe, vốn muốn đụng chết Cố Văn, nhưng mình lại hôn mê ba năm, cũng làm cho Cố Văn ấy náy ba năm, mới không dám cùng với tôi.

Cô dùng tro cốt của mẹ cô ấy ép cô ấy bỏ đứa con. Cố Thanh, cô cho rằng tôi thật sự không biết tất cả những gì cô làm sao?

Tôi đã sớm nói, chỉ cần cô không động đến cô ấy, tôi sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô, nhưng điều cô không nên nhất chính là mắc hết lỗi lầm này đến lỗi lầm khác, không bằng bây giờ cô chuộc tội đi!"

Bạc Lương cười lạnh một tiếng, Cố Thanh bị dọa cho sợ đến thét chói tai: "Anh muốn làm gì! Anh muốn làm gì!"

Nhưng người đàn ông lại giống như bị điên, không biết tìm được một bộ còng tay từ đâu khóa hai tay cô ta lại, lại tìm vòng chân đến khóa cô ta ở trong nhà đặt xác.

"Bắt đầu từ hôm nay, cô ở chỗ này cùng với cô ấy. Tôi nghĩ có cô ở đây, nhất định cô ấy sẽ không cô đơn."

Anh lưu luyến nhìn người phụ nữ trong quan tài bằng, thương yêu vuốt ve từng tác, cười khê: "Cố Văn bị cô ăn hiếp nhiều năm, cô ấy cũng rất vui khi nhìn cô bị hành hạ như vậy."

Cúi đầu hôn quan tài bằng, ầm một tiếng, cánh cửa đóng lại.

Cả gian phòng trở nên vừa lạnh vừa đen trong nháy mắt, còn có một cái xác ở bên cạnh, cả người Cố Thanh gần như cũng điên rồi.

Bị dọa sợ đến hô to: "Bạc Lương tên điên này, thả tôi đi! Thả tôi đi! Tôi sai rồi, tôi thật sự xin lỗi, cầu xin anh thả tôi đi! Tôi không muốn ở chỗ này!"

Nhưng bây giờ Bạc Lương hoàn toàn không nghe vào bất kỳ lời nói nào, sai người trông chừng cô ta ở ngoài cửa, chỉ mỗi ngày cho cơm cấp nước đúng giờ, không để cho cô ta đói chết.

"Boss, tất cả tài sản của nhà họ Cố đã bị đóng băng, Viện Kiểm Sát đã cho người tới tiến hành kiểm tra, không lâu là có thể tra ra nhược điểm của nhà họ Cố. Cảnh sát cũng đã lập án điều tra vụ án Kiều nữ sĩ bị hại. Hiện tại Cố Chính Tông đang ở bên ngoài muốn gặp anh." Trợ lý Bình Công báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Văn Văn, anh sai rồi

Edit: V.O

Bạc Lương muốn gây khó dễ cho nhà họ Cố là chuyện dễ dàng, một ngày ngắn ngủi, nhà họ Cố đã gần như phá sản, Cố Chính Tông và Vu Như Ý càng thêm phải chịu trách nhiệm vì

làm những chuyện sai lầm nhiều năm qua, chọn ngồi lao tù!

"Không gặp!"

Bạc Lương lạnh lùng mở miệng.

Trợ lý đẩy mắt kính: "Hạ nữ sĩ cũng xin anh hôm nay về một chuyến, muốn nói chuyện kết hôn với anh..."

"Không về."

"Bạc Lương!"

Vừa dứt lời, một người phụ nữ chỗ cầu thang vọt vào, chính là người ban đầu liên hợp với Cố Thanh cùng lừa Cố Văn - Hạ Hà Vũ - mẹ đẻ yêu tiền như mạng của Bạc Lương!

"Có phải ngay cả mẹ con cũng không có ý định gặp! Bây giờ vì một người chết mà con khiến nhà họ Cố thành như vậy, con không có ý định đặt chân ở nhà họ Bạc nữa phải không? Bạc Lương, con đừng quên, con chỉ là một đứa con riêng, nếu con trai ruột của nhĩ lão nhà họ Bạc không chết, cũng không tới phiên con thượng vị! Mất đi phần đồ cưới cổ quyền nhà họ Cố, con có biết con sẽ phải dốc sức nhiều hơn bao nhiêu năm nữa không? Mẹ cũng vì tốt cho con!"

"Là vì con hay vì chính mẹ?" Bạc Lương nhàn nhạt nói: "Có phần cổ quyền này, lão gia tử cũng không dám coi thường mẹ, mẹ mới có thể điều võ giương oai bước vào cửa chính nhà họ Bạc đúng không?"

"...con nói gì đó!" Hạ Hà Vũ bị hai câu của Bạc lương chặn lại, ánh mắt có hơi tránh né.

"Mẹ biết rõ phần cổ quyền này thuộc về Cố Văn, dieendaanleequydoon – V.O, người con muốn cưới cũng là Cố Văn, nhưng mẹ lại che giấu lương tâm ý đồ cắt đứt khiến cho Cố Văn cho là người con muốn kết hôn là Cố Thanh! Hạ Hà Vũ, mẹ thật khiến con ngước mắt mà nhìn!"

"Hỗn xược! Con dám nói vậy với mẹ! Mẹ là mẹ con!"

"Từ hôm nay trở đi, mẹ yên tâm làm Hạ nữ sĩ của mẹ, không có bất kỳ liên quan gì đến Bạc Lương tôi! Người đâu, đưa bà ấy ra ngoài!"

Người làm lập tức tiến lên kéo Hạ Hà Vũ ra ngoài.

Hạ Hà Vũ giận đến kêu to: "Bạc Lương, con có làm nhiều điều vì một người chết thì cô ta cũng không thấy được! Chi cần có cổ quyền trong tay, con cưới Cố Văn hay Cố Thanh thì có gì không giống nhau! Mẹ cũng vì tốt cho con! Vì tốt cho con! Tên lòng lang dạ sói này..."

Dù cho cổ họng bà ta có lớn hơn nữa, rống ghê hơn nữa, Bạc Lương vẫn giống như không hề nghe thấy, cất bước cứng ngắc đi đến căn phòng mình từng ở với Cố Văn.

Ngẩn người nhìn từ sắt đầu giường, vuốt ve từng chữ viết thanh tú, từ từ cong môi cười: "Văn Văn, anh báo thù cho em, em có vui không?"

"Văn Văn, cuộc sống không có em, anh nên làm gì bây giờ?"

"Văn Văn, anh sai rồi, anh không nên trối em bên cạnh anh, anh không nên không nói với em người anh yêu chính là em, vẫn luôn là em, thật xin lỗi..."

"Văn Văn, bây giờ anh mới biết, thế giới không có em, thật hù quạnh..."

Nói nói, nước mắt rơi xuống trang giấy, làm mờ chữ viết.

Bạc Lương bị dọa sợ đến mức lập tức vươn tay lau, không dám rơi nước mắt nữa, lau lau, lại phát hiện làm thế nào cũng không khôi phục chữ được như ban đầu, chợt ôm chầm lấy giấy đặt lên ngực gào khóc.

Năm năm sau, hộp đêm lớn nhất Kinh thành.

"Bạc Lương, ở đây!" Lúc Hàn Thiếu Vũ nhìn thấy Bạc Lương, vội vàng ngoác anh qua: "Hôm nay mình làm chủ, cậu cứ ở đây chơi, tất cả tiêu phí tính cho mình, chỉ cần cậu vui về là được!"

Hàn Thiếu Vũ là đồng bọn hợp tác với anh mấy năm gần đây, cũng là một trong mấy anh em chơi không tệ.

Hôm nay đến Kinh thành, chính vì tham gia đám cưới của Hàn Thiếu Vũ, nhưng không nghĩ tới trước ngày cưới tên này lại hẹn anh đến hộp đêm ăn chơi.

"Nghe nói chỗ này có cô em rất cay mới đến, cậu xem thử đi. Hôn nữa..."

Hàn Thiếu Vũ nói đến về sau, cẩn thận nhìn về mặt Bạc Lương: "Cô ấy có cùng tên với người nọ, cũng tên là Văn Văn!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tên của cô là gì

Edit: V.O

Hàn Thiếu Vũ vừa nói như thế, quả nhiên, Bạc Lương lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

Hàn Thiếu Vũ âm thầm than, đã qua nhiều năm, vẫn chỉ có người này mới có thể động tới tim anh!

Người người đều nói năm năm, Bạc Lương vui đầu vào công việc, điên cuồng xâm chiếm bản đồ thương nghiệp các nơi, muốn chế tạo một đế quốc thương nghiệp Bạc Thị, nhưng không ai biết người này chỉ muốn mượn công việc để quên đi bóng dáng ở đáy lòng mà thôi.

Hàn Thiếu Vũ đến nhà họ Bạc bao nhiêu lần, chỉ nhìn thấy Bạc Lương ở trong phòng của mình, ngăn người trước mặt người họ để lại!

"Mình cũng mới biết, nghe nói ba tháng trước cô ấy mới đến, có một bạn trai quê, nhưng cái gì khác cũng không biết. Tác phong rất can đảm, cũng chơi rất được, hơn nữa vẻ ngoài tương đối xinh đẹp."

"Tên thật của cô ấy là gì?"

Giọng ghen đặc của người đàn ông vang lên, Hàn Thiếu Vũ còn chưa kịp trả lời, đã thấy cửa bị đẩy ra.

"Đề mấy vị đợi lâu, đây chính là Văn Văn của chúng tôi, Văn Văn, tới đây chào hỏi mấy vị này đi."

Hàn Thiếu Vũ vừa nghĩ, đến rồi, còn chưa kịp giới thiệu, người này đã tới rồi, lúc quay đầu nhìn về phía Bạc Lương lại bị vẻ mặt đối phương dọa sợ, chỉ thấy người đàn ông lạnh lùng từ trước đến nay giống như mặt đi tâm cốt, ngăn người tại chỗ, đôi mắt lạnh nhìn chăm chăm người phụ nữ đứng ở cửa.

"Văn Văn?"

Trong miệng lẩm bẩm ra tiếng.

Má mị Cẩm từ vừa nghe đã cười, kéo tay cô bé này đi lên trước cười giới thiệu: "Vị tiên sinh này có trí nhớ thật là tốt, đây chính là Văn Văn của chúng tôi, ba tháng trước mới đến Văn Quý chúng tôi. Bao nhiêu người muốn thấy hồng nhan, nhưng vẫn không có cơ hội, tiên sinh ngài hôm nay có phúc rồi."

"Thật đúng là có phúc."

Bạc Lương khẽ cười, dieendaaneequydoon – V.O, nhưng giọng ghen đặc lại luôn khiến cho người ta có cảm giác lạnh như băng, làm sau lưng lạnh cả người.

Chỉ thấy anh chợt đứng lên.

Nắm cổ tay người phụ nữ thật chặt.

"Có Văn!"

Trong ánh mắt người đàn ông có sự tha thiết, còn có một chút chờ đợi giấu sau sự lạnh lùng.

Anh nhìn chăm chăm người phụ nữ kia.

Năm năm nay, không có lúc nào là anh không nhớ tới cô, không có lúc nào là không tìm bóng dáng của cô, cho dù là đi ở trên đường, nhìn thấy một người phụ nữ có dáng dấp hơi tương tự cũng sẽ đuổi theo giống như kẻ điên, xem thử rốt cuộc có đúng là cô hay không.

Nhưng mỗi một lần đều thất vọng mà về.

Cho nên mấy năm qua, anh đã không ôm hy vọng, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại gặp lại.

Anh dám chắc, đây chính là Văn Văn của anh!

Cô nhất định là Cố Văn!

Có vài người, chỉ cần nhìn một lần, là có thể nhận ra.

Đó là dáng vẻ trong đáy lòng anh!

Chỉ cần cô mở miệng đáp một tiếng, là anh có thể chắc chắn!

Nhưng. . .

"Ha ha, tiên sinh, anh thường bắt chuyện vậy để theo đuổi phụ nữ sao? Không khỏi có chút quê mùa?"

Cô gái cười tươi nhìn anh.

Lúc này Bạc Lương sững sờ ngay tại chỗ.

Đây. . .

Không phải là giọng của Cố Văn!

Ngay sau đó, người phụ nữ kia vừa cười vừa vòng tay trắng lên cổ anh, nói là lời: "Cho dù thích Văn Văn cũng không nên tùy tiện coi em thành người khác, em sẽ tức giận."

Trái tim hùng hục của Bạc Lương như bị người đời một chậu nước lạnh, toàn bộ kích động trong lòng bị tưới tắt.

Cho dù dung mạo một người có thể thay đổi, nhưng khí chất và giọng của cô sẽ không thay đổi.

Người này không phải là Cố Văn. . .

Đúng vậy, tại sao người trước mắt này có thể là Cố Văn, ngũ quan Cố Văn êm ái ôn hòa, nhưng ngũ quan cô lại tương đương tiểu lệ. Hơn nữa Cố Văn của anh đã chết năm năm, cho dù bây giờ còn sống, cũng sẽ không tới chỗ như thế này.

Người phụ nữ kia rất kiêu ngạo, không giống như hiện tại, bán tôn nghiêm của mình!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Trúng một loại độc tên là Cố Văn

Edit: V.O

Bạc Lương nghĩ đến đó, lòng lại dâng lên phiền não, kéo cánh tay trên cổ tay xuống.

"Cút ra ngoài!"

Đường như cô gái có chút không vừa ý, bĩu môi, cười nói: "Thật ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người đàn ông từ chối tôi, tiền sinh, anh khiến tôi nhớ anh. Vậy hẹn gặp lại."

Cô nháy mắt mấy cái, cười nói, đi theo Cẩm tỷ ra ngoài.

Trước khi đi, chợt Bạc Lương mở miệng.

"Cô tên là gì?"

Cô gái quay đầu, nhìn anh, chậm rãi cử động môi: "Phi Văn, Kiều Phi Văn."

Nói xong nhướn mày cười một tiếng, xoay người rời đi.

"Phi Văn? Kiều Phi Văn."

Bạc Lương lẩm nhẩm cái tên này, cái tên này luẩn quẩn một vòng trong miệng, giấu cợt cười khổ.

Không phải Văn Văn của anh, ngay cả tên cũng nói không phải là Cố Văn!

Bạc Lương à Bạc Lương, mày thật sự đã trúng độc của người nọ rồi.

Chậm rãi đứng dậy, vẫy tay với Hàn Thiều Vũ: "Mình đi trước, mình đã đưa quà kết hôn qua, tự cậu xem đi. Có chuyện gì thì liên lạc qua điện thoại."

"Aiz!"

Hàn Thiều Vũ ngạc nhiên nhìn anh, nhưng thấy vẻ mặt thất vọng trên mặt người đàn ông cũng không có ý định bóc vết sẹo của anh.

Vốn tưởng tìm người tương tự sẽ có thể xóa đi vết thương trong lòng người bạn này, nhưng không nghĩ tới, cũng uống công vô ích.

Có lẽ, vết sẹo Cố Văn này vĩnh viễn sẽ không thể xóa được.

Cô gái vừa ra khỏi cửa, sắc mặt đã chìm xuống, dieendaaneequydoon – V.O, dường như mặt nạ vừa rồi đã bị còi ra, chỉ còn lại nguyên sơ, nội tâm lo lắng kích động.

Xa cách năm năm, cuối cùng vẫn gặp nhau.

Cô luôn bấm lòng bàn tay, không dám thả lỏng.

Chỉ sợ người nọ nhận ra mình không phải là Kiều Phi Văn, mà chính là Cố Văn!

Năm năm, cố hết sức tránh xa tất cả những gì có liên quan đến Tuyên Thành, nhưng không nghĩ tới, người tính không bằng trời tính, lại gặp ở Kinh Thành cách xa mấy ngàn cây số, còn ở chỗ này.

Thành thật mà nói, nếu trong năm năm nay, cô không sớm quen thân phận Kiều Phi Văn, liệu mạng quên đi người đàn ông kia, sợ là nhìn thấy đối phương sẽ không không chế được kêu lên.

Thật may là, anh không nhận ra cô.

Cô, cũng sẽ không nhào tới nữa.

Năm năm trước, cô lựa chọn rời đi, năm năm sau, bọn họ vẫn không thể ở chung với nhau!

Chỉ cần là chỗ có Bạc Lương anh, sẽ không có xó xỉnh cho Cố Văn cô sống!

"Cẩm tỷ, em đã làm ở đây ba tháng, mấy tháng này chị cũng kiếm không ít tiền, chỉ sợ số sách dự chi em nói trước đó đã trả xong, em nghĩ em cũng đến lúc ngừng, bắt đầu từ ngày mai em sẽ không tới nữa."

Cô cúi đầu vuốt vuốt móng tay.

"Sao đột nhiên vậy, nhưng em muốn đi, tiền chữa bệnh của con trai em phải làm sao giờ, còn thiếu nhiều vậy, đến lúc đó em muốn đi đâu mà kiếm nhiều tiền như vậy? Huống chi ở chỗ này chị cũng chưa từng bạc đãi em đúng không, che chở em khắp nơi, em cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, chẳng qua là uống chút rượu mà thôi!"

"Không phải là nguyên nhân này, chỉ là em cảm thấy đến lúc em phải đi, thật rất xin lỗi, chị Cẩm, em sẽ nhớ chị."

Cô cong cong khóe miệng ôm lấy người phụ nữ chừng ba mươi tuổi trước mặt.

Cô rất biết ơn mỗi người đã từng giúp mình, con người sau khi mất đi một vài thứ mới có thể trở nên hiểu rõ cảm ân.

Nhưng bây giờ cô lại không thể không đi.

Thừa dịp lúc Bạc Lương còn chưa kịp nhận ra mình là ai, cô phải đi nhanh thôi!

Cho dù Cẩm tỷ hoàn toàn không đành lòng, cũng không thể tránh được, chỉ có thể nhìn cô rời đi.

Ra khỏi cửa chính Vân Quý, vừa vặn Trình Phi đến đón mình, Cổ Văn cười đi tới trước ôm đối phương, cười nói: "Sao hôm nay anh tới sớm vậy? Bây giờ mới mười một giờ đêm."

Trước kia giờ tan ca của cô đều là hai ba giờ đêm, nhiều nhất là đến lúc này khách sẽ tan cuộc, nếu hôm nay không gặp Bạc Lương, mình muốn đi sớm một chút, sợ rằng cũng sẽ không đi lúc này.

Trình Phi đến đón mình sớm vậy chẳng phải là vẫn luôn chờ mình chứ?

"Không sao..."

Người đàn ông khắp khiêng đi theo bên cạnh cô.

Lúc chú ý tới dáng vẻ bước đi một cao một thấp của người đàn ông, trong lòng Cổ Văn có chút áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chúng ta đổi chỗ khác đi

Edit: V.O

Chân Trình Phi mãi mãi là một vết sẹo trong lòng mình.

Nếu ban đầu anh ấy không tới cứu mình, chân này cũng sẽ không tàn, anh ấy vẫn là một cảnh sát ưu tú, cũng sẽ không giống như bây giờ, ngay cả làm việc tay chân cũng không ai chịu thuê anh!

"Nghĩ gì thế?"

"Không có gì!"

Nghe câu hỏi của người đàn ông, Cổ Văn vội vàng lắc đầu.

Cô rất ít khi lộ ra cảm xúc buồn bã trước mặt Trình Phi.

Cô biết cho dù là anh không nói, nhưng đáy lòng vẫn rất dễ bụng, dù sao ai cũng không muốn thấy mình trở thành một người tàn tật, bị người kỳ thị, cho nên Cổ Văn vẫn rất kiềm chế tâm tình của mình, chưa bao giờ dám nói rõ!

"Trình Phi..."

"Hà?"

Chợt Cổ Văn kêu anh một tiếng, Trình Phi thuận thể quay đầu nhìn qua cô.

Nhất thời Cổ Văn lại không biết nên nói thế nào.

Thật vất vả bọn họ mới tích đủ tiền định cư ở Kinh Thành, nhưng bây giờ lại phải đi sao, mình thật không biết nên mở miệng thế nào.

Cô ngồi trên xe, suy nghĩ, Trình Phi vẫn ngồi ở bên cạnh kiên nhẫn chờ cô mở miệng.

Vẫn như năm năm trước, người đàn ông này vẫn nâng mình trong lòng bàn tay.

Cô thờ dãi, vươn tay từ từ tháo trang sức trên mặt mình, kéo lông mi giả cường điệu, cũng lau sạch sẽ son môi đỏ như máu, lộ ra khuôn mặt vốn trắng nõn. Dáng vẻ bây giờ đã có hơi không giống Cổ Văn trước kia, trước kia cô hận chết khuôn mặt tương tự Cổ Thanh này, sau cũng vì che giấu tai mắt người, phẫu thuật chỉnh nhẹ ngũ quan trên mặt và giọng nói, cô bây giờ và dáng vẻ trước kia như hai người khác nhau.

Đội cô tẩy trang xong, dieendaanleequydoon – V.O, Trình Phi cũng không nhịn được cười, thân mật cầm tay cô.

Nhưng không nghĩ tới Cổ Văn chợt rụt lại, có chút không được tự nhiên rút bàn tay từ trong tay đối phương ra.

Chân mày Trình Phi nhíu chặt lại không nói gì.

Năm năm này, bất kể mình đào tìm móc phổi thế nào, cô vẫn không chịu để mình đụng chạm nhiều.

"Nói đi, rốt cuộc thế nào? Rất ít thấy em có vẻ áp á ập ập như vậy, có chút không giống em!"

Gương mặt Cổ Văn lại lưỡng lự, dường như dùng hết can đảm mới mở miệng nói: "Chúng ta dọn nhà đi, em muốn đổi chỗ khác."

"Tại sao?"

"Có thể là không muốn sống ở đây."

Cô nói như vậy có vẻ có chút tùy hứng, nhưng cũng không muốn nói với Trình Phi chuyện mình đã gặp Bạc Lương.

Nhưng không nghĩ tới Trình Phi cũng không hề có ý kiến mà đồng ý!

"Được, anh nói rồi, em muốn đi đâu anh sẽ đi cùng em, chẳng qua là..."

Anh dừng một chút, quay đầu nhìn Cố Văn, thâm tình nói: "Anh chỉ tiếc anh không có khả năng như trước kia, có thể cho em cuộc sống yên ổn. Không thể cho Tiểu Sâm được chữa bệnh để khỏe mạnh."

Tay Cố Văn nắm chặt, cổ nén nước mắt lơ lửng trong vành mắt, nói giọng khàn khàn: "Trình Phi, anh đừng như vậy, em đã thiếu anh quá nhiều, anh đừng tạo áp lực lớn cho mình như vậy, em có thể phần đầu cùng anh, hơn nữa...em rất thích cuộc sống bây giờ."

"Thật sao?"

"Thật!"

Chợt hốc mắt Trình Phi lay động, hưng phấn ôm Cố Văn thật chặt vào lòng.

Thân thể Cố Văn ngẩn ra.

Vẫn có chút không thích ứng muốn đẩy anh ra, nhưng người đàn ông lại ôm lấy mình thật chặt, không có một chút lo lắng.

"Cám ơn em, Cố Văn, anh thật sự vô cùng may mắn, anh có thể cùng em, cho dù không có một chân anh cũng chịu, anh thật sự rất vui. Văn Văn...em không biết anh sợ mất em thế nào đâu, thật sự rất sợ..."

Một người đàn ông 30 tuổi lại ôm cô, hốc mắt ửng đỏ nói sợ mất đi cô.

Điều này khiến lòng Cố Văn không cảm thấy vui vẻ mà là nặng nề!

Tình yêu của Trình Phi, kiếp này mình không thể trả hết!

Không thấy đối phương đáp lại, Trình Phi ngừng đầu nhìn cô: "Văn Văn, em nói cho anh biết, em chắc chắn sẽ không rời bỏ anh, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cậu nhóc con

Edit: V.O

Cố Văn ngẩn ra.

Bất giác lại nghĩ tới gương mặt nhìn thấy ở Vân Qũy.

Ngực đau giống như bị người nhéo chặt.

"Sẽ không, kiếp này em sẽ không rời bỏ anh!"

"Thật sao?"

"Thật!"

"Được rồi, anh cũng sẽ không buông Văn Văn, bởi vì...anh không biết nếu em rời bỏ anh, anh sẽ làm ra chuyện cực đoan gì..."

Trình Phi cúi đầu lầm bầm.

Ở chỗ Cố Văn không nhìn thấy, trong mắt lại hiện ra tàn nhẫn.

Cố Văn không nhận ra được, chỉ cười trấn an: "Yên tâm!"

Sau khi trở về, sáng sớm ngày hôm sau Cố Văn đã cùng Trình Phi dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đi.

Tiểu Sâm nhìn hai người thu dọn đồ đạc, đứng bên cạnh kỳ lạ hỏi: "Mẹ, chúng ta lại phải đi sao?"

Cậu bé mặc áo ngủ cậu bé bốt biển ngắn người đứng ở cửa phòng, nháy đôi mắt to nhìn Cố Văn.

"Xin lỗi..."

Cố Văn khom lưng ôm cậu bé vào lòng.

Rõ ràng đã là cậu bé năm tuổi, nhưng bởi vì hàng năm bị bệnh, cân nặng chỉ có 15 ký, ôm vào tay rất nhẹ, còn không bằng một đứa trẻ ba tuổi bình thường. Thân thể nhỏ nhỏ gầy gò chìm vào trong lòng Cố Văn, gần như chỉ là một quả cầu nhỏ.

Lộ ra phía ngoài đồ ngủ là hai cánh tay thật nhỏ, hàng năm bị cấm ống Picc.

Bởi vì hóa trị lâu dài, cũng dẫn đến tóc thưa thớt, chỉ có thể mọc trên cái đầu trọc tròn căng.

Nhưng da đứa bé trắng nõn dị thường, ngũ quan cực kỳ giống Bạc Lương. Hoàn mỹ giống như là thiên sứ bé nhỏ Thượng Đế đưa tới.

Mà ở trong lòng Cố Văn, đứa bé này cũng chính là món quà Thượng Đế đưa tới.

Cô chưa bao giờ nghĩ sau khi mình bị Cố Thanh bỏ thuốc, thuốc chảy, trong bụng lại còn một đứa bé nhỏ nhỏ.

Cho nên cô sợ, muốn trốn đi, muốn nuôi lớn đứa bé này thật tốt.

Cho dù đứa bé bị bệnh nặng, cô cũng không muốn từ bỏ!

"Thật xin lỗi bảo bối, mẹ vô dụng, bởi vì vài nguyên nhân, chúng ta nhất định phải chuyển đến thành phố khác. Nhưng mẹ đảm bảo với con, đây là lần dọn nhà cuối cùng, tuyệt đối sẽ không để cho con lang thang phiêu bạt. Lần này con cũng có thể đi học bình thường, cùng chơi đùa với các bạn khác, được không? Ngoan..."

"Không phải con không thích, chẳng qua là..." Giọng trẻ con nhẹ nhàng miễn mại vang lên.

Chợt vươn hai tay thật nhỏ ôm cổ Cố Văn vô cùng thân thiết, nhỏ giọng nói: "Chẳng qua là cảm thấy mẹ như vậy quá khổ cực..."

Trong một giây, nước mắt Cố Văn thiếu chút nữa tràn mi.

Ôm đứa bé vào lòng thật chặt.

"Cảm ơn..."

Nếu không có đứa bé này tồn tại, sợ rằng năm năm trước cô đã không chống đỡ nổi.

Đều nhờ đứa bé này tồn tại nên mình mới chống đỡ đến bây giờ!

"Cảm ơn con, bảo bối."

"Không cần cảm ơn, mẹ, con giúp mẹ dọn dẹp."

Tiểu Sâm tri kỷ cười, Cố Văn lập tức cười lên, vươn tay lau khô nước mắt, hôn một cái lên mặt tiểu bảo bối nhà mình: "Ngoan, con nghỉ ngơi thật tốt là được, mẹ và chú có thể làm được, con ngoan ngoãn đi đọc sách được không?"

"Dạ, được!"

Tiểu Sâm thuận theo gạt đầu.

Cố Văn nhìn đứa bé khôn ngoan đi vào phòng, sau đó bắt tay vào thu dọn đồ đạc.

Vừa thu dọn đã đến bảy tám giờ tối, mà Trình Phi mới vừa gọi điện thông báo chủ nhà về nhà rồi, nên đi mua cơm tối cho hai người bọn họ, và tìm chủ nhà trả nhà.

Cố Văn tính toán trong lòng, nếu may mắn có lẽ sau khi trời sáng là có thể đi.

Mới vừa cầm quần áo nhét vào trong hành lý, chợt điện thoại điên cuồng chấn động.

"Alo, Văn Văn."

"Trình Phi? Sao vậy?"

Nghe thấy giọng điệu Trình Phi hình như không đúng lắm, Cố Văn nhận ra có gì đó không đúng.

"Bây giờ anh đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không sao..."

Trình Phi nói không sao, nhưng trên đường lấy vé máy bay đã nhìn thấy một bóng dáng quen mắt, giống như tối hôm qua đón Cố Văn!

Là Bạc Lương!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chính là Cố Văn

Edit: V.O

Trình Phi cho là tối hôm qua mình ngồi ở trong xe nhìn lầm, không nghĩ tới bây giờ nhìn thấy lại là thật!

Bạc Lương thật ở đây, cho nên Cố Văn mới hốt hoảng muốn rời đi sao?

Chẳng lẽ...

Cố Văn đã gặp Bạc Lương?

"Chỉ muốn nói với em, tối nay chúng ta đi đi."

"Hả?"

Cố Văn ngạc nhiên, chính bản thân cô cũng chưa từng gặp gấp như vậy, cô đã bỏ công việc ở Vân Quý, hoàn toàn không gặp Bạc Lương nữa, huống chi cô cần có thời gian dọn dẹp, xử lý chuyện ở Kinh Thành, sao có thể nói tối nay đi là đi? Trình Phi bị sao vậy?

"Nhưng chúng ta không kịp..."

"Không sao, ném hết đồ đi, người đi là được. Em và anh dẫn Tiểu Sâm cùng đi được không? Tối nay chúng ta đi liền đi! Anh đã đặt vé máy bay xong, mười một rưỡi, anh chờ em ở sân bay!"

"Nhanh vậy à? A lô..."

Cố Văn còn muốn hỏi cụ thể rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối phương đã cúp điện thoại.

Bên kia, Trình Phi che giấu đội cái mũ lên, chạy như bay đến cửa sân bay, tránh né người của Bạc Lương đuổi theo sau anh. Cho nên hẹn Cố Văn buổi tối gặp mặt trực tiếp ở sân bay là vì đề phòng người của Bạc Lương có thể theo mình tìm được Cố Văn!

Năm năm trước anh có thể dẫn Cố Văn đi khỏi thuộc hạ của Bạc Lương, lần này nhất định có thể dẫn Cố Văn đi lần nữa!

Anh sẽ không cho Bạc Lương bất kỳ cơ hội nào!

"Boss! Có chuyện cần nói với anh, hình như chúng tôi vừa nhìn thấy một người rất giống Trình Phi năm năm trước!"

"Trình Phi?"

Lúc nghe thấy cái tên quen thuộc đó, dieendaaneequydoon – V.O, chợt Bạc Lương dừng bước!

Cái tên vốn nên biến mất từ năm năm trước lại xuất hiện ở hiện tại?

"Anh chắc chắn?"

"Bây giờ còn chưa biết, chẳng qua là vẻ ngoài khoảng 95% tương tự, nhưng đối phương là một người què. Tôi đã cho người theo dõi rồi! Nhưng ý thức trinh sát của anh ta rất mạnh, tôi sợ trong chốc lát không theo dõi được. Chờ đuổi theo được là có thể xác định thân phận!"

Chợt tay Bạc Lương siết chặt, tây trang nổi tiếng trên tay anh đã bị bóp toàn là nếp gấp.

"Điều tra xong thì nói cho tôi biết, bỏ tất cả lịch trình trở về hôm nay, đi làm thêm một chuyện khác cho tôi." Đôi mắt Bạc Lương thâm thúy, nhìn chằm chằm cửa sân bay.

Trình Phi sao?

Năm năm trước, Cố Văn và Trình Phi cùng nổ tung mà chết.

Khi đó kết quả giám định DNA của hai cái xác bày ngay trước mặt mình.

Người giám định một nửa là người Bạc Thị, một nửa là cảnh sát.

Hai phần kết quả giám định giống nhau, cho nên mình mới tin không cần lý do.

Nhưng nếu bây giờ Trình Phi xuất hiện.

Vậy...

Cố Văn thì sao?

Có phải cô cũng hoàn toàn chưa chết!

Cái xác cháy rụi năm năm trước, thật ra hoàn toàn chỉ là hiện tượng giả?

Còn cả người phụ nữ tối hôm qua...

"Văn Văn, em đến rồi à, em không biết nếu em không tới, tối nay chỗ chúng ta sẽ bị đập, Hàn tổng lần trước đó, nói không gặp được em sẽ không bỏ qua!"

Cầm tỷ nhìn thấy Cố Văn giống như nhìn thấy cứu tinh của mình.

"Chị cũng không biết đám người này bị sao! Chị đã nói em không còn làm ở đây nữa, nhưng bọn họ vẫn không dừng tay, em không biết, một hàng người đen ngịt đi tới, còn có mấy người của quân đội, chị cũng bị hù chết, chỗ nhỏ như chúng ta không chịu được hành hạ như thế! Văn Văn à, chị cũng biết rất xin lỗi em, chỉ cần em có thể trấn an bọn họ, nói chuyện với bọn họ, chị sẽ thật sự cảm ơn em, nếu không chị cũng không biết nên làm gì bây giờ..."

Cầm tỷ chặn tất cả những lời Cố Văn muốn nói, muốn từ chối cũng không từ chối được

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Cố Văn, em còn tính tiếp tục lừa dối sao

Edit: V.O

Huống chi, lúc chính cô khó khăn nhất, chính Cẩm tỷ giúp đỡ cô mới có thể tìm được công việc ở Văn Quý, hơn nữa còn che chở cô, chỉ cần là chuyện cô không muốn làm, cũng sẽ không ép cô làm!

Thậm chí vì thế Cẩm tỷ còn chịu không ít thiệt thòi, nhưng chị cũng không nói gì trước mặt cô!

Nếu như bây giờ Cẩm tỷ mở miệng nói giúp đỡ, cô không giúp, vậy đòi này, Cố Văn cô sẽ áy náy.

Thôi được, coi như là tối nay trả ơn cho Cẩm tỷ rồi đi vậy.

"Được, Cẩm tỷ, chị yên tâm đi, nếu là tối tìm em, vậy em nhất định sẽ giúp chị giải quyết, chị yên tâm đi."

Cẩm tỷ nghe cô đồng ý sáng khoái như vậy, mặt thoáng qua vẻ áy náy, dẫn người tới cửa phòng.

Cẩm tỷ nói chuyện với Cố Văn xong lại đi.

Cố Văn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Vươn tay đẩy cửa ra, chợt một lực lớn lôi cô vào.

Vừa xoay ngược lại, cô đã bị ép lên cánh cửa. Trong lòng thoáng qua khủng hoảng, giờ tay muốn đẩy ra lại bị người bắt giữa không trung, nắm chặt cổ tay cô, giờ lên giam cầm cô, giống như sợ cô sẽ chạy!

Lúc Cố Văn mở to hai mắt thấy rõ người trước mặt là ai, ngạc nhiên kêu lên: "Sao lại là anh!"

Hân tổng cái gì!

Người này rõ ràng là Bạc Lương!

Không nghĩ tới ngày hôm qua từ biệt, hôm nay lại gặp phải ở chỗ này!

Lần này hiển nhiên Cố Văn không ngại trang ngay từ ban đầu như lần trước.

Cô khiếp sợ tại sao Bạc Lương còn tìm cô!

Rõ ràng cô đã tỏ rõ mình hoàn toàn không phải là Cố Văn!

Hít sâu một hơi dè ngạc nhiên trong đáy lòng xuống, quỵn rừ cười nói: "Không nghĩ tới Bạc tổng nóng lòng như thế, nhớ nhưng Văn Văn như thế, còn đặc biệt tạo trận lớn như này để chờ tôi."

"Sao cô biết tôi họ Bạc? Tôi nhớ tôi dùng họ Hân!" Người đàn ông nghiêng ngẫm nhìn cô.

". . ."

Cố Văn cứng họng trong nháy mắt.

Hình như ngày hôm qua gặp mặt, dieendaanleequydoon – V.O, cũng không nói thân phận anh là Bạc Lương!

Âm thầm cau mày, chợt cười nói: "Người nổi tiếng như Bạc tổng lẫn vào chỗ này, có mấy ai không biết danh hiệu của anh, tôi biết cũng chẳng có gì lạ."

"Vậy phản ứng ngạc nhiên vừa rồi của cô là đang tán tỉnh tôi?"

". . ."

Cố Văn bị từng câu chặn lại nói không ra lời.

Năm năm trước, Bạc Lương trong treo lạnh lùng như tính tình anh.

Nhưng không nghĩ tới, năm năm sau anh lại trở nên như vậy. . . làm người ta không đoán ra.

"Vậy rốt cuộc Bạc tổng tìm tôi làm cái gì? Tôi đã từ chức không làm nữa, tối nay chỉ có thể coi là giúp bạn bè một chuyện mà thôi."

Cô cười, mặt đối mặt với người đàn ông cao lớn.

Ánh mắt cùng đôi ngươi thâm thúy kia nhìn thẳng vào mắt, không khỏi có chút chột dạ.

Mà Bạc Lương chỉ không nhúc nhích dò xét cô cẩn thận.

Không muốn bỏ qua chút nào!

Cô tẩy trang, bộ dạng bây giờ chỉ có mấy phần tương tự bóng dáng Cố Văn trước kia, ngay cả ngũ quan cũng thay đổi không giống, cả giọng nói chói tai này, tất cả đều đang nói cho anh biết người này không phải là Cố Văn!

Nhưng đã từng, mỗi một lỗ chân lông rất nhỏ, mỗi một sợi lông tơ của người nọ cũng từng khắc ở đầu quả tim anh.

Chưa bao giờ quên được!

Hôm nay thay đổi đáng về khác, vẫn là người trong đáy lòng!

"Cố Văn, rốt cuộc em còn muốn lừa gạt anh tới khi nào!"

". . ."

Thân thể Cố Văn ngẩn ra, đột nhiên nhìn về phía Bạc Lương.

Nhưng rất nhanh đã giả bộ rất mông lung.

Nhưng nhìn thấy người đàn ông kia vuốt vuốt tay mình, giống như là đang thương thức một báu vật, chậm rãi mở miệng.

"Anh đã nhìn thấy Trình Phi, năm năm trước anh ta vốn nên là một thí thể, nhưng tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Anh ta không chết, sao anh có thể tin em đã chết? Cố Văn, em còn tính tiếp tục lừa dối sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Thật xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi

Edit: V.O

"..."

Cố Văn bị dọa sợ đến buống tìm pháp phòng, hoàn toàn không thể tin được Bạc Lương đã gặp được Trình Phi!

Khó trách hôm nay lúc Trình Phi gọi điện thoại có vẻ rất nóng lòng, thì ra là đã bại lộ?

Vậy người đàn ông này...

Có phải đã xác định thân phận của mình?

Trong lúc nhất thời, Cố Văn chần chờ.

Bạc Lương cũng không để ý cô đang suy nghĩ gì, ôm lấy người trước mặt thật chặt vào lòng.

Nghe mùi tóc cô, lẩm bẩm: "Thật xin lỗi, Văn Văn, năm năm trước là anh không tốt, nhưng từ nay về sau, anh sẽ không để cho em rời khỏi anh, thật xin lỗi. . ."

". . ."

Nhắc tới năm năm trước.

Những ký ức kia xông vào trong đầu của cô tựa như điên loạn.

Đến bây giờ cô cũng có thể nhớ rõ Bạc Lương lạnh lùng với cô, cùng với đáng về anh dắt tay một người phụ nữ khác ở trong hôn lễ!

Tay bị cảm chợt dừng sức đẩy anh ra.

"Thật xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi, đó đúng là Trình Phi, là bạn trai bây giờ của tôi, tôi cũng không phải là Cố Văn, tôi chỉ là Kiều Phi Văn. Tôi đã nghe kể chuyện về vị tình nhân kia của anh, tôi cũng biết rõ mình và Cố Văn đó rất giống! Thậm chí ban đầu Trình Phi theo đuổi tôi ở nước ngoài cũng là bởi vì tôi trông giống Cố Văn. Nhưng thật xin lỗi, tôi không phải là cô ấy! Tôi cũng không thích làm thế thân của người khác! Bạc tiên sinh, tôi nghĩ anh đã thật sự hiểu lầm! Nếu như không có chuyện gì khác, tôi nghĩ tôi sẽ đi trước!"

Người phụ nữ lạnh lùng đẩy tay Bạc Lương ra, muốn thoát khỏi phòng bao xa hoa này.

Nhưng mới vừa kéo cửa ra, tay đối phương đã nặng nề đặt lên cửa, vây lấy cô.

Giọng khàn khàn: "Cô nói cô không phải là cô ấy?"

Lòng Cố Văn cả kinh, quay đầu nói: "Không sai! Tôi không phải là Cố Văn! Cho nên anh hành động như vậy khiến tôi cảm thấy rất bất lịch sự. . . um. . ."

Lời còn chưa dứt, dieendaanleequydoon – V.O, đôi môi đã bị bá đạo chặn lại.

Cố Văn mở to hai mắt trừng người trước mặt.

Nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại ở trước mặt cô, vẫn giống năm năm trước, vẫn có thể lay động tim cô!

"Anh. . ."

Bạc Lương hung hăng càn quét mùi hương trong miệng cô, tràn đầy mê luyến.

Về mặt nhìn Cố Văn có vài phần ra lệnh không thể trái: "Cô đã luôn miệng nói không phải là cô ấy, vậy thì ở lại làm cô ấy! Tôi không quan tâm cô là Kiều Phi Văn, hay là cái gì Văn, bắt đầu từ hôm nay, tên của cô chỉ có thể là Cố Văn!"

"!...!"

Cố Văn tròn to hai mắt không thể tin nhìn Bạc Lương!

"Bạc Lương! Có phải anh điên rồi không!"

Năm năm trước, cô đã làm thế thân của Cố Thanh đủ rồi, trở thành tiểu tam không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng bây giờ, người đàn ông này lại còn là muốn cô thay thế cô trước kia?

Bất kể là cô trước kia, hay là cô bây giờ, cũng phải bị ép dưới quyền uy của anh, làm một tình nhân thế thân không thể gặp người phải không?

Có phải tất cả phụ nữ ở trong mắt anh đều chỉ là đồ chơi?

Vậy rốt cuộc anh yêu ai?

Là Cố Thanh anh đã kết hôn, hay là Cố Văn trước kia?

Hay là. . .anh hoàn toàn không hề yêu ai?

"Không thể nào! Nếu tôi không muốn chẳng lẽ anh còn có thể giam cầm tôi?"

"Cô không chịu cũng phải chịu, không chịu cũng phải chịu, cô không có sự lựa chọn!"

Người đàn ông lạnh lùng nói, giống như lúc cô đã từng muốn kết thúc đoạn quan hệ này vô số lần, chỉ nhận được một câu —— "Chỉ có tôi mới có thể quyết định trò chơi này, cô không có tư cách!"

Ha ha, không có tư cách!

Năm năm trước cô không có tư cách, bây giờ vẫn không có tư cách!

Trong thế giới của Bạc Lương chỉ có một mình anh!

Nào còn có thể chứa được một người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nếu như một cái tát có thể đổi em trở lại, anh tình nguyện

Edit: V.O

Nếu như nói cô trước kia sẽ thỏa hiệp, đó là bởi vì vẫn còn ảo tưởng với người đàn ông này, cô bây giờ, sẽ không lại giẫy xéo mình vì loại tình yêu không có được này!

"Ha ha, Bạc Lương, anh cho rằng tôi thật sự là Cố Văn đó của anh, nếu tôi không đồng ý, anh cũng không có cách nào!"

Cô hung hăng kéo cửa ra, nhấc chân rời đi.

Nhưng người đàn ông phía sau lại chậm rãi nói: "Em có thể thử, chỉ cần em dám đi, anh bảo đảm, một cái chân khác của Trình Phi cũng sẽ què!"

"Anh!"

Cố Văn giận đến xoay người muốn tát anh một cái, nhưng vươn tay ra, nhìn thấy đôi mắt sâu không thấy đáy kia của người đàn ông.

"Em đánh đi, nếu như một cái tát có thể đổi em trở lại, anh tình nguyện!"

". . ."

Cố Văn lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Đôi mắt với Bạc Lương như vậy, cô lại không ra tay được.

Anh đang đùa giỡn cô sao?

Năm năm trước, cô hi vọng người đàn ông này có thể nói một câu nói thật lòng với mình biết bao nhiêu, nhưng mỗi lần cuồng dại chờ đợi chỉ đổi lại người này lần lượt lạnh lùng!

Vậy bây giờ lại là cái gì?

Anh muốn dùng thủ đoạn vụng về này vậy cô ở bên cạnh anh lần nữa, trở thành sủng vật anh đùa giỡn phải không?

"Bạc tổng, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi không phải là tiểu thư Cố Văn anh muốn tìm, cho dù tôi có phải, bất kỳ một người phụ nữ nào đã rời đi đều là bị tổn thương thấu tâm không muốn trở về nữa. Cho nên, thật xin lỗi, nếu anh thật muốn tốt cho vị tiểu thư Cố Văn kia, anh đừng ép cô ấy đi đi!"

Cố Văn nói xong đẩy Bạc Lương ra, xông ra ngoài.

Nhưng Bạc Lương lại ngạc nhiên sững sờ ngay tại chỗ.

Cô nói, cô rời đi là bị tổn thương thấu tâm sao?

Nhưng . . . Cố Văn, em có biết, lúc em rời đi, anh đã sống thế nào không?

Cho nên. . .

"Cố Văn, anh tuyệt đối sẽ không để cho em rời đi, dieendaaneequydoon – V.O, cho dù phải dùng thủ đoạn gì, anh cũng sẽ trói em bên cạnh anh! Em đừng hòng chạy trốn!"

Sau khi Cố Văn chạy đi, trái tim luôn luôn đập cuồng loạn bình bịch bình bịch, cô không cách nào khống chế mình không nghĩ tới người đàn ông kia nữa.

Xa cách năm năm, tại sao Bạc Lương còn muốn trở về tìm cô, tại sao Bạc Lương lại không chịu bỏ qua cho cô, cô đã già chết, cô thay hình đổi dạng, tại sao còn chưa chịu bỏ qua cho cô!

Ngồi ở lối đi bộ ổn định nhịp thở lại bình thường, thật lâu sau, cô biết rõ bây giờ chính mình phải làm gì.

Cô phải rời đi!

Chỉ có rời đi, chỉ có để cho người này không tìm được, cô mới có thể sống yên ổn!

Tất cả những chuyện năm năm trước, cô thật sự sợ.

Cô tuyệt đối không muốn trở về nữa!

Đứng dậy gọi điện thoại cho Trình Phi, ngoài ý muốn chính là, Trình Phi lại không nghe điện thoại, Cố Văn không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ.

Không phải lúc này Trình Phi ở sân bay chờ cô và Tiểu Sâm đến sao?

Sao lại không liên lạc được?

Cô cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là Trình Phi tạm thời có chuyện.

Gọi xe về nhà, để chìa khóa xuống, kêu một tiếng: "Tiểu Sâm, ra đi, mẹ về rồi, tối nay chúng ta phải đi. . ."

Nhưng kêu nửa ngày cũng không có người đáp lại, điều này hoàn toàn không giống với phong cách của con trai cô!

Tiểu Sâm luôn luôn là đứa bé rất hiểu chuyện!

Cố Văn không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, thay giày xong, đi vào phòng Tiểu Sâm

Không có ai?

Bây giờ Cố Văn có chút luống cuống.

Cô tìm một vòng ở chung quanh nhà, vẫn không có ai!

Thân thể Tiểu Sâm không tốt, cho nên bình thường sẽ không đi ra ngoài chơi, cậu luôn luôn rất hiểu chuyện, sao có thể biết rõ tối nay phải xuất phát, còn chạy loạn để cho cô lo lắng?

Chẳng lẽ là. . .

Tay cô run rẩy mở hệ thống định vị cứng nhắc.

Trên người Tiểu Sâm có buộc một hệ thống định vị, trước kia Trình Phi lắp đặt vì để đề phòng cậu bé xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng dùng, nhất thời vẫn có chút không thích ứng.

Nhưng mở phần mềm ra, kiểm tra vị trí, mới nhìn thấy, thì ra là nửa tiếng trước Tiểu Sâm đến Vân Quý, sau đó không còn bất kỳ ghi chép hành tung nào nữa.

Nói cách khác, Tiểu Sâm biến mất ở Vân Quý!

Chẳng lẽ là. . . Bạc Lương?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Con trai mất tích

Edit: V.O

Mặt Cố Văn biến sắc, tay run run gọi điện thoại cho Trình Phi, không biết điện thoại vang lên bao lâu, mới từ từ được người nhận.

Giọng nói Trình Phi có gì đó không đúng, nhưng bây giờ Cố Văn đã hoàn toàn không để ý tới.

"Trình Phi anh ở đâu, không thấy Tiểu Sâm nữa, không thấy nó em phải làm sao, em phải làm sao? Vị trí của nó biến mất ở Vân Quý, có phải bị Bạc Lương dẫn đi không, em phải làm sao, tại sao em đã biến thành như vậy, anh ta vẫn không chịu bỏ qua cho chúng ta, tại sao..."

Trình Phi mấp máy môi, ở đầu kia điện thoại, Cố Văn hoàn toàn không nhìn thấy bộ dạng của anh ta.

Đương nhiên cũng không thấy được, trên ghế nằm ở bên cạnh anh ta không phải là Kiều Sâm thì là ai?

"Trước đừng có gấp, bây giờ anh sẽ về, anh dẫn em đi tìm Tiểu Sâm. Một mình em đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Giọng điệu Trình Phi vẫn dịu dàng, dường như đối mặt với Cố Văn, anh luôn có kiên nhẫn và dịu dàng đến không hết.

"Được được, em chờ anh về, anh nhanh chút!"

Cố Văn gần như muốn khóc.

Con trai là hy vọng duy nhất đời này của cô, nếu như đứa bé này không còn, cô không biết mình sẽ biến thành dạng gì!

Mà lúc này, bên kia điện thoại, Trình Phi mới vừa cúp điện thoại xong, Cố Thanh vốn nên ở Tuyên Thành lại xuất hiện ở đối diện Trình Phi, cong môi cười.

"Trình Phi, tôi không nghĩ tới anh vẫn giống năm năm trước, vì Cố Văn cái gì cũng làm ra được. Nếu cô ta biết Cố Tiểu Sâm hoàn toàn không phải Bạc Lương dẫn đi, mà là anh, anh nói cô ta sẽ như thế nào?"

Cố Thanh nhấp một miếng rượu đỏ, cười điên cuồng.

Năm năm sau, cô ta sớm đã không còn ung dung hoa quý từng có.

Khuôn mặt tinh xảo đã trở nên gầy như que củi, dieendaanleequydoon – V.O, trông như đã già đi hai mươi tuổi.

Năm năm nay, mỗi lần Bạc Lương không tìm được Cố Văn, sẽ ép cô ta sám hối ở trước quan tài Cố Văn.

Cô ta hoàn toàn không biết người nằm trong quan tài là ai.

Nhưng Bạc Lương vẫn không chịu thả cô ta ra.

Cả ngày lẫn đêm, khóa cô ta ở trong căn phòng tối không có ánh sáng, ép cô ta đeo còng chân ngồi chồm hổm ở bên cạnh, sống giống như một con chó, mỗi ngày còn phải đối mặt với một người chết!

Thật vất vả, trong khoảng thời gian này Bạc Lương lơ là trông coi cô ta, cô ta mới có cơ hội ra ngoài.

Nhưng không nghĩ tới, người phụ nữ Cố Văn kia lại trở lại!

Cô ta không cam lòng!

Tất cả khuất nhục cô ta chịu trong năm năm nay, cô ta đều phải đòi lại từng khoản một từ hai người này!

Bạc Lương, nếu tôi không chiếm được anh, vậy anh cũng đừng hòng sống cùng Cố Văn!

Trình Phi nhìn Cố Thanh đã có chút điên cuồng, vài phần dịu dàng trên mặt đối với Cố Văn kia đã sớm không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại âm ngoan và sắc bén.

Anh ta nắm cổ đối phương, bóp khiến Cố Thanh gần như không thở nổi: "Tôi biết cô là người thông minh, người thông minh nên biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, cô cũng đừng ép tôi, lỡ như ép tôi đến đường cùng, cô cũng biết hậu quả!"

"Khụ khụ...anh thả tay ra, thả tay ra cho tôi!"

Cố Thanh vươn tay vỗ cổ tay đối phương, mắt đầy sợ hãi nhìn về phía anh ta.

Trình Phi này điên lên còn điên cuồng hơn mình.

Người có thể bày thế cục lớn như vậy ở năm năm trước, tại sao có thể là một người tốt!

"Xoạt —— "

Trình Phi lạnh lùng buông tay ra, Cố Thanh mất lực ngã ở trên ghế, cô ta bị đau vuốt vuốt cái lưng bị đụng, nói có chút bối ngờ: "Nếu tôi không hợp tác với anh, cũng sẽ không biết Bạc Lương nhìn thấy tin tức Cố Văn đã chạy tới trước! Tôi sẽ tìm một chỗ đưa đứa bé đi, anh hãy yên tâm. Nhưng anh cần phải bảo đảm Cố Văn và Bạc Lương tuyệt đối không thể cùng nhau!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lợi dụng đứa bé

Edit: V.O

Người đàn ông đối diện không lên tiếng, cũng không đáp.

Cố Thanh không dám phát giận, sợ hãi ôm lấy Kiều Sâm trên ghế đi.

Nhưng trước lúc ra cửa, người đàn ông phía sau lại nói một câu dài: "Nhớ, đứa bé này là thịt trong lòng Cố Văn, lúc cần thiết, có thể lợi dụng đứa bé này."

"..."

Cố Thanh không nhận được sự run cả người.

Cô ta ác, cô ta có thể ép Cố Văn phá thai, nhưng cô ta không có tâm cơ thâm trầm như Trình Phi, cũng không máu lạnh như anh ta.

Đứa bé này chính là người anh ta móc tìm móc phổi chăm sóc năm năm, lại có thể dễ dàng làm vật hy sinh vì đạt được mục đích.

Cô ta gần như có chút nghi ngờ, có phải Trình Phi chỉ có tình cảm với một mình Cố Văn!

Cố Văn đợi đến lúc Trình Phi trở về, đã khóc không thành tiếng, hai con mắt đều sưng.

"Trình Phi, em nên làm cái gì bây giờ, Bạc Lương dẫn Tiểu Sâm đi, rốt cuộc anh ta muốn làm gì, tại sao anh ta luôn đối xử với em như vậy, em đã rời đi năm năm, tại sao anh ta còn tới thăm thương con trai của em!"

Cô vừa khóc, vừa hỏi từng tiếng.

Chợt nghĩ đến cái gì đó, hoảng sợ mở to hai mắt, nắm cổ áo Trình Phi khóc: "Nếu như anh ta biết Tiểu Sâm chính là con của anh ta, anh ta có thể dẫn Tiểu Sâm đi không, không không, anh ta không thể làm như vậy! Không thể làm như vậy!"

Trình Phi nhủ thầm, vươn tay khẽ đặt lên vai cô yên lặng an ủi.

"Nếu như em thật sự sợ Bạc Lương sẽ dẫn Tiểu Sâm đi, vậy cũng chỉ có một cách..."

Cố Văn nghe vậy, dieendaaneequydoon – V.O, lập tức ngẩng đầu nhìn anh ta.

"Boss, đây là tất cả tài liệu về Kiều Phi Văn, tài liệu thẻ căn cước cũng không có vấn đề, trước kia cô ấy vẫn sống ở nước ngoài, thậm chí gặp gỡ Trình Phi cũng thông qua một lần ngoài ý muốn, hoàn toàn không tra được bất kỳ sai lầm, cho nên..."

"Đây nhất định là giả! Bản thân Trình Phi chính là cảnh sát, che dấu thân phận một người đối với anh ta mà nói gần như là chuyện dễ dàng." Bạc Lương lạnh mặt ném tài liệu trong tay lên bàn.

Người nọ nhất định là Cố Văn, anh sẽ không nhận lầm!

"Nhưng..." Trợ lý do dự đặt một phần tài liệu khác ở trước mặt Bạc Lương, phía trên là mặt một đứa bé trai, đáng đáp rất giống Cố Văn, cũng chính là Kiều Phi Văn bây giờ!

"Đây là con trai của vị Kiều tiểu thư kia, tên là Kiều Sâm. Năm nay hơn bốn tuổi. Theo tài liệu biểu hiện, thân thể của cậu bé rất không tốt, thân mắc bệnh nan y, Kiều tiểu thư và Trình Phi vẫn chạy trốn chạy đáo khắp nơi vì tiền chữa bệnh cho đứa bé này, lần này trở về Kinh Thành cũng là bởi vì muốn tìm chuyên gia tiến hành trị liệu."

"..."

Trợ lý liên tục giới thiệu, nhưng một chữ Bạc Lương cũng không nghe lọt.

Cố Văn có một đứa con?

Hơn bốn tuổi?

"Đứa bé này là của ai?"

Tay anh run run nhìn cậu bé trong hình, không biết có phải mình ảo giác hay không, nhìn thế nào đứa bé này đều giống như là của mình, nhưng...có thể sao?

Năm năm trước, là Cố Văn tự mình đưa xác cho mình.

Đứa bé này là của ai?

Trình Phi?

Không!

Sẽ không!

Nếu như hai người bọn họ cùng nhau, tại sao đứa bé vẫn họ Kiều mà không phải họ Trình!

Chợt điện thoại ong ong vang lên.

Bạc Lương nhận nghe xong như có mây lên, có vài phần mừng rỡ.

Cố Văn lo lắng chờ ở Văn Quỹ, cô không biết rốt cuộc Bạc Lương muốn làm gì, cô chỉ muốn cắt đứt với anh, chỉ muốn đón con, sau này cao bay xa chạy, không bao giờ ... trở về nước nữa!

Đều là chính cô, nếu như không phải do cô muốn trở về, Bạc Lương hoàn toàn sẽ không có cơ hội cướp con của cô đi!

"Mới gặp nhau chưa tới hai tiếng, em lại nhớ anh rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Đúng, chính anh bắt con trai em đi

Edit: V.O

Người đàn ông tự phụ đi từ chiếc Bentley màu đen xuống, vẫn khí thế ép người, giống như Đế Vương, mắt đưa cợt nhìn cô.

Cố Văn nhìn thấy khuôn mặt đưa cợt đó, hận không thể xông lên xé nát nó.

"Bạc Lương, rốt cuộc anh muốn làm gì! Xin trả con trai lại cho tôi! Tôi bảo đảm sau này tôi nhất định cách xa, sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh nữa!"

"..."

Bạc Lương nheo mắt lại: "Kiều Sâm mất tích?"

"Anh biết còn giả bộ gì nữa! Tiểu Sâm mất tích ngay chỗ này! Có phải anh muốn nói không liên quan gì đến anh không? Bạc Lương, anh có thể dừng ích kỷ như vậy nữa được không, rốt cuộc anh muốn ép tôi thành dạng gì! Tôi cầu xin anh trả con trai lại cho tôi được không!"

Cố Văn gần như suy sụp nắm tay áo người đàn ông khóc.

Nụ cười trên mặt Bạc Lương cứng lại: "Em cho là...là anh làm?"

"Không phải là anh thì còn ai! Tiểu Sâm rất hiểu chuyện, nhưng sau khi gặp anh lại mất tích! Bạc Lương, anh ra tay với một đứa bé có thấy ác độc không!"

"..."

Khí thế quanh thân Bạc Lương âm u, nắm ngón tay thật chặt, nhẫn nhịn.

Trợ lý đi theo sau nhìn thấy cũng có chút không đành lòng: "Kiều tiểu thư, chuyện con trai cô mất tích đúng là một chuyện rất khiến người khác đau lòng, nhưng chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với Boss chúng tôi! Boss chúng tôi cũng vừa mới biết thì ra cô lại có một đứa con trai."

"Ha ha ~ ngay cả con trai Phi Văn cũng điều tra rõ ràng, dieendaanleequydoon – V.O, còn nói không phải là các người đưa Tiểu Sâm đi!" Trình Phi phóng lên trước xúi bẩy.

"Bạc tổng, tôi biết anh vẫn còn khúc mắc chuyện Cố Văn, nhưng Cố Văn đã chết, tôi tìm được đường sống trong chỗ chết đã nhiều năm, cũng vẫn phải quên Cố Văn, thật may là tôi gặp được Phi Văn rất giống Cố Văn, cho nên tôi mới có thể được giải thoát, nhưng Phi Văn là Phi Văn, không phải là Cố Văn trước kia, Cố Văn đã chết, di thể anh cũng đã mang đi, nghe nói anh còn giám định DNA nhiều lần, tại sao anh vẫn không chịu tin? Chẳng lẽ anh còn muốn hành hạ Phi Văn giống như Cố Văn sao?"

Trình Phi nói xong đặt tay lên tay Cố Văn, ý bảo cô mở miệng.

Người phụ nữ hơi sững sốt, ngẩng đầu nhìn đôi mắt chứa đầy lạnh lẽo của Bạc Lương.

"Đúng, tôi không phải là Cố Văn, xin Bạc tổng nương tay với chúng tôi. Hôn nữa..." Cô dừng một chút, chột nhón chân lên, ôm cổ Trình Phi, hôn.

Bạc Lương nhìn hai người ôm nhau, thân thể cứng ngắc.

Nhưng Cố Văn không nhận ra được, lạnh lùng nói với anh: "Tôi và Trình Phi đã sống cùng nhau, nói thật với anh, chúng tôi đã định đi lấy giấy chứng nhận, cho nên anh đừng dây dưa với tôi, coi tôi là Cố Văn nữa, tôi không phải là Cố Văn của anh. Cầu xin anh trả con trai lại cho tôi!"

Cố Văn cẩn thận nhìn anh.

Cô đã nói với Trình Phi như vậy chứng minh cô và Trình Phi sống cùng nhau, người này, sẽ không dây dưa với mình nữa thôi.

Chỉ cần trả con trai lại, cô sẽ lập tức dẫn Tiểu Sâm đi!

Đang lúc Cố Văn cứ nghĩ đến chuyện Bạc Lương trả con trai lại, chột tay của cô bị một người đàn ông kéo.

Bạc Lương lạnh mặt mở miệng: "Đúng, con trai em là chính anh mang đi."

"Anh..."

Cố Văn ngạc nhiên nhìn anh.

Ngay cả Trình Phi cũng cau mày nhìn chằm chằm anh.

Nhưng người đàn ông lại giống như không có gì xảy ra, đôi mắt thâm thúy bằng lạnh nhìn Cố Văn, từ từ mở miệng: "Là anh sai người bắt con trai em, cho nên, anh không quan tâm em là Cố Văn hay là Kiều Phi Văn, em muốn sống chung với Trình Phi, cũng không thể! Trừ khi em không cần con trai em! Nếu cần con trai em, thì lên xe của anh!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Sự cố chấp của Bạc Lương với Cố Văn

Edit: V.O

Bạc Lương nói xong cũng lạnh lùng buông tay người phụ nữ ra, xoay người vào trong xe.

Trợ lý bị dọa đến gần như rớt cầm, nhanh chóng đi nổ máy.

Cố Văn và Trình Phi cũng sững sờ ngay tại chỗ.

Chợt...

Cố Văn kịp phản ứng, điên cuồng vọt vào bên trong xe, ngay sau đó cửa xe bị đóng lại.

Trình Phi không kịp kéo lại, trơ mắt nhìn Cố Văn bị Bạc Lương dẫn đi, mình lại không thể ra chút sức nào.

Nóng nảy đập cái cây bên cạnh một phát.

Anh ta cho là thiết kế Cố Văn hiểu lầm Bạc Lương, giả vờ cùng mình kích thích Bạc Lương sẽ làm cho đối phương từ bỏ.

Nhưng anh ta lại đánh giá thấp sự cố chấp của Bạc Lương đối với Cố Văn!

Bạc Lương nguyên Cố Văn hiểu lầm mình bắt cóc Kiều Sâm, hận anh, cũng không muốn đưa người anh yêu đến bên cạnh người khác!

Năm năm trước, bỏ lỡ một lần, lần này, cho dù là hận anh, oán anh, anh cũng sẽ không để người lại chạy khỏi mình nữa!

Bởi vì anh cực sợ cảm giác một mình trôi qua cả ngày lẫn đêm năm năm nay.

——

Quán bar, Cố Văn bóp cổ Bạc Lương giống như phát điên: "Anh nói đi, Tiểu Sâm ở đâu, rốt cuộc anh đã đưa nó đi đâu. Bạc Lương, có phải anh điên rồi không! Anh muốn cái gì thì nhắm vào tôi, tại sao anh lại động đến Tiểu Sâm!"

Nhưng bất kể cô có nổi giận tra hỏi thế nào, người đàn ông vẫn không chút gọn sóng, không chút sợ hãi.

Cho đến khi Cố Văn phát tiết đủ rồi, dieendaaneequydoon – V.O, cô hống hét lên khàn khàn đối phương mới cầm tay cô giam cô trên ghế xe: "Nếu em muốn gặp nó, thì yên phận một chút!"

"Anh!"

Cố Văn tức đến nổi điên.

Yên phận?

Sao cô có thể yên phận.

Tiểu Sâm là thịt trong tim cô, bây giờ cô hoàn toàn không biết cậu đang ở đâu, sao cô thể yên phận!

Nhưng cô cũng nhìn ra Bạc Lương hoàn toàn không để ý cô nổi điên.

Rốt cuộc, Cố Văn làm đủ, cũng phát tiết đủ rồi, ngồi liệt ở trên ghế nhìn anh.

"Anh có yêu cầu gì, anh cứ việc nói, chỉ cần tôi có thể làm được thì tôi nhất định sẽ làm!"

Nhưng người đàn ông chỉ hơi hột nói: "Cứ về rồi nói."

Cô thật sự không ra rốt cuộc đối phương đang suy nghĩ gì!

Đã từng, cô tốn ba năm, cũng không biết rốt cuộc người đàn ông này có chút tình cảm nào với mình không, bây giờ, mình vẫn không nhìn thấu rốt cuộc anh nghĩ cái gì!

Trở lại khách sạn, bị dẫn vào phòng Tổng thống chuyên thuộc về Bạc Lương, nhìn căn phòng lớn phủ kín hoa hồng, còn có váy đai đeo khâu gợi trên giường.

Cố Văn lạnh từ lòng bàn chân đến óc.

"Khụ..."

Bạc Lương nhìn cái này cũng có chút ngượng ngùng.

Anh cũng không ngờ tới Trợ lý cứ mãi gửi tin nhắn cho anh khi ở trên xe, lại là muốn báo cho đã làm cái này.

"Anh cũng không biết sao sẽ xuất hiện cái này."

Anh có chút bối rối, nói.

Đáng tiếc, Cố Văn không nhìn thấy phần bối rối của anh.

"Ha ~ "

Tiếng người phụ nữ cười giễu cợt.

Lưu loát cầm đồ ngủ trên giường lên, vào trong phòng tắm.

Bạc Lương cũng có chút xin lỗi vuốt mũi.

Xa cách năm năm, gặp mặt lại không nghĩ tới là dưới tình huống như thế, đột nhiên anh giống như là tên gốc, buồn tìm lại xúc giác không yên, nhưng càng căng thẳng, anh lại càng nguy trang ra thêm một phần lạnh lùng theo thói quen.

Minh cũng có chút không thích ứng đi vào một phòng tắm khác.

Chờ đến khi ra ngoài ngồi ở mép giường, rút hai ly rượu vang, Cố Văn vừa vận tắm xong mặc cái váy khêu gợi đó đi ra.

Trong lúc nhất thời, Bạc Lương nhìn có chút ngẩn người, làn da người phụ nữ trước mắt trắng như bóc, vóc người xinh đẹp, gương mặt đã hơi khác trước kia, nhưng lại càng đẹp hơn trước.

Năm năm tăng thêm một phần thù mị ở trên người người phụ nữ này.

Còn chưa kịp phản ứng, người này đã đi tới trước mặt mình, chủ động dán lên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đây chính là điều anh muốn đúng không Bạc Lương

Edit: V.O

Môi thơm qua lại trên môi mình, hương vị quen thuộc, vẫn như năm năm trước. Cho dù thời gian làm trí nhớ mơ hồ, nhưng bản năng thân thể lại luôn nhớ mùi hương của người này thay mình!

Không nghĩ ngờ chút nào, người trước mặt này chính là Cố Văn!

Bạc Lương nhần nhịn sự vui mừng trong đáy lòng, vươn tay nắm eo thon của người phụ nữ, hai người cùng ngã xuống giường, thân thể không kiềm được dề lên.

Lơ đãng mờ mắt ra lại thấy ánh mắt giễu cợt của người phía dưới.

"Đây chính là điều anh muốn đúng không, Bạc Lương. Trước kia anh muốn Cố Văn làm tình nhân trong bóng tối của anh, bây giờ anh muốn tôi làm tình nhân của anh. Có phải tôi ngu với anh thì có thể đảm bảo con tôi không sao? Được, anh nói thời gian đi, bao lâu mới tha cho tôi?"

Cố Văn mờ to mắt, trong vành mắt tràn đầy nước mắt, tuy vậy vẫn quật cường cười nhạo.

Ánh mắt cô đâm đau hốc mắt Bạc Lương.

Lời nói ra cũng giống như dao găm, găm từng nhát vào trái tim anh!

Sự hứng thú vừa trỗi dậy nháy mắt không còn.

"Em thật cho là anh bắt cóc con trai em?"

"Không phải anh thì là ai? Không phải anh muốn tôi làm tình nhân của anh thay Cố Văn trước kia sao? Anh thắng! Vì con tôi, tôi tình nguyện làm thể thân! Nhưng Bạc Lương, anh phải nhớ, cho dù anh có thể giữ tôi lại, tôi cũng sẽ không yêu anh nữa!"

"..."

Bạc Lương giận đến hận không thể bóp chết người phụ nữ trước mặt này.

Ở trong mắt cô, mình là người như vậy sao?

Trên mặt tựa như đóng một lớp băng, chợt đẩy Cố Văn ra.

Lạnh lùng nói: "Đúng, vậy em cứ coi là anh bắt cóc con trai em đi, không phải em muốn kỳ hạn sao? Được, chờ anh chơi đã! Nếu em đã muốn đưa tới cửa cho anh chơi, dieendaanleequydoon – V.O, vậy anh sẽ thỏa mãn tâm nguyện của em!"

Nói xong đứng dậy đóng sập cửa lại.

Anh vừa rời đi, Cố Văn trên giường vươn tay vòng qua che đầu mình, khóc.

Bạc Lương...anh vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng anh?

Trong mắt anh tôi chỉ là đồ chơi sao!

Bất kể tôi thay đổi thế nào, tôi trong lòng anh vẫn chỉ có chút địa vị thế sao?

Cố Văn nhắm mắt lại thật chặt, đột nhiên cảm thấy quá lạnh.

Giống như trận mưa năm năm trước lúc rời đi xối lên người cô, lạnh khiến cho người ta run rẩy, giống như là vực sâu, rơi vào, sẽ không đi lên được, ai cũng không thể kéo cô lên bờ...

"Boss?"

Lúc trợ lý nhìn thấy Bạc Lương mặc đồ ngủ xông vào phòng mình thì có chút ngạc nhiên, dù sao lúc này, người này không nên xuất hiện ở đây mới đúng.

Khí lạnh quanh thân Bạc Lương đã sắp không ép nổi, mặt lạnh: "Điều tra kỹ cho tôi, rốt cuộc năm năm trước đã xảy ra chuyện gì, còn nữa, nhất định phải tra rõ Trình Phi, người này rất

không đơn giản!"

"Vâng!"

Trợ lý ép trái tim nhỏ bé run rẩy.

Nghĩ cũng biết nhất định là Boss và vị Kiều tiểu thư kia cãi nhau chuyện gì đó rồi.

Đột nhiên nghĩ đến tin tức mới vừa nhận được.

"Boss, còn có chuyện nữa, tiểu thư Cố Thanh đã bỏ trốn."

Bạc Lương nhíu mày: "Chuyện khi nào?"

"Tối hôm qua."

Bạc Lương vừa nghe đã nhíu mày.

Tối hôm qua.

Có phải thời gian này quá khéo không, tối hôm qua anh mới vừa gặp Cố Văn, Cố Thanh đã lập tức nhận được tin tức trốn thoát, bây giờ sợ là đã chạy tới Kinh Thành.

Nếu như không sớm biết Kiều Phi Văn chính là Cố Văn trước kia thì sao lại vội vàng chạy tới?

Xem ra, thật sự cần phải điều tra chuyện năm năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tôi chơi đã mới thôi

Edit: V.O

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Cố Văn đã nhận ra một hàng người giúp việc đứng chung quanh cười nhìn cô, có quần áo đã chuẩn bị và bữa sáng phong phú ngon miệng. Mà người đàn ông kia ngồi gác chân ở ghế sa lon da thật đắt giá dịu dàng nhìn cô.

Mặt Cố Văn lập tức lạnh xuống.

Bước chân trần xuống đi tới hướng Bạc Lương: "Chứng nào thì anh mới chịu trả con trai lại cho tôi!"

Bạc Lương cúi đầu nhìn hai chân trần của cô, hơi cau mày, lấy giày đế bằng trong tay người giúp việc, cúi người xuống, ở bên cạnh Cố Văn, vươn tay nâng chân cô lên tự mình mang cho cô.

"Từ trước em đã có thói xấu này, vẫn không đổi được, đi chân trần dễ bị khí lạnh xâm nhập vào người, thân thể em vốn không tốt, càng phải tự để ý."

Lời nói của người đàn ông êm ái giống như lông chim gãi trái tim Cố Văn.

Khiến chân trong tay anh không kim được co rúm lại.

Nhớ lại trước kia, Bạc Lương cũng thường tỉ mỉ mang giày cho mình, nhưng sau này tật xấu của cô vẫn không sửa được, anh mới trải thảm lông dê cả nhà.

Tay không kim được nắm chặt.

Người đàn ông này mãi vẫn như thế, một mặt có thể cung chiều mình lên trời, một mặt lại làm chuyện tàn nhẫn nhất.

Hít sâu một hơi, khẽ cười nói: "Chắc là Bạc tổng lại nghĩ tới vị tiểu thư Cố Văn kia đúng không, tôi chỉ ngẫu nhiên để chân trần, anh suy nghĩ nhiều rồi."

"Vậy sao?"

Người đàn ông nhíu mày nhìn cô: "Vậy anh tạm tin em lần này."

"..."

Cố Văn giận đến muốn đánh người, cô nhìn thấy rõ sự vui vẻ trong mắt kia.

"Bạc tổng, chúng ta đừng nói thừa nữa, dieendaanleequydoon – V.O, trả con lại cho tôi!"

"Không thể nào, anh đã nói rồi, anh chơi đã mới thôi!"

"Anh!"

Lần này Cố Văn thật giận đến muốn đánh người, rõ ràng Bạc Lương đang qua loa với mình.

Nhưng trong lòng cũng không lo lắng nữa.

Cô đẩy Bạc Lương, cho dù muốn dùng con trai ép cô, thì anh cũng sẽ không thật sự làm gì với Tiểu Sâm.

Huống chi...

Tiểu Sâm là con anh, có lẽ, bọn họ sống chung với nhau nhiều cũng tốt...

"Boss, chúng tôi đã điều tra cả một ngày nhưng vẫn mãi không tìm được chút tin tức nào của Tiểu thiếu gia Kiều Sâm. Tôi thật sự không hiểu, tại sao anh nhất định phải nhận tội này chứ, rõ ràng chuyện đứa bé mất tích hoàn toàn không phải do anh làm."

Bây giờ Trạ lý không hiểu rốt cuộc ông chủ mình đang nghĩ cái gì.

Nhưng người đàn ông cao lớn lạnh lùng trước mặt lại bước chậm lại, lẩm bẩm: "Nếu cô ấy cho là đứa bé ở trong tay tôi, thì ít nhất cô ấy sẽ không quá lo lắng, nhưng nếu như biết đứa bé mất tích, cô ấy sẽ phát điên."

"..."

Trong nháy mắt, Trạ lý cứng ngắc tại chỗ.

Lúc này, Trạ lý không biết phải nói gì cho phải.

Có lẽ...phu nhân mãi mãi không biết Boss đã làm bao nhiêu chuyện cho cô.

Nếu như...vị tiểu thư Phi Văn kia chính là phu nhân Cố Văn, thì tốt.

Nhưng...lỡ như không phải, vậy Boss nên làm gì bây giờ?

Trạ lý thấy đáng về suy sút của Boss, cho nên cũng thật lòng hy vọng Kiều Phi Văn chính là Cố Văn mà bọn họ luôn tìm, Bạc Lương sống hăng hái bây giờ mới là chính anh, nếu như cọng rom cuối cùng này không còn, Bạc Lương tuyệt đối không chịu đựng nổi.

Hai tuần liên tiếp, Kiều Sâm giống như bốc hơi, tin tức gì cũng không có.

Từ Kinh Thành đến Tuyên Thành, Cố Văn càng phiền não, càng ngày càng nóng lòng gặp con, nhưng cho dù cô ép hỏi thế nào Bạc Lương vẫn luôn ngậm miệng không nói chuyện về Tiểu Sâm, càng thêm không cho phép cô ra cửa.

Mỗi ngày chỉ có người giúp việc trông chừng ở nhà, mà cô tựa như chim hoàng yến bị nhốt lại.

Ở nhà Bạc Lương có thể tốt với cô từng li từng tí, có thể tốt đến mức ngay cả cô rơi một sợi tóc cũng biết, nhưng chỉ cần nói tới chuyện đi ra ngoài, Bạc Lương sẽ nổi điên giam cầm cô.

Lòng Cố Văn càng ngày càng phát hoảng.

Nhất là hôm nay chợt nhận được một bức thư.

Đáy lòng cô càng có linh cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tính kế Bạc Lương

Edit: V.O

Cô sợ Bạc Lương có chuyện gì giấu cô, không cho cô biết, cô càng sợ Tiểu Sâm đã xảy ra chuyện.

Nhìn món ăn đầy bàn, trơ mắt nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút, cô đang chờ người kia trở về.

Cuối cùng ——

"Boss, trước mắt đã có chút đầu đuôi rồi, chúng tôi đã tra được bây giờ Cố Thanh đang ở Tuyên Thành."

"Được, anh tra nhanh chút, tôi sợ không giấu được bao lâu."

"Vâng."

Nghe thấy cuộc đối thoại ngoài cửa truyền đến, xoạt một cái, Cố Văn đứng dậy nhìn về phía cửa, đúng như dự đoán, mấy giây sau cửa đã được mở, bóng dáng Bạc Lương xuất hiện trước mặt.

"Anh về rồi à? Ăn cơm đi."

Nhìn thấy khuôn mặt người phụ nữ chờ mong mình trở về, Bạc Lương gần như trở về năm năm trước, Cố Văn mỗi ngày ở nhà chờ anh về nhà, mỗi đêm sẽ hâm một ly sữa cho anh.

Vươn tay vén tóc rối ra sau tai cô vô cùng thân thiết: "Ừ, em nấu sao?"

Anh nhìn thức ăn trên bàn, mặt tràn đầy mừng rỡ.

Cố Văn gật đầu, che giấu sự chột dạ trong lòng.

Vội vàng kéo tay anh ngồi xuống bàn, ra sức gấp thức ăn cho anh.

Bạc Lương nhìn hành động kỳ lạ của cô, buồn cười nói: "Rốt cuộc hôm nay em sao vậy?"

Lúc trước Cố Văn không chủ động như thế này, vẫn luôn kháng cự anh.

"Tôi nghĩ nếu con tôi ở chỗ anh, tôi cũng không cần lo lắng. Anh đã bỏ tiền bao nuôi tôi, vậy tôi cũng nên hoàn thành bổn phận của nhân tình đúng không?" Cố Văn cười đáp.

Nhưng sắc mặt Bạc Lương lại hơi chìm, trong mắt của anh có thâm tình Cố Văn nhìn không hiểu: "Anh chưa từng coi em là nhân tình!"

"Lạch cạch ——"

Đôi đũa trong tay Cố Văn rơi xuống đất, dieendaanleequydoon – V.O, sững sờ nhìn Bạc Lương, lúng túng cười cười: "Vậy sao?"

Người đàn ông mím môi không nói chuyện nữa.

Trong lúc nhất thời, không khí có chút yên tĩnh.

Đợi đến lúc Cố Văn ngẩng đầu lên, nhìn thấy Bạc Lương đã đưa chén canh đến khóe miệng, bản năng phản ứng muốn ngăn cản, nhưng đối phương đã uống một hơi hết rồi.

Nhìn Bạc Lương uống canh xong từ từ nhắm mắt lại, Cố Văn vươn ngón tay, cắn chặt môi, trong lúc nhất thời nghĩ ngờ chính mình làm đúng hay sai.

Nhiều mây đỡ người đàn ông đi xuống lầu.

Vừa lúc gặp hai người giúp việc quét dọn ở trên lầu đi xuống, nhìn thấy Bạc Lương ngủ có hơi ngạc nhiên, Cố Văn vội vàng giải thích: "Tiên sinh quá mệt mỏi, bây giờ muốn đi lên nghỉ ngơi, các cô bạn thì ra ngoài đi, đừng rồi, để cửa, lát tôi phải đi ra ngoài mua đồ cho tiên sinh."

Hai người giúp việc hai mắt nhìn nhau: "Nhưng tiên sinh từng nói cô không thể ra ngoài..."

"Các cô nghỉ ngơi lời tôi nói? Bây giờ tiên sinh ở đây, nếu không các cô đánh thức anh ấy dậy mà hỏi thử?"

"Không không không..."

Người giúp việc thấy Cố Văn làm bộ muốn đánh thức Bạc Lương, bị dọa sợ đến vội vàng xua tay, giúp Cố Văn đỡ Bạc Lương lên lầu rồi rời đi, mà Cố Văn nhìn người đàn ông ngủ trên giường, trong lòng càng không ngừng đánh trống, không nhịn được khom người ấn một cái lên môi người đàn ông.

Lầm bầm "Thật xin lỗi, em cũng không muốn, nhưng em không thể không có Tiểu Sâm."

Vừa chạm vào đã tách ra, sau khi bờ môi tách ra, Cố Văn hấp tấp rời khỏi biệt thự.

Nhưng cô hoàn toàn không chú ý, lúc cô vừa ra khỏi cửa, ngón tay người đàn ông ngủ trên giường nắm lại thật chặt.

Cố Văn hấp tấp rời khỏi biệt thự nhà họ Bạc, đi tới địa chỉ trong bức thư Trình Phi gửi tới, vừa tới chỗ góc đường, Trình Phi mặc bộ màu đen, đội mũ lưỡi trai chờ cô.

Cố Văn ở phía sau anh ta, lập tức chú ý tới tư thế đi bộ kỳ lạ của Trình Phi.

Dường như chân què càng thêm què, mà cái chân lành kia cũng không có gì không đúng.

Một phát bắt được tay đối phương.

"Chân anh bị gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Video

Edit: V.O

Cô cúi người muốn nhìn chân anh ta, nhưng lại bị né tránh.

"Chuyện này không liên quan gì đến em."

Giương mặt Trình Phi lạnh lùng, ánh mắt dường như có chút tránh né, nhưng anh ta càng như vậy, Cố Văn càng cảm thấy chuyện có chút kỳ lạ.

Kiên trì muốn xem, nhưng lúc thật sự thấy vết thương trên đùi anh ta lại có chút không nhịn được che miệng lại.

Hai chân anh ta hiện đầy vết bầm tím, người sáng suốt vừa nhìn là có thể phân biệt đó là dấu vết do bị vật nặng tấn công!

"Xây ra chuyện gì! Bạc Lương làm đúng không?"

Trong lòng Cố Văn nháy mắt có phán đoán, nếu không Trình Phi sẽ không che che giấu giấu không nói như vậy.

"Tại sao anh ta có thể đối xử với anh như vậy!"

Cô có chút mất khống chế thét thành tiếng, nhưng Trình Phi lại an ủi cô: "Không sao, chẳng qua là bị đánh mấy cái mà thôi, anh ta cũng vì sợ em chạy trốn với anh lần nữa mà thôi, ham muốn chiếm giữ của anh ta với em quá mạnh mẽ, nhưng Tiểu Vân à, con người Bạc Lương thật sự quá nguy hiểm, anh đã tìm được tung tích Tiểu Sâm, đang ở trong tay Bạc Lương, anh có mấy tấm hình, còn có một đoạn video, nhưng anh không xác định em có thể chịu đựng được không."

Trình Phi do dự nói, về ngoài rất không tình nguyện, nhưng lại kích thích Cố Văn.

"Video gì, là Tiểu Sâm sao? Anh cho em xem thử! Nhanh!"

Nhưng Trình Phi vẫn còn đang do dự, dieendaanleequydoon – V.O, liên tục nói anh ta sợ Cố Văn không chịu nổi, ra sức từ chối không muốn cho Cố Văn xem video, cuối cùng Cố Văn phải giật lấy túi da bỏ trên tay anh ta.

Mở túi ra, lúc nhìn thấy đồng hình kia, Cố Văn che miệng lại gần như thất thanh.

Tiểu Sâm của cô, thân bị sợi dây trời ném xuống đất, thân thể nho nhỏ co rúc, da thịt trắng nõn lộ trong đất bùn bẩn thỉu, hiện đầy dấu vết bị đánh, đầy vết bầm tím.

Tay Cố Văn run rẩy, nhìn về phía Trình Phi: "Vi...video đâu?"

Trình Phi cau mày, đưa điện thoại tới, vừa nhìn thấy video, Cố Văn nổi điên gào thét: "Tại sao anh ta có thể làm như vậy! Tại sao anh ta có thể làm như vậy! Đó là con của anh ta, đó chính là con ruột của anh ta!"

Cố Văn đau khổ ôm đầu, từng tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Sâm trong video giống như từng lưỡi câu hoàn toàn kéo cô vào vực sâu!

"Dẫn em đi tìm nó được không, em muốn dẫn Tiểu Sâm đi, em muốn dẫn nó đi!"

Cố Văn kéo tay Trình Phi như nổi điên, nấn nỉ.

Cô không thể trơ mắt nhìn con trai mình bị người hành hạ, cô lại không thể ra sức.

Trình Phi vươn tay ôm cô vào lòng, an ủi.

"Bây giờ chúng ta vẫn không thể dẫn Tiểu Sâm đi. Thử đoạn giả chết năm năm trước, Bạc Lương cũng không tin, bây giờ cho dù chúng ta chạy trốn cũng không trốn thoát được nanh vuốt của anh ta. Cố Văn, nếu chúng ta thật sự muốn thoát khỏi anh ta, sống cuộc sống yên ổn, chỉ có cách lật đổ anh ta mới được."

"Lật đổ?"

Cố Văn sững sốt, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trình Phi.

Dường như trên mặt chữ có sự âm ngoan, khiến Cố Văn không khỏi cảm thấy hơi xa lạ.

Từ trước đến nay Trình Phi đều tạo nhả lịch sự, anh ta ở bên cạnh cô mười mấy năm, vẫn luôn đối xử dịu dàng với cô, thậm chí cô cũng chưa từng thấy đáng về Trình Phi đồ mặt, nhưng Trình Phi bây giờ...

Dường như có chút xa lạ.

Trình Phi hoàn toàn không biết bản thân đã dẫn tới sự nghi ngờ của Cố Văn, mà hào hứng gật đầu: "Đúng, chính là lật đổ anh ta! Bây giờ thế lực Bạc Lương đã lớn mạnh đến độ chúng ta không tưởng tượng nổi, nhưng anh cũng biết mấy năm nay anh ta nóng lòng bành trướng, cho nên vấn đề nội bộ trong Tập đoàn rất nhiều, chỉ cần chúng ta động chút tay chân, Tập đoàn của anh ta sẽ có thể hoàn toàn sụp đổ, đến lúc đó cho dù anh ta muốn tìm thấy chúng ta cũng không thể xoay chuyển trời đất."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Chỉ nuôi em như một con chó

Edit: V.O

Cố Văn nghe thấy ý tưởng điên cuồng của Trình Phi chỉ cảm thấy đầu mờ lung.

"Nhưng...nhưng...chúng ta chỉ muốn sống cuộc sống yên ổn, em chưa từng nghĩ lật đổ anh ta, tập đoàn của anh ta là chuyện của anh ta, chúng ta...chúng ta..."

Tay Cố Văn run rẩy, hơi kháng cự, nhưng Trình Phi hoàn toàn không cho cô cơ hội phản bác.

"Chẳng lẽ em muốn cùng Tiểu Sâm sống cuộc sống trốn trốn tránh tránh sao? Em quên nhiều năm qua chúng ta vẫn trốn đông trốn tây, ngay cả tên thật em cũng không dám nói, em cũng không dám đăng ký một trường học tốt chút cho Tiểu Sâm, càng không dám dẫn Tiểu Sâm ra ngoài chơi. Mà bây giờ thì sao..."

Trình Phi ngừng lại, đưa video trong điện thoại về phía Cố Văn, bật âm lượng lớn nhất.

Tiếng la khóc của trẻ con tựa như vang bên tai.

Kích thích da đầu Cố Văn tê dại, che đầu thét chói tai, nhưng Trình Phi lại lạnh lùng kéo tay cô xuống, ép cô xem, ép cô giận, hận!

"Tiểu Sâm vẫn còn ở trong tay Bạc Lương! Anh ta hận em, hận con em, nghĩ thử xem bây giờ Tiểu Sâm bị người đánh, em làm mẹ không đau lòng sao? Đây đều là lỗi của Bạc Lương, nếu không vì anh ta, chúng ta hoàn toàn không cần sống cuộc sống như thế này, chỉ cần anh ta không quyền không thế, chúng ta sẽ có thể cao chạy xa bay, em còn do dự gì nữa!"

"Không không không, em không muốn, Trình Phi em không muốn hại anh ta, em không muốn hại anh ta!"

"Em còn yêu anh ta đúng không!"

Đột nhiên Trình Phi âm ngoan nhìn Cố Văn.

Trên mặt Cố Văn đều là nước mắt, ánh mắt sợ hãi nhìn Trình Phi: "Trình Phi, anh đừng nhìn em như vậy, em sợ!"

"Cố Văn, anh chỉ muốn hỏi em một câu, dieendaanleequydoon – V.O, em còn yêu anh ta đúng không, mặc dù biết hung thủ làm hại Tiểu Sâm chính là Bạc Lương, mặc dù biết anh ta chỉ hoàn toàn muốn chiếm giữ em, không phải yêu em, chỉ nuôi em như một con chó, em vẫn thương anh ta đúng không! Nhìn cho kỹ đi, bây giờ Tiểu Sâm chịu đau đớn, em đáng là mẹ nó sao? Thân thể nó luôn không tốt, nó có thể chịu đựng được mấy lần hành hạ như thế?"

Trình Phi nắm gáy Cố Văn ép cô xem Kiều Sâm trong video thét chói tai.

Cố Văn đau khổ lắc đầu: "Không không không...em không muốn, em không muốn...em không muốn..."

Người phụ nữ lắc la lắc lư ngã xuống đất, đau khổ tựa đầu vào giữa hai chân, bịt hai tai, miệng vẫn luôn lầm bầm mấy chữ này.

Chợt Trình Phi cắt điện thoại, ngồi xuống ôm cô vào lòng mình, hạ giọng: "Văn Văn, năm năm trước anh đã hy sinh một chân, mới bảo toàn cuộc sống yên ổn năm năm cho em, cho dù năm năm sau anh vẫn có thể sử dụng một cái chân khác để cho em có thêm năm năm, nhưng năm năm sau đó em phải làm sao, Tiểu Sâm phải làm sao? Nó vẫn chờ em đi cứu nó, nó chỉ là một đứa bé...nếu em không làm theo lời anh nói, chúng ta sẽ mãi mãi rơi vào đáy vực sâu, không thể siêu sinh."

Từng chữ anh ta nói giống như búa nặng đập vào trái tim Cố Văn.

Cố Văn mở mắt ra, chỉ nhìn thấy bóng lưng khập khiễng của Trình Phi, cái chân đã tàn phế năm năm kia, là sự áy náy cả đời của cô.

Cho dù cô không cho Trình Phi tình yêu, nhưng cô cũng không thể làm một người phản bội.

"Về rồi à, đi đâu vậy?"

Cố Văn vừa trở về, chợt phòng khách tối đen vang lên một giọng nam, dọa cho cô sợ đến mặt biến sắc, mở đèn lên mới thấy Bạc Lương đang ngồi ở trên ghế sa lon lạnh lùng nhìn cô.

Trên mặt anh không có bất kỳ biểu cảm gì, đáy lòng Cố Văn không khỏi đánh trống: "Không...không làm gì cả, do trong nhà ngột ngạt khó chịu, muốn đi ra ngoài hít thở một chút."

"Chỉ hít thở? Không gặp ai khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thứ cô ấy muốn, từ trước tới nay tôi chưa từng không cho

Edit: V.O

Cố Văn chợt ngừng đầu không thể tin nhìn Bạc Lương, gần như cho là đối phương biết mình đi ra ngoài làm cái gì, vội vàng lắc đầu: "Không . . không."

Nhưng Bạc Lương nói xong câu đó lại không có động tĩnh gì.

Toàn bộ phòng khách có vẻ dị thường quý dị, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe được, nhưng Cố Văn biết từ đầu đến giờ Bạc Lương vẫn nhìn mình chằm chằm.

Cô căng thẳng đến mức không biết nên để tay ở đâu.

Cô luôn luôn sợ Bạc Lương, càng sợ Bạc Lương tức giận, huống chi là phát hiện cô chột dạ.

Một lúc lâu sau, lúc phòng tuyến trong lòng cô gần như sắp sụp đổ, Bạc Lương mới nhàn nhạt mở miệng: "Được, vậy em nghỉ ngơi sớm một chút đi, tối nay anh không về."

Nói xong anh lấy quần áo tính rồi đi, Cố Văn lại luống cuống: "Tối nay anh không về?"

Không phải là mỗi đêm anh đều về ngủ sao?

Không phải anh nói không nhìn thấy mình, anh sẽ không đi sao?

Hôm nay lại thế nào?

"Không về, công ty gặp chút chuyện phiền phức. Đúng rồi, phòng làm việc có đồ quan trọng, bất kỳ ai cũng không được phép vào, em trông chừng cho kỹ."

Bạc Lương lạnh lùng mở miệng.

Cố Văn ngờ ngác gật đầu, nhìn Bạc Lương rời đi, chờ thật lâu sau, đuổi người giúp việc ra ngoài mới rón rén lên vào phòng làm việc.

Mà chiếc Bentley của Bạc Lương đang dừng ở góc bí ẩn bên ngoài biệt thự.

Trợ lý cầm laptop, nội dung phía trên chính là camera trong thư phòng truyền tới, video Cố Văn cong lưng lục tung tìm đồ sau khi đi vào.

"Boss. . ."

"Không sao, để cho cô ấy tìm đi."

"Thế nhưng nếu phần văn kiện thật bị tìm thấy, dieendaaneequydoon – V.O, Bạc Thị chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn."

Trợ lý có chút bận tâm

Cần đây dường như là có ai đó đang theo dõi Bạc Thị, nội bộ tập đoàn liên tục sai lầm, thậm chí xảy ra rất nhiều vấn đề tiền bạc, rõ ràng Boss đã bận đến bể đầu sút trán, nhưng mỗi ngày còn kiên trì trở về với người kia giống như người rảnh rỗi.

Thật không biết trái tim người này trông thế nào, cho dù là một tảng đá, cũng sớm nên được hâm nóng.

Bạc Lương nhìn người trong video, thấp giọng nói: "Nếu như cô ấy muốn lấy thì lấy đi, thứ cô ấy muốn, từ trước tới nay tôi chưa từng không cho!"

". . ."

Trợ lý ghen hờn trong nháy mắt.

Quả thật, Boss si tình Cố Văn có thể nói là móc tim móc phổi, nhưng có vài người lại không biết quý trọng tấm chân tình của người khác, cho nên lúc này Trợ lý có chút đồng tình Tổng giám đốc kiên cường đến gần như có chút không chệch vào đầu được của bọn họ.

"Vậy kế tiếp nên làm thế nào?"

"Đối phương ra bài, chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết không phải sao?"

Cố Văn gấp đến độ đi tới đi lui trong nhà, cô đã đưa văn kiện cho Trình Phi, nhưng đến bây giờ cũng không nghe thấy Trình Phi truyền tới bất cứ tin tức gì, ngay cả Bạc Lương cũng đã mấy ngày không trở lại.

Người giúp việc không cho phép mình ra cửa, cô cũng không có cách nào liên lạc với bên ngoài, chỉ có mỗi ngày canh ở trước ti vi, xem mỗi một tin tức về Bạc Thị ở trong đó.

Nhưng hôm nay còn chưa tới tám giờ, chợt Trợ lý của Bạc Lương mở cửa, vọt vào thư phòng, lục tung tìm tài liệu.

Cố Văn theo phía sau, đáy lòng đã có linh cảm xấu, nhìn Trợ lý tìm khắp nơi, cô không kiềm được mở miệng hỏi: "Anh đang tìm gì vậy?"

"Một phần văn kiện chứng minh, Boss nói đặt ở trong phòng làm việc, nhưng sao tôi không tìm thấy, Kiều tiểu thư, cô có thấy không?"

Trợ lý xoay người hỏi Cố Văn, thật ra thì trong lòng Cố Văn đã có linh cảm, nhưng là vẫn vội vàng lắc tay, chợt dạ nói: "Không. . .không, sao tôi thấy được. Quan trọng lắm à?"

Mặt Trợ lý suy sụp ngồi xuống ghế: "Đúng, rất quan trọng, bây giờ Bạc Thị hoàn toàn rơi vào nguy cơ, Boss đã bị dẫn vào Viện kiểm sát, không biết lúc nào mới được thả ra. Nếu như không tìm được phần văn kiện này, dựa theo số tiền trong vụ án, có thể đời này Boss sẽ phải ở trong tù."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Xác chết trong nhà

Edit: V.O

"Choang——"

Ly nước trong tay rơi xuống đất, phát ra tiếng vang kịch liệt.

Cố Văn ngăn người nhìn Trợ lý, không dám tin: "Anh nói gì? Anh ấy...anh ấy sẽ ở trong tù cả đời? Không phải nói chỉ phá sản sao? Tại sao phải ngồi tù?"

Mà đúng lúc này, TV dưới phòng khách đưa tin tức mới nhất——

"Theo nguồn tin mới nhất, Tập đoàn Bạc thị vốn là thương nghiệp lớn dẫn đầu đã rơi vào khủng hoảng kinh tế, bị tố cáo kinh doanh phi pháp, hiện nay người nắm quyền Bạc thị - Bạc Lương đã bị bên Kiểm sát bắt tiến hành điều tra. Theo những người liên quan, nguy cơ của Bạc thị lần này chính là trùng kích lớn nhất từ lúc gây dựng tới nay. Trước mắt, giá cổ phiếu Bạc thị đã rớt 3%, tiền vốn bị ngâm gần ba mươi tỷ..."

Cố Văn lao không ngừng xuống lầu, lúc nhìn thấy Bạc Lương bị còng bắt dẫn vào tù trên tin tức, Cố Văn hoảng sợ đến không nói ra lời.

Thật...bị bỏ tù sao?

Thật chẳng lẽ giống như Trình Phi nói, cô tự tay đưa Bạc Lương vào tù, đánh sập đế quốc Bạc Thị của anh?

Anh sẽ không còn sức không ngừng đuổi theo mình.

Cô...sau này thật có thể cùng Tiểu Sâm trải qua cuộc sống tự do tự tại?

Nhưng sao trong lòng lại đau khổ?

Nước mắt Cố Văn ào ào rơi xuống, nhưng cô lại mờ mịt vờn tay lau đi, càng lau càng rơi nhiều hơn.

Khóc cái gì?

Tại sao phải khóc?

Đây không phải là điều cô hy vọng sao?

Phần văn kiện đó là cô tự tay đưa ra ngoài.

"Phu nhân? Cô có ổn không?"

Trợ lý đưa giấy tới cho Cố Văn, dieendaaanleequuydoon – V.O, nhưng mắt đối phương trống rỗng, không nhận.

Chỉ cúi đầu lẩm bẩm: "Sau này anh ấy còn ra được không?"

"Cái này cũng không rõ, nhưng nếu tìm được phần văn kiện này, nói không chừng có thể chứng minh bản thân, ra ngoài, nhưng đáng tiếc, bây giờ phần văn kiện này không còn...cho nên..."

Lần này Cố Văn hoàn toàn ngồi co quắp dưới đất.

Văn kiện?

Văn kiện...

Được rồi, là văn kiện, đều là văn kiện!

Cô hối hận.

Cô thừa nhận cho dù đã nhiều năm trôi qua, mình vẫn hận Bạc Lương, nhưng vẫn không nỡ nhìn thấy người kia bị một chút xú tởn thương.

Cô tình nguyện mình trốn xa xa, cũng không muốn phá hủy giang sơn một tay anh lập nên.

Cố Văn lao đảo phải bỏ dậy lao ra cửa, muốn đi tìm Trình Phi, nhưng lại chạm mặt một người, mẹ Bạc Lương —— Hạ Hà Vũ!

Vừa nhìn thấy là cô, Hạ Hà Vũ không khỏi sùng sốt, hét lên: "Xác chết sống dậy!"

"..."

Cố Văn không để ý đến bà ta, đi thẳng qua người bà ta, nhưng ổn định tinh thần lại lại bị một tiếng của Hạ Hà Vũ làm cho khựng lại.

"Đứng lại!"

Cố Văn dừng bước lại.

Hạ Hà Vũ nhìn cô từ trên xuống dưới, xác nhận thật là người, mà không phải ma, ánh mắt có chút chán ghét: "A, con tiện nhân Cố Văn kia đã chết năm năm, Bạc Lương vẫn chưa chết tâm sao? Đặt một cái xác chết trong nhà, đóng băng năm năm, nhìn năm năm còn chưa tỉnh, bây giờ còn tìm ra một người giống y như đúc, rốt cuộc nó muốn làm gì, không phải là bây giờ làm mất cả Bạc Thị luôn sao? Đứng là đáng đời!"

Bà ta thờ hồn hèn quắt.

Nhưng Cố Văn lại sững sờ.

"Trong nhà... có xác chết? Là có ý gì?"

"Ôi chao, cô còn chưa biết à, cô đi theo Bạc Lương bao lâu, ở trong cái nhà này lâu như vậy cũng không biết còn có một phòng đặt xác sao? Dùng để đặt xác Cố Văn, cô không biết đưa con trai kia của tôi vô cùng si tình đâu, một người chết cũng có thể nhớ thương năm năm, tôi thấy cô cũng chỉ là thể thân của người chết đó mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chuyện cũ năm năm trước

Edit: V.O

Hạ Hà Vũ bật cười châm chọc.

Liếc cô một cái sau đó ngênh ngang đi vào biệt thự, vừa vặn nhìn thấy Trợ lý ngăn trước cửa, quát: “Chuyện năm trăm nghìn lúc trước Bạc Lương cam kết qua cho tôi, tôi cũng không muốn đến lúc phá sản tịch thu, ngay cả năm trăm nghìn của tôi cũng mất.”

Trợ lý lộ vẻ oán giận.

Từ trước tới nay người phụ nữ Hạ Hà Vũ này chỉ muốn tiền, lúc Bạc Lương ngày đêm làm việc không ngừng nghỉ vì Cố Văn, trong đầu bà ta chỉ toàn là đòi tiền, bây giờ Bạc Lương ngồi tù, bà ta không lo nghĩ cách cứu con trai ruột mình trước, mà là nghĩ làm thế nào thừa dịp vớt vát lần cuối.

Có người mẹ như vậy, thật là ghê tởm!

Vậy mà Cố Văn dường như bị người hút hồn phách, không quan tâm Hạ Hà Vũ và Trợ lý đang dây dưa chuyện gì, ngay cả Hạ Hà Vũ châm chọc cũng giống như không nghe thấy.

Trong đầu cô chỉ còn lại mấy chữ... luôn luôn tuần hoàn.

"Một nơi đặt xác Cố Văn!"

Cô nhớ lúc đầu đến căn biệt thự này.

Người giúp việc trong nhà từng dặn mình, trên lầu có một phòng không được phép đi vào, mỗi lần người giúp việc vào biệt thự đều run run rẩy rẩy sợ gì đó, khi đó mình chỉ lo lo lắng con trai và oán hận Bạc Lương, chưa bao giờ nghĩ tới nơi này sẽ có dấu vết năm năm trước.

Bây giờ suy nghĩ lại, thì ra tất cả chỉ là vì mình không thêm để ý mà thôi.

Cố Văn hoảng hốt quay lại biệt thự, giờ phút này, dường như mới từ biệt năm năm, trở lại lần nữa.

Đã từng không phát hiện, hôm nay xem ra, khắp nơi ở đây đều là bóng dáng đã từng là của mình, rèm cửa sổ cô tự tay sắp đặt, chiếc ghế khắc hoa cô cho người chế tạo, ghế sa lon bằng da thật cô thích, còn cả phòng của cô, dieendaanleequydoon – V.O, gương cô thích,... đều được cất giữ.

Cô lẽ, năm năm, người có ý bỏ qua thứ đã từng chỉ là chính mình mà thôi, người kia vẫn luôn chưa từng quên?

Thân thể run rẩy chậm rãi lên lầu.

Đẩy cửa ra, mở đèn, vốn tưởng là không gian âm u chật chội, lại được xếp đặt cực kỳ dụng tâm, cho dù là hình dạng linh đường, khắp nơi treo lụa màu trắng, nhưng tất cả đều là hình dạng hoa bách hợp Cố Văn đã từng thích.

Bên trong căn phòng thật có một quan tài bằng.

Xác bên trong đã không còn, nhưng Cố Văn thật giống như thấy được cảnh suy sụp lúc người nọ nhìn thấy cái xác kia.

"Lúc tiểu thư Cố Văn đi, Boss nhốt mình ở chỗ này hơn nửa tháng, sau lại nhốt Cố Thanh ở chỗ này, ép cô ta quỳ ở đây xin lỗi Cố Văn."

Không biết Trợ lý đã đứng ở cửa từ lúc nào, nhìn Cố Văn bên trong, kể từng chữ từng câu đáng về Bạc Lương năm năm trước sau khi cô đi.

"Bạc Thị phát triển đến mức này trong năm năm, cũng chỉ là bởi vì mỗi ngày Boss thật không biết ngoại trừ công việc thì nên làm gì, có lẽ cô chưa từng thấy đáng về Boss ôm hình tiểu thư Cố Văn khi còn sống khóc tỉnh, nhưng tôi đã thấy. Một người đàn ông 30 tuổi, ôm một tấm hình vùi ở góc phòng họp khóc. Anh ấy lật lại lật từng tờ nhật ký Cố Văn viết lúc trước, mỗi lần mở ra đều cẩn thận, mỗi ngày ép mình chỉ được xem ba lần, nếu không anh ấy sợ sẽ lật hư những thứ kia, bởi vì hư, sẽ không còn."

Trợ lý dừng một chút, nhìn Cố Văn, chậm rãi nói: "Kiểu tiểu thư, nếu như cô thật sự là tiểu thư Cố Văn, tôi hi vọng cô có thể thẳng thắn nói với Boss, đừng lừa gạt anh ấy nữa. Cho dù bây giờ, hay là năm năm trước, thậm chí là từ thật lâu trước kia anh ấy cũng chỉ yêu một mình cô. Những năm gần đây, anh ấy thật sự mệt chết. Nhưng nếu cô không phải, tôi cũng hi vọng cô có thể thẳng thắn, đừng để anh ấy mơ mộng uổng công, lại tự tay hủy diệt nó nữa. Boss không chịu đựng nổi kích thích lần nữa."

"..."

Cố Văn cứng ngắc tại chỗ, đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tại sao người anh yêu không phải là tôi

Edit: V.O

Năm năm trước, cô già chết rồi đi, lợi dụng quan hệ của Trình Phi ở cục cảnh sát tìm được một xác nữ không biết tên làm thể thân, tạo hiện trường giả nổ tung bỏ mình ngay trước mặt Bạc Lương.

Cô cho là như vậy là có thể che dấu thân phận của mình, tiếp tục sống, không bao giờ ... có bất kỳ dây dưa với người kia nữa.

Nhưng thì ra. . .

Người có ý bỏ qua chỉ là mình mà thôi.

Người vẫn không dám nói ra cũng chỉ là mình mà thôi.

Cố Văn ơi Cố Văn, rốt cuộc mày đã làm gì vậy. . .

"Còn có một số việc, tôi nghĩ có lẽ cô cũng nên cùng tôi đi xem"

Cố Văn có chút thần thờ, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, tất cả nhận thức của cô điên đảo chỉ trong một đêm.

Thứ cô đã từng tin là thật, thì ra đều là giả, mà những thứ bản thân cô cho là chưa từng để ý, thì ra là đã sớm nhập sâu vào xương cốt.

Ngồi lên xe đi theo Trợ lý đến Viện kiểm sát.

Cố Văn có chút mộng lung.

"Làm gì vậy?" Ngừng một chút, chột vội vàng nói: "Có phải tôi gặp Bạc Lương không, chúng ta có thể gặp Bạc Lương sao?"

"Cô đừng gấp, chỉ là muốn cô biết chân tướng sự thật thôi."

Nói xong, Trọng Lý xếp cô ngồi ở trước cửa sổ thủy tinh trong một căn phòng, cô còn cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng không bao lâu, một người đi vào bên trong căn phòng cách vách, chính là Bạc Lương.

Cố Văn vội vàng muốn lên tiếng gọi anh, nhưng cho dù cô hành động thế nào, đối phương vẫn tựa như không nhìn thấy mình.

"Đây là thủy tinh một chiều, chỉ có chúng ta nhìn thấy cảnh đối diện, dieendaanleequydoon – V.O, bọn họ không nhìn thấy chúng ta, cô kiên nhẫn chờ xem ở chỗ này là được."

". . ."

Lúc này Cố Văn mới mím môi gật đầu.

Sau khi Bạc Lương ngồi xuống, chẳng được bao lâu, lại có hai người tới, chính là Cố Thanh và Trình Phi!

Cố Văn hơi ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên hơn chính là tư thế lúc Trình Phi đi vào, giống như là một người bình thường!

Cô không nhận được dụi dụi mắt, gần như nghi ngờ có phải mình nhìn lầm rồi hay không!

Hơn nữa, tại sao Cố Thanh lại xuất hiện cùng với Trình Phi!

Hai người bọn họ biết nhau?

Nhưng Trọng Lý lại ra hiệu đừng lên tiếng, ý bảo cô tiếp tục xem, tiếp tục nghe.

Lúc này ở căn phòng cách vách, sau khi Trình Phi và Cố Thanh đi vào, nhìn thấy hai tay Bạc Lương bị còng, không nhận được cười giễu cợt.

Nhất là Cố Thanh càng vui vẻ giống như là báo được thù lớn.

"Thật không nghĩ tới Bạc tổng khí thế hùng hục sẽ có một ngày như thế."

Cô ta hừ lạnh, vươn tay nhấc cùm Bạc Lương lên, ép đối phương nhìn mình, giễu cợt nói: "Bạc Lương, bây giờ bị nhốt ở đây có thoải mái không?"

Nói xong cô ta liền nhìn bộ còng tay trên tay đối phương.

Giống như là nhớ lại cái gì đó, thờ dãi nói: "Anh không lạ bộ còng tay này đúng không, ban đầu lúc anh dùng thứ này nhốt tôi ở trong phòng đặt xác Cố Văn, anh còn ép tôi nói xin lỗi, ha ha. . . Bạc Lương, tôi yêu anh lâu như vậy, anh lại vì một tiện nhân mà đối xử với tôi như thế! Tôi mới là vợ sắp cưới của anh, là tôi!"

Người phụ nữ càng nói càng kích động.

Năm năm nay, mỗi ngày cô ta đều như sống trong ác mộng!

"Ha, vị hôn thê? Trong lòng Cố Thanh cô hiểu rõ tại sao tôi cười cô. Nếu cô không phải là em gái Cố Văn, tôi sẽ hoàn toàn không thèm nhìn cô."

Cố Thanh sững sờ nguyên tại chỗ.

Chợt ——

"Chát", một cái tát hung hăng đập lên mặt Bạc Lương.

"Anh vẫn nói lời từ trong đáy lòng anh đúng không, từ đầu tới đuôi anh chỉ yêu người phụ nữ kia đúng không! Anh tiếp xúc với tôi chỉ vì con tiện nhân kia? Tại sao! Tôi ưu tú hơn cô ta về mọi mặt, tại sao người anh yêu không phải là tôi! Tôi và anh mới là trời sinh một đôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Âm mưu năm đó

Edit: V.O

Cố Thanh điên cuồng gầm thét.

Thật ra thì đáy lòng cô ta đã sớm biết người Bạc Lương yêu là Cố Văn, cho tới bây giờ vẫn không phải là mình, nhưng cô ta không cam lòng, cho nên lần lượt quyền rũ Bạc Lương, cũng gián tiếp nói tình cảm của cô ta và Bạc Lương tốt thế nào ở trước mặt Cố Văn, cho tới khi Cố Văn không có bất kỳ hứng thú gì với Bạc Lương nữa.

Nhưng cô ta vẫn không ngăn được!

"Cô ưu tú hơn cô ấy? Ha ha, là tâm cơ của cô ưu tú hơn sao? Tại nạn tám năm trước, là chính cô tạo ra, thật ra người cô muốn đâm chết là Cố Văn, nhưng lại xảy ra ngoài ý muốn, người bị thương biến thành cô."

Bạc Lương khinh thường nhìn cô ta.

Mà lúc này, Cố Văn nghe nói như thế cũng ngăn người nguyên tại chỗ nói không nên lời.

Trận tai nạn kia, cô vẫn cho là vì mình, Cố Thanh vì cứu mình nên mới nhào ra, thì ra chỉ là muốn nhào ra đẩy cô vào chỗ chết sao?

Cũng đúng, bây giờ nhìn lại, khi đó Cố Thanh muốn đẩy mình ra hoàn toàn không phải là vì cứu mình, mà là muốn đẩy mình ra giữa đường!

Trong lúc nhất thời, tâm tình Cố Văn có chút không yên, Trợ lý vội vàng vỗ vỗ mu bàn tay cô, ý bảo cô nhin.

Mà cuộc đối thoại cách vách vẫn còn tiếp tục.

Trình Phi thấy Cố Thanh có chút mất khống chế nên giữ cô ta lại.

Không nhịn được nói: "Được rồi, đừng giận quá hóa rồ, mục đích của chúng ta bây giờ không phải là chuyện này."

Nói xong, lấy một phần văn kiện ném ở trên bàn trước mặt Bạc Lương.

"Ký nó."

"Đây là cái gì?"

Bạc Lương nhiu mày, dieendaaneequydoon – V.O, hai tay bị công cầm phần tài liệu kia lên nhìn, cười: "Giấy chuyển nhượng, Trình Phi anh vẫn lộ ra cái đuôi hồ ly? Một cái Phi Tượng Khoa Kỹ nho nhỏ của anh còn muốn cướp lấy Tập đoàn Bạc Thị của tôi?"

Trình Phi không hề sợ hãi vì bị lộ: "Đúng, mặc dù Phi Tượng Khoa Kỹ của tôi mới phát triển năm năm, nhưng bây giờ tốt hơn Bạc Thị đang xảy ra vấn đề tiền bạc rất nhiều. Nói thật cho anh biết, phần tài liệu chứng minh này của anh ở trong tay tôi! Do tay người anh ngày đêm thương nhớ đưa đến cho tôi!"

Anh ta cười lạnh, lấy một phần tài liệu khác ra, chính là văn kiện chứng minh.

"Anh vẫn không biết đúng không, thật ra thì Phi Văn đó chính là Cố Văn, nhưng năm năm trước chính cô ấy đã chọn tôi, bây giờ vẫn chọn tôi, vì Phi Tượng Khoa Kỹ của tôi, cô ấy có thể phản bội anh, trộm tài liệu. Thế nào, Bạc Lương, anh thua đến rồi tình rồi mù. Năm năm trước, tôi theo đuổi được Cố Văn, đưa cô ấy rồi đi, năm năm sau, anh vẫn không có cơ hội!"

"Bộp bộp bộp ——"

Bạc Lương không nhịn được vỗ tay.

Nhìn hai chân khỏa mạnh kia, cố ý nói: "Vậy sao? Vậy Cố Văn có biết năm năm trước anh và Cố Thanh liên hợp diễn một vở kịch ở trước mặt cô ấy hay không? Thật ra thì chuyện lần đó bị bắt cóc ở sân bay lúc rồi đi, chính là anh bày mưu đặt kế cho Cố Thanh. Anh làm bộ hy sinh một chân, đưa Cố Văn đi, khiến cho cô ấy áy náy, khuyến khích cô ấy bỏ đi với anh, sau đó tạo cái xác giả để cho tôi chết tâm. Anh lại giấu giếm chuyện anh tạo dựng Phi Tượng Khoa Kỹ, để cho cô ấy vẫn cho là bởi vì anh mất đi một chân mà bị người kỳ thị, sống trong áy náy?"

"..."

Bạc Lương càng nói, sắc mặt Trình Phi càng ngày càng khó coi.

"Anh biết rồi sao?"

"Biết không sớm, mấy ngày trước mới vừa biết."

"Ha ha, vậy sao? Vậy xem ra không sắp đặt uống công, cho dù anh biết, ở trước mặt Cố Văn, tôi vẫn là đáng vẻ cuồng dại có thể vì cô ấy mà từ bỏ tất cả, mà anh chỉ là một ma quỷ lợi dụng một đứa trẻ vô tội ép cô ấy đi vào khuôn khổ! À, anh vẫn chưa biết đúng không, thật ra đứa bé kia là con của anh."

Trình Phi cười đắc ý.

Cho dù Bạc Lương biết tất cả vậy thì thế nào!

Chỉ cần Cố Văn không biết là được!

Nhưng anh ta không biết là, Cố Văn nhìn Trình Phi bây giờ đã chán kinh, sợ đến không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cần Cố Văn hay là cần công ty

Edit: V.O

Cô siết chặt hai tay, móng tay bén nhọn gần như đâm rách lòng bàn tay, nếu như không có Trợ lý ngăn, có thể bây giờ cô đã sớm vọt vào cách vách hỏi Trình Phi cho rõ ràng, thì ra tất cả đều là âm mưu.

Uông công cô còn cảm thấy mình mắc nợ Trình Phi.

Cô vẫn cho là Trình Phi vì mình mới biến thành như vậy, cho nên cô chưa bao giờ dám nói ra yêu cầu quá đáng gì, Trình Phi nói thế nào thì mình sẽ làm thế đó!

Thì ra là anh ta vẫn luôn lừa mình mà thôi!

Người giật mình còn có Bạc Lương, anh ngần tính vụn vụn cũng không tính đến đứa bé kia thật là của mình!

Anh nghi ngờ, nhưng lại rất nhanh phủ nhận.

Dù sao ban đầu con của Cố Văn đã bị sảy mất rồi.

Cho nên anh ép mình không nghĩ tới cuộc đũa bé kia là của ai nữa, anh cũng không muốn biết đó là con của Cố Văn và người khác.

Nhưng bây giờ...

Anh vẫn biết ơn Trình Phi tự nói với mình tin tức này.

Trình Phi nhìn đồng hồ đeo tay, đã có chút không nhịn được, thúc giục: "Nhanh chút."

Bạc Lương nheo mắt lại: "Tôi ký, anh sẽ trả văn kiện lại?"

"Đó là tự nhiên. Anh ký giấy chuyển nhượng, người hợp pháp của công ty chính là tôi, Bạc Thị cũng sẽ nhập vào Phi Tượng Khoa Kỹ, sao tôi có thể để mình ngồi tù. Nhưng nếu anh không ký, văn kiện này ở trên tay tôi, chỉ có thể phiền anh đi ngồi tù. Thật ra thì theo thủ đoạn của anh, cũng chỉ ngồi tám năm mười năm, rất nhanh anh sẽ ra. Chẳng qua là đến lúc đó Cố Văn sẽ..."

Trình Phi cười âm hiểm

Anh ta quá hiểu Cố Văn và tài sản trong lòng Bạc Lương, dieendaaneequuydoon – V.O, cái gì nặng cái gì nhẹ.

Anh ta muốn Bạc Lương giao quyền.

Chờ mình nắm được Bạc Thị vào tay, xem Bạc Lương còn có tư cách gì tranh Cố Văn với mình!

Năm năm trước, anh ta thua Bạc Lương, không phải là thua vì tiền sao!

Năm năm sau, anh ta sẽ không thua nữa!

Nhìn Bạc Lương nhắc bút, chuẩn bị ký tên, cửa chớp "ầm" một tiếng, bị lực lớn đẩy ra.

Người bên trong phòng đồng loạt quay đầu nhìn sang.

Khi nhìn thấy là Cố Văn, mặt Trình Phi biến sắc.

Trong lúc nhất thời không khỏi có chút bối rối, nhất là cái chân hoàn hảo không bị gì, thậm chí không biết nên sắp xếp thế nào.

"Tiểu Văn, em..."

"Em cái gì mà em? Rất ngạc nhiên sao tôi lại xuất hiện ở đây đúng không? Trình Phi anh còn tính giả bộ đến lúc nào? Năm năm trước lừa tôi, bây giờ vẫn lừa tôi. Anh tàn tật, thân phận của anh, tất cả đều là giả tạo đúng không? Năm năm nay thấy anh giả bộ thành người què, tôi cũng con mẹ nó mệt mỏi thay anh!"

Cố Văn mắt không chế hô lên.

Cô lao thẳng đến Trình Phi - người kiếp này cô áy náy nhất biết ơn nhất, cô rất biết ơn lúc mình gục ngã nhất bất lực nhất còn có một người như vậy, có thể bên cạnh mình, có thể giúp mình cùng nhau vượt qua khó khăn.

Nhiều khi, cô nghĩ, nếu như kiếp này mình yêu Trình Phi trước thì tốt biết bao?

Người đàn ông này tình nguyện yêu mình mười năm, tình nguyện chờ đợi mình, ở bên cạnh mình suốt năm năm, thậm chí không tiếc tất cả, trốn đông trốn tây!

Nhưng..

Quay đầu lại chỉ là chính mình đang nằm mơ giữa ban ngày mà thôi.

Tất cả cũng chỉ là sự giả tạo trong kế hoạch mà thôi!

"Tiểu Văn, thật xin lỗi, anh chỉ quá quan tâm em, anh muốn cho em tất cả, năm năm trước anh thua Bạc Lương mọi mặt, nhưng bây giờ đã khác, anh cho em bất kỳ cuộc sống em muốn. Anh mua cho em tất cả những gì em muốn mua, còn cả việc Tiểu Sâm bị bệnh anh cũng có thể bỏ tiền chữa trị."

"Ha ha ~ "

Cố Văn cười châm chọc.

"Tiểu Sâm?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Sẽ không bao giờ yêu anh

Edit: V.O

Cô ngẩng đầu nhìn vào mặt Trình Phi, hai mắt nhìn thẳng, nhưng không nhìn thấy phần dịu dàng thuộc về mình từ trong mắt đối phương, nếu có thì chẳng qua chỉ là giả dối!

"Bây giờ anh còn nhắc tới Tiểu Sâm ở trước mặt tôi? Thì ra anh là ông chủ lớn, thì ra là có công ty, tôi vẫn thật không biết, thật là uổng công anh đau khổ khi thấy khi thấy Tiểu Sâm không có tiền hóa trị, khóc rống khi thấy chúng tôi không mua nổi thuốc tốt hơn, trong lòng anh đang suy nghĩ gì? Trình Phi, anh có cảm thấy muốn đứa bé khỏe hơn một chút không? Bây giờ anh đang nói chuyện đứa bé với tôi sao? Trình Phi, người không biết thẹn sao!"

"..."

Trình Phi bị hỏi một câu cũng không nói ra được.

Siết quả đấm thật chặt, cổ họng trầm thấp: "Đứng, đứng là anh không thể nhìn thấy em hy sinh mình vì con anh ta như vậy, anh hận sao đứa bé kia không chết đi, Cố Văn, cho tới bây giờ anh chỉ cần một mình em, anh chờ em mười lăm năm, nhưng em có từng nhìn anh một cái không!"

"Tên cặn bã!"

Cố Văn giận đến cả người phát run, hung hăng tát Trình Phi một cái.

Trình Phi cười xòa: "Em đánh đi, cho dù em đánh! Nói cho cùng Cố Văn em theo Bạc Lương, mà không theo anh không phải là bởi vì tiền của hắn sao? Bây giờ anh có tiền, em còn không đi theo anh sao?"

Anh ta tự tay dựng thẳng giấy chuyển nhượng Bạc Lương đã ký trước mặt Cố Văn.

"Bây giờ anh có tiền, anh muốn làm gì thì làm cái đó! Anh không cần nhìn sắc mặt bất kỳ ai! Cố Văn, bây giờ anh cho em cơ hội lựa chọn một lần nữa, rốt cuộc là em theo anh đi hay là ở lại với Bạc Lương!"

"Chát —— "

Lại một cái tát hung hăng văng ra, dieendaaneequydoon – V.O, nhưng lúc muốn tát thêm một cái nữa lại bị Trình Phi bắt được cổ tay.

Cố Văn giận đến nổi trợn lời đanh: "Trình Phi anh nằm mơ đi, kiếp này tôi sẽ không bao giờ nhìn anh, anh cho là tôi thích tiền của Bạc Lương sao? Anh sai rồi, cho dù sau này anh trở thành người giàu nhất thế giới, tôi cũng sẽ không yêu anh!"

"Em!"

Trình Phi giận đến cả người phát run.

Lạnh lùng âm hiểm nhìn cô, giễu cợt nói: "Được, vậy tôi sẽ chờ xem, các người có thể chống đỡ tới khi nào."

Anh ta vừa đi, Cố Thanh cũng đi theo, lúc đi ngang qua bên cạnh Cố Văn còn liếc cô một cái.

Mọi người đi, văn kiện cũng cầm đi.

Cả thân thể Cố Văn mềm nhũn, gần như co quắp, thật may là Bạc Lương bên cạnh phản ứng cực nhanh ôm chặt cô, mới tránh khỏi ngã xuống đất.

"Văn Văn..."

Cố Văn nghe tiếng ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, lần đầu tiên mới phát hiện, thì ra là lúc người trước mặt nhìn mình, ánh mắt có cẩn thận, có quý trọng, sự dịu dàng trong ánh mắt vẫn như năm năm trước, chẳng qua là cho tới bây giờ mình cũng chưa từng nghĩ sự dịu dàng này là thuộc về mình!

"Tại sao anh lại làm như vậy... Trình Phi chỉ là một tên cặn bã, tại sao anh lại ký văn kiện đó... Sau này anh phải làm sao, giang sơn anh khổ cực tạo ra, sau này phải làm sao..."

Người đàn ông ôm lấy cô, cười: "Vì em, chút tiền này tính là gì, ngay cả cái mạng này cũng là của em."

Từng chữ anh nói vang vọng ở trong lòng, dường như tất cả những chuyện đã qua lại hiện lên ở trước mắt.

Hốc mắt Cố Văn chưa sót, không khống chế được nước mắt trong suốt bốc ra ngoài, chợt cô ôm cổ đối phương, khóc ròng, nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật rất xin lỗi, em không nên lừa anh, em chính là Cố Văn, Bạc Lương, thật xin lỗi..."

Hốc mắt Bạc Lương cũng hơi ửng đỏ, sửa soạn lại cho người trước mặt, vươn tay phủ lên tóc rối bên tai cô, cười: "Cuối cùng em cũng thừa nhận em chính là Cố Văn. Văn Văn, em có biết nhiều năm qua anh vẫn luôn nhớ em, anh hồi hận bao nhiêu."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41

Edit: V.O

"Thật xin lỗi..."

Nước mắt Cố Văn rơi liên tiếp.

Nhưng dường như người đàn ông trước mặt không có ý ngừng lại.

Anh là người không thích nói nhiều, chỉ muốn thổ lộ phần tình cảm chôn ở trong lòng mình nhiều năm, nói từng câu từng chữ cho người trước mặt nghe!

Anh chăm chú nhìn cô, một tay khảm sờ cổ mình, tháo dây chuyền trên cổ kia ra, ở chính giữa dây chuyền có treo một chiếc nhẫn lóe lên tia sáng riêng biệt.

Chính là cái mà Cố Văn quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa.

Thế nhưng đây không phải là chiếc nhẫn cầu hôn Cố Thanh sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Cô ngạc nhiên đến quên cả khóc, chẳng qua là nghi ngờ còn chưa xua tan, lại thấy người đàn ông gỡ chiếc nhẫn từ trên cổ xuống, nâng tay cô lên, đeo vào ngón áp út của cô.

Vừa vặn, thân nhẫn và ngón tay của mình khớp hoàn mỹ, giống như là...làm theo yêu cầu.

Buồn tim Cố Văn nảy lên bình bịch bịch.

Giống như là nhận ra được gì đó, nhưng cũng không dám suy nghĩ.

Người đàn ông nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay cô, cúi đầu dịu dàng hôn tay cô, cười.

"Anh anh anh..." Cố Văn căng thẳng nói không ra lời.

Nhìn anh lại nhìn chiếc nhẫn này: "Cái này không phải là anh cho Cố Thanh "

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ghen đỏ muốn gỡ chiếc nhẫn xuống, lại bị Bạc Lương ngăn cản.

Người đàn ông bất đắc dĩ thờ dài, ánh mắt nhìn cô cũng dịu dàng và cưng chiều chưa bao giờ có: "Cố Văn, anh không biết em ngốc thật, hay là giả bộ ngốc! Chiếc nhẫn này vốn là làm theo số đo của em. Nó không có nửa xu quan hệ với Cố Thanh, chỉ thuộc về một mình em, hiểu không?"

Nói xong anh xoay lòng bàn tay của cô lại.

Ở khớp ngón áp út mặt kia của nhẫn, diendaanleequydoon – V.O, quả nhiên có một chữ Văn nhỏ nhỏ.

Cố Văn tròn to hai mắt, trong lúc nhất thời không tiếp nhận nổi tin như vậy.

Cho cô...

Nhưng tại sao là cho cô?

"Anh...không phải là anh cho Cố Thanh sao? Là bởi vì bây giờ cô ta tính toán anh, cho nên anh mới..."

Bạc Lương giận quá hóa cười, nhìn Cố Văn, nghiêm túc nói: "Cố Văn, anh chỉ nói lời này một lần, em hãy nghe cho kỹ! Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thích Cố Thanh! Người anh thích vẫn là em!"

"Bịch", buồn tim Cố Văn giống như là nhảy chậm một nhịp, không thể tin được nhìn người trước mặt.

Không dám nghe câu nói kế tiếp, rồi lại vô cùng muốn nghe.

"Năm năm trước anh thích cô gái vớt anh từ trong hồ bơi lên, không chút do dự hô hấp nhân tạo cho anh. Trước một giây anh ngắt đi chỉ thoáng nhìn đã thích em rồi. Sau đó anh điều tra được hồ sơ cá nhân của em, nhưng lại không ngờ, bị Cố Thanh mạo danh thể thân, cho nên mới tưởng lầm người cứu anh chính là cô ta! Cho đến trước khi cô ta xảy ra tai nạn anh mới biết thì ra là cô ta còn có người chị có khuôn mặt tương tự, mà thì ra người anh thích vẫn luôn là em!"

"..."

Cố Văn gần như nghi ngờ có phải mình nghe nhầm hay không.

Hình như cô đã cứu một người đàn ông, nhưng khi đó chỉ lo cứu người, hoàn toàn không nghĩ tới là Bạc Lương!

Càng thêm không nghĩ tới Cố Thanh sẽ mạo danh mình.

Trong lúc nhất thời, cô không biết nên ổn định suy nghĩ thế nào.

"Nhưng sau đó...sau đó những lời anh nói đó..."

Bạc Lương cũng biết Cố Văn ngốc nghếch, bây giờ vẫn còn không hiểu.

Gương mặt tuần tú hiếm khi thoáng qua ngượng ngùng đỏ ửng: "Anh sợ em không chấp nhận anh, cho nên mới cố ý tìm cái cơ trời em ở bên cạnh, anh vẫn luôn không coi em là thể thân của Cố Thanh, người anh thích vẫn luôn là em, cũng chỉ có em!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Mẹ thật quá dễ dụ

Edit: V.O

Cố Văn hoàn toàn không phản ứng kịp, ngăn người nhìn anh, mà sau khi Bạc Lương mở miệng tỏ tình xong dường như cũng bỏ đi sự kiêu ngạo kia.

Nhìn ti mỉ người trước mặt, dường như là muốn ghi tạc mỗi một sợi tóc của đối phương vào tim.

"Anh biết em cảm thấy rất khó tin, thật ra thì đều là tại anh, nếu anh không bá đạo trời em bên cạnh anh, ý lại vào em để em phụ trách, bởi vì sợ em rời đi, cho nên hạn chế sự tự do của em, em mới sẽ không lầm tưởng anh chỉ muốn em làm thể thân của Cố Thanh! Thật xin lỗi. . ."

"Nhưng Văn Văn em biết không? Năm năm em biến mất, anh thật sự rất khó chịu, lúc đó anh cảm thấy như trời sập xuống. . .nói ra vẫn thật buồn cười, anh tro mắt nhìn em nổ tung ở trước mặt anh, ôm cái xác bị đốt trọi, anh luống cuống, anh còn nhớ ngày đó có mưa, không biết có phải ông trời thương xót anh hay không. Từ khi đó anh đã hối hận, anh nên nói tất

cả cho em biết."

Nói xong, hốc mắt anh lại ửng đỏ một lần nữa.

Cười nhìn đôi mắt ánh nước mắt của đối phương, nghiêm túc hỏi: "Vậy, tiểu thư Cố Văn, em chịu yêu anh lần nữa không? Anh bảo đảm, lần này anh nhất định sẽ dùng cảm yêu em, không bao giờ...làm một tên tội tệt giấu đầu lòi đuôi nữa."

Anh quỳ một chân xuống đất, ánh mắt nhiệt tình nhìn cô.

Cố Văn lập tức bụm miệng.

Chờ đợi tám năm, cuối cùng bây giờ cũng chờ được rồi sao?

Thì ra người mình luôn chờ đợi vẫn ở bên cạnh mình sao?

Cô cũng không nhận được nữa ôm cổ người đàn ông, hôn thật sâu.

Bạc Lương hôn cô.

Dường như nếm được nước mắt đối phương, và mình.

Hòa lẫn với nhau. . .

Dường như vĩnh viễn sẽ không chia lìa nữa. . .

"Mẹ. . ."

Một giọng nói trong vất vang lên, dieendaanleequuydoon – V.O, bóng dáng nho nhỏ đứng ở cửa nhìn hai người ôm hôn nhiệt tình, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn ngưng ngừng.

Mà Cố Văn đang bị hôn thần hôn điên đảo vừa nghe thấy giọng nói này cũng mở mắt ra trong nháy mắt, nhìn về phía con trai, trên mặt cũng có chút ngưng ngừng.

Thì ra là lúc hai người thâm tình tỏ tình, Trợ lý đã đưa Tiểu Sâm tới đây.

Lúc nhận được ánh mắt sắc bén của Boss.

Trợ lý cũng tỏ vẻ áp lực của mình có chút lớn, nhưng cậu nhóc thật sự là quá muốn nhìn thấy ba mẹ mình.

"Chúng tôi theo dõi hai người Trình Phi và Cố Thanh, tra được hành tung của tiểu thiếu gia, nhưng ý thức đề phòng của đối phương tương đối mạnh, cho nên vẫn đợi đến lúc hai người đều tìm đến Boss đàm phán mới tìm được thời cơ cứu tiểu thiếu gia ra, sợ anh lo lắng, cho nên đưa luôn đến đây."

Cố Văn nghe là Trình Phi bắt Tiểu Sâm đi, sắc mặt hơi khó coi, vội vàng xông lên kiểm tra thân thể Tiểu Sâm.

Lúc thấy những vết thương kia, Cố Văn che miệng lại, không dám phát ra âm thanh, ngón tay run rẩy không dám chạm vào.

Tiểu Sâm an ủi cô giống như ông cụ non: "Không sao đâu mẹ, chú Trợ lý đã xử lý cho con, bây giờ con rất tốt."

Cố Văn nhìn thấy con trai hiểu chuyện như vậy, tâm tình càng xuống thấp.

Nếu như không quá tin lầm Trình Phi, sao sẽ xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Ôm con trai vào lòng thật chặt.

Bạc Lương nhíu mày, cũng đi tới an ủi cô.

Ngược lại Tiểu Sâm nhìn thấy người đàn ông cao lớn tương tự mình trước mặt thì cười: "Chú chính là ba con? Người đàn ông xấu xa vứt bỏ mẹ con năm năm?"

". . ."

"Phụt. . ."

Sắc mặt Bạc Lương tối sầm, tuyệt đối không hề không nghĩ tới câu nói đầu tiên con trai nói với mình lại là câu này.

Cố Văn vội vàng giải thích: "Bảo bối, không thể nói như vậy, đây là ba con. . .anh ấy. . .thật ra rất yêu con."

"Không thể không nói, mẹ thật quá dễ dụ." Cố Sâm nhìn chăm chú Cố Văn, nói, nói xong sắc mặt Cố Văn đỏ lên, nhưng ngay sau đó lại nghe con trai vươn tay nhỏ bé nhìn về phía Bạc Lương: "Nhưng con rất hoan nghênh một người đàn ông thật sự yêu mẹ gia nhập đại gia đình chúng ta. Chính thức giới thiệu, con tên là Cố Sâm."

Bạc Lương hơi sững sốt, ngay sau đó, cũng vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy cái tay nhỏ nho kia: "Chào con, ba tên là Bạc Lương!"

Lúc Cố Văn nhìn cảnh này, che miệng, hốc mắt lại chưa xốt một lần nữa.

Cô cũng đặt tay lên tay hai ba con.

Nhìn kỹ ba tay đan vào nhau, đây chính là gia đình bọn họ, chỉ nguyện từ nay về sau không còn hiểu lầm, không còn tổn thương. . .

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit: V.O

"Văn Văn, chuẩn bị xong rồi, nhanh đến đây..."

Giọng nói dịu dàng của người đàn ông vang ở bên tai, giống như cái móng vuốt gãi lồng ngực mình, gãi khiến tim ngứa.

Kể từ sau khi nói rõ ràng với Bạc Lương, người này vẫn nắm chặt thời gian, nóng lòng lừa Cố Văn vào hộ khẩu nhà anh, tuy bị Cố Văn làm khó dễ phải làm một buổi lễ cầu hôn có một không hai trên đời, cô mới bằng lòng gả cho anh!

Nhưng chuyện này khó mà làm khó Bạc Lương.

Hơn hai tháng liên tiếp không ngừng chạy tới chạy lui, nghĩ ý tưởng, lên kế hoạch, cho tới hôm nay dẫn theo cô lên máy bay trực thăng tư nhân mượn của bạn, còn thần thần bí bí che mắt cô bằng miếng bịt mắt.

Nhưng dọc theo đường đi, bất kể Cố Văn nói muốn xem thế nào, Bạc Lương vẫn không đồng ý lấy miếng bịt mắt xuống.

Bây giờ thật vất vả chờ được.

Cố Văn đã sớm nóng lòng.

Mỗi một người phụ nữ từng kết hôn đều nói, một người đàn ông có yêu mình hay không, hãy nhìn anh ta có dễ tâm chuẩn bị cho buổi cầu hôn hay không.

Kể tiếp, chính là kiểm tra mức thật lòng của Bạc Lương!

Khi hai tay thon dài chạm vào miếng bịt mắt, gỡ miếng bịt mắt ra từng chút một.

Ánh sáng ập vào, Cố Văn híp mắt, chậm rãi mở ra.

Cảnh tượng trước mắt tiến vào tầm nhìn từng chút một.

Chỉ thấy thế giới trắng như tuyết tràn đầy sắc thái tinh khiết, dưới máy bay là hồ băng giống như mặt kính, ở trên thế giới tuyết trắng này phản chiếu trời xanh mây trắng.

Toàn bộ thế giới chỉ còn lại màu trắng thuộc về băng tuyết, và bầu trời xanh thẳm, mà cái hồ bị đóng băng như là một cái gương to lớn, phản chiếu bầu trời màu lam, làm cho người ta có cảm giác xa hoa, dường như bản thân mình đã đến thiên đường.

"Xuống đây đi..."

Máy bay đậu xuống mặt băng, Bạc Lương cười vươn tay về phía cô.

Cố Văn đã sớm kích động không biết nói gì.

Gật đầu, vươn tay đặt ở trong lòng bàn tay người đàn ông.

Khi đi ra máy bay, bước lên lớp băng như mặt gương này, dieendaaneequydoon – V.O, Cố Văn gần như có ảo giác, giống như cô và Bạc Lương là đôi thần tiên quyền lực đi lại ở trên trời. Loại quang cảnh đảo ngược này thật sự mang đến cho cô rung động quá lớn.

Cố Văn khoa trương che môi, kích động không biết nên nói gì.

"Điều này thật sự là quá kinh hãi, đây đây đây..."

"Em đã nói, em muốn nhìn thử xem thiên đường như thế nào, anh không thể dẫn em đến thiên đường, nhưng anh tình nguyện tạo ra một vùng thiên đường thuộc về em!"

Người đàn ông thâm tình nói.

Hóc mắt Cố Văn đỏ lên.

Thì ra là anh vẫn luôn tỉ mỉ, cho dù cô nói lời gì, lúc nào, anh cũng vẫn nhớ!

Chưa bao giờ quên!

Vậy mà, vui mừng cũng không chỉ những thứ này.

Bạc Lương dẫn cô tiếp tục đi tới trước, lúc dừng ở trước gò núi tuyết trắng, thậm chí Cố Văn có cảm giác là lạ, gò núi màu trắng này ở trên một lớp băng thật sự là quá mức đột ngột rồi.

Nhưng cô còn chưa kịp nói ra thắc mắc trong lòng mình thì người đàn ông bên cạnh đã vung tay lên, vài trắng ào ào rơi xuống trước mặt như hoa tuyết.

Khi vài trắng rơi xuống hết mới nhìn thấy thứ phía sau!

Thì ra đây hoàn toàn không phải là gò núi nhô lên gì, mà là một cái Vòng xoay mặt trời được vài trắng đắp lên.

Cố Văn ngạc nhiên đến không biết nói cái gì cho phải.

Khó có thể tưởng tượng lại thấy Vòng xoay mặt trời ở chỗ này!

Rất cuộc làm sao Bạc Lương lại làm được!

Người đàn ông hơi cong môi, dắt tay cô dẫn cô đi tới giữa Vòng xoay mặt trời.

Ngồi ở trong cáp, theo phát động xoay tròn, chậm rãi dâng lên, nhìn ngọn núi trắng như tuyết phía xa và bầu trời hợp cùng một chỗ, giống như là một bức tranh đất trời trọn vẹn, thoải mái khiến người ta thật sự cảm thấy đặt mình ở trong thiên đường!

Cổ Văn nghĩ, có lẽ cả đời mình cũng sẽ không quên được cảnh tượng như vậy!

Đợi đến khi Vòng xoay mặt trời xoay đến chỗ cao nhất, cáp ngừng lại.

Bạc Lương nâng tay Cổ Văn lên, đặt lên môi mình, cười: "Biết nơi này cao bao nhiêu không?"

Thấy người phụ nữ lắc đầu, người đàn ông cười: "521m."

Tiếng anh nói vừa dứt, giống như là một tín hiệu, chợt chân trời xuất hiện cực quang, ngũ quang thập sắc, những ánh sáng kia chiếu rọi lên bầu trời màu lam đủ 1314 dạng.

Cổ Văn lập tức bịt miệng!

Đây cũng là Bạc Lương sắp xếp!

Thiên đường màu trắng, Vòng xoay mặt trời 521m, cực quang tổ hợp thành 1314 dạng, anh quý một chân xuống đất, nghiêm túc tỏ tình với người phụ nữ mình thích nhất: "Từ tám năm trước, chúng ta vẫn luôn bỏ qua nhau, là anh không tốt, là anh nhất gan, vẫn cho là trói em bên cạnh chính là có em, nhưng bây giờ anh biết sai rồi. Xa cách năm năm em lại có thể trở về, anh thật sự rất vui, anh cũng hy vọng có thể cho em thứ tốt nhất, cả đời không chia ly, cho nên...anh yêu em, Văn Văn, gả cho anh được không?"

Nhìn thấy vẻ chân thành trên mặt người đàn ông, hốc mắt Cổ Văn lại chưa xót một lần nữa, nước mắt rơi xoạch xoạch xuống.

Cũng không kiềm chế được liều mạng gật đầu: "Em đồng ý, em đồng ý!"

Bạc Lương lập tức cười.

Vui vẻ giống như đứa bé, đứng dậy, ôm người trước mặt thật chặt vào lòng.

"Cảm ơn em ~ "

Giọng trầm thấp của người đàn ông vang lên.

Cổ Văn cũng không nhịn được ôm lại, ôm lấy người đàn ông này thật chặt.

"Em cũng cảm ơn anh."

"Vây...quãng đời còn lại xin được chỉ giáo, Bạc phu nhân?"

"Được, Bạc tiên sinh!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Không dám sâu nặng, sợ chỉ là một giấc mơ (1)

Edit: V.O

"Bệnh nhân thờ đờn đập, tỷ số nhịp tim đã nhảy đến 170, nhanh thông báo bác sĩ chuẩn bị cấp cứu."

Y tá vẫn luôn nhìn máy giám sát bên giường bệnh, chợt nhìn thấy điện tâm đồ trên máy giám sát nhảy số, bị dọa sợ đến xoay người hô to.

Một bóng dáng gầy bên ngoài phòng bệnh nghe tiếng lập tức chạy tới, lúc nhìn thấy người trên giường, dọa sợ đến bình thủy trong tay rơi xuống đất.

"Mẹ ~ mẹ, mẹ sao rồi? Mẹ sao rồi? Mẹ, mẹ đừng làm con sợ. . ."

"Mẹ. . ."

Cổ Sâm bị dọa sợ đến tay chân luống cuống đứng bên giường bệnh, xung quanh tất cả đều là nhân viên chữa bệnh và chăm sóc đi tới đi lui, rất nhanh đã mang dụng cụ cấp cứu tới chờ tiến hành cấp cứu.

"Có thiếu gia, xin cậu đi ra ngoài trước đi, tình huống Cổ phu nhân bây giờ rất không ổn định, chúng tôi cần nhanh chóng cấp cứu." Bác sĩ không dám dừng lại, trực tiếp nói.

Cổ Sâm bị dọa sợ, vội vàng gật đầu, lui ra sau nhưng vẫn cản chặt môi nhìn người nằm trên giường bệnh kia, chợt sau lưng xuất hiện một đôi tay vỗ vỗ bờ vai cậu.

Cổ Sâm vừa quay đầu, lúc nhìn thấy người tới, nước mắt vẫn kiềm nén ào ào rơi xuống.

"Chú Tàn, mẹ con có sao không? Con không muốn mẹ xảy ra chuyện."

Tần Nghị không đành lòng vỗ vỗ vai Cổ Sâm, thiếu niên mười bốn tuổi trước mặt này lại quá kiên cường, sự cố này đã cách mười năm, nhưng đứa bé này chưa từng mềm yếu như vậy.

"Không sao, mẹ con. . . là một người kiên cường, cô ấy sẽ gắng gượng được, con phải tin tưởng cô ấy."

"Vây ba thì sao? Có phải cũng không tìm được ba. . ."

Cố Sâm cúi đầu, tay nắm chặt, bởi vì dùng sức quá mức, thân thể hơi run rẩy, cúi đầu kiểm chế, hỏi.

Lời của cậu bé giống như một cây gai nhọn ghim vào trái tim Tần Nghị.

Tần Nghị không nhìn được nhìn người phụ nữ nằm ở trên giường cấp cứu, trong mắt có thờ dãi, có lẽ ai cũng không nghĩ tới hai người vốn nên có cuộc sống hạnh phúc cuối cùng lại kết thúc bằng kết cục này.

Hôn lễ mấy năm trước kia vốn nên hạnh phúc lại thành tai nạn trong lòng mọi người!

"Bạc tổng . .chủ sẽ tìm kiếm hết toàn lực, chỉ cần một ngày không tìm thấy xác thì chủ sẽ không từ bỏ."

Giọng Tần Nghị không lớn, nhưng trong phòng chỉ có tiếng ghi chép và máy móc lại có vẻ dè dặt thường chói tai.

Mà bây giờ trên giường cấp cứu vẫn còn đang kéo dài điện giật kia, từng dòng điện vòng qua thân thể thẳng đến thần kinh não bộ, dieendaanleequuydoon – V.O, kích thích thần kinh người trên giường.

Thật ra thì ai cũng biết, người phụ nữ trên giường lúc này sớm đã không có khả năng sống sót.

Cho nên mười năm nay còn có thể sống được cũng chỉ dựa vào máy móc duy trì sinh mạng bệnh tật.

Bây giờ thời gian vừa đến, giống như là máy móc đã hết hạn.

Cho dù là chuyên gia, bây giờ cũng bó tay.

Nhưng lúc từng dòng điện giật kích thích não bộ người trên giường, ai cũng không chú ý tới bởi vì câu nói mới vừa rồi, cặp mắt đóng chặt của người trên giường lại giật giật, thậm chí có chất lỏng chảy ra.

Mười năm trước ——

"Tiểu Sâm, hôm nay mẹ mặc cái này nhìn có được không?"

"Đẹp!"

"Quần áo của con đâu cho mẹ xem một chút có vừa người không, con đứng cao chút, mẹ xem xem."

Cố Văn cười nhìn con trai trong video, kể từ sau khi sống cùng Bạc Lương lần nữa, tính tình cậu bé càng ngày càng hoạt bát, cô nhìn thấy trong lòng lại vui vẻ. Cố Sâm trước kia quá hiểu chuyện, hiểu chuyện làm lòng người đau, bây giờ có một người ba yêu thương, mới lộ ra bản tính của trẻ con.

Mà hôm nay cũng là ngày Cố Văn và Bạc Lương kết hôn, Tiểu Sâm là báu vật của hai người, tham dự với tư cách em bé cầm hoa, cũng là cách chính thức tuyên bố với tất cả khách cả nhà ba người bọn họ.

Quả nhiên, Tiểu Sâm nghe lời đứng dậy soi camera lên chính mình, để cho Cố Văn có thể thấy rõ toàn thân mình.

Bộ vest màu trắng trông giống như thiên sứ nhỏ, Cố Văn hài lòng gật đầu: "Trông rất đẹp."

Chợt ——

Cố Văn nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở đầu kia camera!

Là Cố Thanh!

Mà cô ta đang đi thẳng tới Cố Sâm!

"Tiểu Sâm chạy mau!"

Cố Văn nhanh chóng la lên, nhưng đã không còn kịp, không biết Cố Thanh đã đi tới từ lúc nào, tay cầm một cái khăn tay màu trắng che miệng mũi Cố Sâm, không qua mấy giây Cố Sâm đã ngất đi.

Lúc này Cố Văn sợ choáng váng, nhưng Cố Thanh giống như đã thỏa mong muốn, cười lạnh với camera: "Cố Văn, cô thật cho là cô có thể sống hạnh phúc cùng Bạc Lương được sao? Cô dựa vào cái gì mà suy nghĩ tốt như vậy? Bây giờ con trai cô đang ở trong tay tôi, trong vòng mười phút, hủy hôn cho tôi! Tôi muốn nhìn thấy hôn lễ này không làm được! Còn nữa, đừng nói với Bạc Lương, nếu không, con trai của cô sẽ xảy ra chuyện, tôi sẽ canh chừng cô!"

Cô ta nói xong hung hăng tát Cố Sâm một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bị đánh ra một dấu đỏ tươi trong nháy mắt.

Lúc này Cố Văn bị hù đến che miệng lại, vội vàng kêu: "Cố Thanh, cô đừng như vậy, cô không nên như vậy, tôi cầu xin cô!"

"Ha ha ~ bây giờ biết cầu xin tôi rồi sao? Sao lúc cô trở về không suy nghĩ thử xem bây giờ sẽ có kết quả như thế! Cố Văn, cô không nên trở về! Tôi thật vất vả cùng Trình Phi bắt cô đi, tại sao cô còn trở lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Không dám sâu nặng, sợ chỉ là một giấc mơ (2)

Edit: V.O

Trong lòng Cố Thanh biết rất rõ, Bạc Lương không có Cố Văn, sớm cũng sẽ không yêu cô ta, nhưng cô ta không cam lòng, thậm chí cô ta còn mong mỏi Cố Văn sẽ vĩnh viễn không trở về, đến lúc đó Bạc Lương có thể nhìn mình thêm mấy lần.

Nhưng Cố Văn vẫn trở về, cứng rắn chặt đứt tất cả ảo tưởng của cô ta!

Cho tới bây giờ, người Bạc Lương muốn kết hôn cũng chỉ là Cố Văn!

"Nhớ, Cố Văn cô không có tư cách nói điều kiện với tôi, tôi chỉ cho cô mười phút! Đi hủy hôn, cho tôi thấy cả hôn lễ bị hủy hoại trong nháy mắt!"

Nói xong lập tức tắt điện thoại, chặt đứt tất cả liên lạc của Cố Văn và Tiểu Sâm.

Cố Văn nóng nảy, liều mạng bấm điện thoại nhưng một chút phản ứng cũng không có, Cố Thanh thật đã đóng điện thoại, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Tiểu Sâm của cô nên làm cái gì bây giờ?

Thật chẳng lẽ phải làm theo lời cô ta?

Bạc Lương...

Trái tim Cố Văn nghẹn lại, trực tiếp cầm điện thoại đi tìm Bạc Lương, bởi vì lễ nghi trước khi kết hôn, cho nên Bạc Lương không ở cùng cô, mà là luôn luôn bận tâm hiện trường nghi thức hôn lễ, lúc nhìn thấy Cố Văn xách áo cưới chạy tới, Bạc Lương không khỏi cười ra tiếng: "Thế nào, gấp muốn gả cho anh vậy à? Ngay cả buổi tối cũng không đợi được hả?"

Cố Văn chạy thở hồng hộc, liều mạng lắc đầu, bởi vì quá mức vội vàng mà không có cách nào nói được, Cố Thanh nói chỉ cho mình mười phút, còn muốn nhìn cả hôn lễ bị hủy trong chốc lát, hủy thế nào?

Hủy hôn...

Chợt Cố Văn nhìn thấy micro trên đài cao giữa đại sảnh, mím môi đi tới, cầm micro lên hít một hơi sâu, cô biết bây giờ Cố Thanh đang ở nơi nào đó nhìn nơi này, cô nhất định phải để cho cô ta biết, mình vì cứu con trai, có thể hủy hôn!

Chỉ cần cô ta không làm hại đến Tiểu Sâm!

Cố Văn cúi đầu, mấp máy môi, dieendaaneequydoon – V.O, mà Bạc Lương đứng ở dưới đài nhìn cô, lại không hiểu.

"Thật xin lỗi, các vị, tôi là cô dâu - Cố Văn, nhưng thật xin lỗi, hôm nay tôi không muốn kết hôn."

Một câu nói xong, mọi người đều xôn xao.

Sắc mặt khó nhìn nhất dĩ nhiên là Bạc Lương!

Ai cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện chuyện như vậy ở trong lúc mấu chốt này.

Nhưng Cố Văn chỉ thản nhiên kéo mạng che trên đầu xuống, áo cưới cũng kéo tới chỉ còn lại là một cái váy, nói: "Thật xin lỗi, Bạc Lương, em không thể thực hiện hôn lễ này, tạm biệt!"

"Em có ý gì?"

Bạc Lương muốn chặn Cố Văn sắp rời khỏi lại hỏi.

Cố Văn lắc đầu, hất tay anh ra: "Xin lỗi, em không thể kết hôn, em không thể cùng anh."

Cô cúi đầu, ngay cả ánh mắt Bạc Lương cũng không dám nhìn, cúi đầu chạy đi.

Bạc Lương nhìn bóng lưng Cố Văn rời đi, nhúu mày thật sâu.

Cố Văn chạy, gọi cho điện thoại Tiểu Sâm thường mang theo nhưng bất kể gọi sao cũng không được, lúc còn muốn tiếp tục gọi, chợt một mã số xa lạ gọi đến: "Cô cho là tôi ngu đến mức sẽ giữ lại điện thoại để cho cô định vị? Bây giờ cô lập tức chạy tới bến tàu Thanh thành cho tôi. Cho cô bốn tiếng."

Cố Thanh nói xong cũng cúp.

Lần này Cố Văn sốt ruột.

Bến tàu Thanh thành là một bến tàu phía nam bờ biển, rất nhiều thuyền bè buôn lậu đều giao dịch ở bên kia, nhiều người, rất loạn, còn cách chợ trung tâm rất xa.

Rốt cuộc Cố Thanh đưa Tiểu Sâm qua bên kia là muốn làm gì, cô không dám nghĩ. Nhưng cậu bé là tính mạng của cô, cô không thể nào không quan tâm.

Tay run rẩy đòi Tàn Nghị một chiếc xe, một đường điên cuồng lái qua bến tàu Thanh thành.

Lúc tới trời đã hơi tối, Cố Văn vẫn chờ cuộc gọi tới, nhưng vẫn không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào từ Cố Thanh.

Cô ngồi một mình ở trong xe nhìn người ta lui tới trên bến tàu, lại không làm được gì, sụp đổ lại có chút tự trách.

Nếu mình không lựa chọn trở về, bây giờ Tiểu Sâm cũng sẽ không bị Cố Thanh tính toán đưa đi.

Bây giờ tình huống Tiểu Sâm thế nào cũng không biết, cô nên làm cái gì bây giờ?

Chợt điện thoại di động vang "Ting", Cố Văn nhìn thấy điện thoại sáng lên, phía trên chỉ có một câu nói —— đi theo định vị tìm tới nơi này.

Tay Cố Văn run rẩy nhanh chóng trả lời: Được, tôi lập tức đi ngay, nhưng cô ngàn vạn đừng làm gì Tiểu Sâm, cầu xin cô, nó vẫn chỉ là đứa bé.

Nhưng đối phương sớm đã biến mất.

Cố Văn chỉ có thể đi tìm theo định vị, bến tàu Thanh thành rất lớn, tình huống tương đối phức tạp, có lúc tín hiệu còn không tốt, lúc Cố Văn lao đảo nghiêng ngã tìm được đến nơi, đã qua hơn nửa canh giờ.

Khi cô xuất hiện tại bến đối phương yêu cầu đến, nhìn thấy Cố Thanh ôm Tiểu Sâm đứng ở bờ biển, trên người cậu bé xanh tím nhiều chỗ, trên bộ vest màu trắng cũng có không ít vết máu.

Nhưng cho dù là vậy, Tiểu Sâm vẫn không tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Không dám sâu nặng, sợ chỉ là một giấc mơ (3)

Edit: V.O

"Cô đã làm gì nó, xin cô đừng. Cố Thanh, tôi đã hủy hôn theo lời cô nói, tôi xin cô đừng tổn thương Tiểu Sâm nữa có được không? Từ nhỏ thể chất của nó đã không tốt, còn sinh bệnh, nó không chịu nổi tra tấn như thế. . ."

Cố Văn cầu xin khàn cả giọng, nhưng Cố Thanh giống như là không nghe thấy gì cả, cười lạnh.

"Đứa bé này vốn không nên ra đời, là cô cố mang nó tới thế giới này, cho nên hoàn toàn là lỗi của cô, nếu như đứa bé này xuất hiện một chút bất trắc nào, đó cũng là trách nhiệm của cô, nhớ cho kỹ, Cố Văn, là trách nhiệm của cô!"

Cố Thanh âm ngoan nói, ôm lấy Cố Sâm tung mạnh lên, mắt thấy Tiểu Sâm sắp rơi xuống đất, Cố Văn vọt tới ôm lấy đứa bé giống như kẻ điên, ngăn cậu rơi xuống đất.

Nhưng mới vừa đón được cậu bé, Cố Văn đã ngã bịch xuống đất, lúc này bên cạnh có mấy người lao ra ủa lên đè Cố Văn xuống, thuận thế đánh đập Cố Văn.

Cố Thanh ngoắc ngoắc tay, Tiểu Sâm trong ngực Cố Văn bị mấy người kia đưa lên một cái thuyền khác.

"Xử lý!"

Một câu nói thản nhiên lại đánh sập một đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng Cố Văn, thì ra mục tiêu của cô ta vẫn là mình, vẫn không chịu buông tha cho cô và Tiểu Sâm.

"Không không không, xin cô, cô bỏ qua cho Tiểu Sâm đi, tôi đã tới, tôi biết đối tượng cô muốn là tôi, Tiểu Sâm còn nhỏ, cô hãy bỏ qua cho nó đi, tùy cô làm gì tôi đều được, tôi cũng tình nguyện, xin cô, cô thả nó đi có được không. . ."

Cố Văn cầu xin Cố Thanh, nhưng. . .

"Cô có tư cách gì nói điều kiện với tôi, bất kể là con trai của cô hay là cô đều ở trên tay của tôi, chỉ cần tôi muốn, hai người các người đều chỉ là một con kiến tôi có thể tiện tay bóp chết mà thôi!"

Cô ta nắm lấy Cố Văn, kéo lên một con thuyền khác.

Cô ta muốn dẫn Cố Văn đi chết, nếu cô ta không thể có được tình yêu của Bạc Lương, dieendaaneequydoon – V.O, vậy cô ta sẽ chết cùng Cố Văn, ít nhất sau này có thể lúc Bạc Lương nhớ tới Cố Văn chết, cũng sẽ nhân tiện nhớ tới là mình hại chết Cố Văn, ít nhất khi đó, người nọ cũng vẫn sẽ nhớ tới mình!

Cô ta biết Bạc Lương ghét cô ta, biết Bạc Lương hận cô ta.

Sao cô ta lại có thể không hận.

Hận Bạc Lương vô tình, cũng hận thấu Bạc Lương chung tình.

Nhưng không sao, đã đến lúc này, cô ta đã không để ý nữa rồi.

Cô ta chỉ hy vọng Bạc Lương có thể nhớ mình cả đời là tốt rồi, cho dù là bằng cách này!

Nhưng lúc Cố Thanh muốn mang Cố Văn đi, chợt trên chiếc thuyền bên cạnh truyền đến tiếng súng, chính là chiếc thuyền chở Cố Sâm ở!

Thân thể Cố Thanh ngẩn ra.

Không tốt, đã xảy ra chuyện.

Cô ta lập tức rút súng, Cố Văn nhìn sang, vừa vận lúc này người đàn ông mang Cố Sâm rời đi đã bị người bắt sống, mà trên chiếc thuyền có một đồng người đang vây quanh, cầm đầu chính Bạc Lương mặc bộ đồ vest chú rể.

Rất hiển nhiên là sớm đã biết tin, mai phục ở đây!

Cố Văn thấy Tiểu Sâm đã an toàn, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần con an toàn, vậy thì tốt.

Vậy mà lúc Cố Thanh nhìn thấy nụ cười của cô lại giận đến hung hăng tát một cái tát, đánh cho khóe miệng Cố Văn ra máu cô ta mới hài lòng!

"Cười cái gì mà cười, con trai của cô có mạng tiện này, nhưng không có nghĩa là cô cũng có thể tiếp tục sống, Cố Văn, tôi nói cho cô biết, cô phải chết!"

Cô ta nín cò áo Cỏ Vãn, túm cò lén thuyề, khòì ðộng thuyề. Thề nhùng lúc này Bạc Lưong trên thuyề bên cạh lại cằ cái loa hò lén: "Cỏ Thanh! Cỏ ðừng tay cho tôi! Nếu cò chịu buồng Cỏ Vãn ra, tôi sẽ tha cho cò một mạng! Tôi sẽ không truy cứu chuyện lúc trước nữa, tôi còn có thể cho cò một khoản tiền, ðưa cò xuất ngoại!"

Giọng nói hùng hồn trầm thấp của người ðàn ông vang lén, cẩn thận nghe, bên trong còn kèm theo một chút quan tâm và hốt hoảng.

Ðã bao lâu cò ta không nghe thấy ðược giọng hốt hoảng của người ðàn ông này rồi?

Thật ðúng là làm cho người ta hoàì niệm. . .

Ðáng tiếc. . .

Sự hốt hoảng và lo lắng ðó ðều không phải cho mình.

Ở trong mắt của anh, mình hoàn toàn thua cả một sợi tóc của Cỏ Vãn!

Nếu không, anh cũng sẽ không tàn nhẫn nhót mình ở trong phòng ðặt xác lâu như vậy, buộc mình ngày ðêm nói xin lỗi với một cái xác!

Cỏ lẽ nhớ tới những năm cuộc sống tối tăm không ánh sáng ðó, trong mắt Cỏ Thanh phát ra hận thù cực hạn, kéo mạnh tóc Cỏ Vãn ði vào khoang thuyề, khòì ðộng thuyề rồi ði.

Cò ta từng nói, cò ta sẽ mang theo Cỏ Vãn cùng chết!

Cò ta nhất ðịnh sẽ làm ðược!

Bạn ðang ðọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* ðược tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Không dám sâu nặng, sợ chỉ là một giấc mơ (4)

Edit: V.O

Lúc Bạc Lưong nhận ra Cỏ Thanh muốn làm gì, vội vàng sai người ðưa Tiểu Sâm ði, mình lại là leo lên một chiếc thuyề khác ðuổi theo.

Hai chiếc thuyề một trước một sau ðuổi theo.

Chạy ðiên cuồng ở trên mặt biển, Cỏ Vãn nhìn thấy Bạc Lưong bám riết sau lưng ðuổi theo không tha, trong lòng trăm mối cảm xúc, sợ Cỏ Thanh thật ðiên cuồng làm ra chuyện gì, cũng sợ Bạc Lưong sẽ vì mình mà gặp chuyện không may.

"Thật ðúng là làm người ta cảm ðộng... ðến bây giờ cò còn lo lắng cho Bạc Lưong? Sao cò không thử nghĩ tình cảnh của chính mình, Cỏ Vãn cò ðã sắp chết còn có tâm tư lo lắng cho người khác?"

"Cò muốn ðưa tôi ði ðâu?"

"Ði thì biết."

Cỏ Thanh hừ lạnh.

Mà Bạc Lưong sau lưng ðuổi theo không ngừng, gấ gạo không từ bỏ, thậm chí còn không ngừng gọi ðiện thoại tới: "Cỏ Thanh, nếu cò không thả Cỏ Vãn, tự gánh lấy hậu quả."

"Ha ha, tự gánh lấy hậu quả? Anh cho là tôi sợ sao?"

Cỏ Thanh cười lạnh, cúp ðiện thoại, thuận tay ném ðiện thoại xuống biển.

Cả trái tim Cỏ Vãn cũng chìm xuống, Cỏ Thanh thật không muốn sống, hơn nữa chỗ cò ta hành ðộng bây giờ là biển sâu.

"Cò ðẫn tôi tới ðây làm gì."

"Tôi nói rồi, ðẫn cò tới cùng chết."

Cò ta cười châm chọc.

Nhưng trong lòng Cỏ Vãn lại càng không ngừng ðánh trống, thuyề chạy ðến vùng biển quốc tế cách bờ biển hơn vài chục cây số, ðieendaanleequydoon – V.O, Cỏ Thanh mới ngừng lại, lói Cỏ Vãn từ trong khoang thuyề ra ngoài, ðẩy cò tới cạh thuyề.

Khiêu khích nhìn Bạc Lưong.

"Không phải anh rất yêu thương Cỏ Vãn sao? Sao có thể nhìn người phụ nữ mình yêu chết trước mặt mình, nói vậy cũng rất thú vị, tôi thật sự có chút mong ðợi!"

Cỏ Thanh cười lạnh.

"Cò muốn làm gì!"

Bạc Lưong cũng ngừng lại, thấy Cỏ Thanh ðẩy Cỏ Vãn tới cạh thuyề, cũng bị hù dọa sắc mặt tái nhợt, bây giờ Cỏ Vãn ðang ðứng ở cạh thuyề, chỉ cần thuyề hơi lắc một cái, cò sẽ có thể ngã xuống.

"Biết tại sao chọn ở chỗ này không? Bởi vì vùng biển quốc tế này có cá mập, cắn chết người không cần đèn mạng. Anh nói xem hai tay Cố Văn bị trói, lại bị đẩy vào trong nước thì cô ta bơi nhanh hơn, hay là cá mập bơi nhanh hơn!"

Nói xong cô ta khoác tay lên vai Cố Văn.

Cố Văn sùng sốt, rốt cuộc đã hiểu, tại sao Cố Thanh phải chọn đưa mình tới nơi này, cô ta muốn mình bỏ mạng trong biển rộng!

"Chị, Bạc Lương đã từng nói, anh ta thích người người cứu anh ta từ trong nước ra, hai người các người vì nước mà kết duyên, vậy không bằng, hai người các người cứ ở trong nước, vĩnh viễn xa cách, chị có chịu không?"

Cô ta trợn tròn mắt, cười, cười đến run rẩy, giống như cô gái ngoan ngoãn rất nhiều năm trước, nhưng bỗng chốc mặt Cố Thanh lại thay đổi, hung hăng đẩy Cố Văn xuống.

"Ừm..."

"Cố Văn!"

Giây phút Cố Văn rơi xuống nước lại mỏng lung.

Cô còn không kịp phản ứng đã bị Cố Thanh đẩy xuống.

Hai tay của cô còn bị trói, chỉ có thể dựa vào hai chân đạp nước, nhưng cho dù kỹ thuật lặn của cô có cao hơn nữa cũng hoàn toàn không kiên trì được bao lâu.

Cố Thanh đây là có tâm muốn mình chết.

Chợt...

Tìm một tiếng.

Trong mơ mơ màng màng, Cố Văn nhìn thấy một bóng người cũng nhảy xuống theo sau mình, liều mạng bơi tới bên mình.

"Văn Văn... Văn Văn..."

Bạc Lương điên cuồng bơi tới, trải nghiệm trước kia rơi xuống nước làm anh có sự sợ hãi rất lớn đối với nước, nhưng bây giờ anh lại không để ý tới nỗi sợ của mình, liều mạng bơi tới bên Cố Văn, phí sức mồ hôi trời cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Không dám sâu nặng, sợ chỉ là một giấc mơ (5)

Edit: V.O

"Văn Văn, không sao, chúng ta sẽ đi lên. Chúng ta sẽ được cứu."

Hai người nhìn lẫn nhau ở trong nước.

"Anh có ngốc không vậy, anh nhảy xuống làm gì, chẳng lẽ anh muốn hai chúng ta cùng chết ở chỗ này sao?"

"Nhưng nếu em chết, anh cũng sẽ không sống một mình!"

Bạc Lương mở miệng nói.

Cố Văn không khỏi sùng sốt.

Cô vươn tay muốn ôm Bạc Lương, nhưng đột nhiên ——

"Đoàng..."

Hai mắt Bạc Lương phóng đại, chợt ôm lấy Cố Văn xoay người, thay Cố Văn chịu một phát.

"Bạc Lương!"

Cố Văn hoảng sợ kêu to!

Máu tươi tràn ra bốn phía, rất nhanh, trong nước biển gần đó có mùi máu Bạc Lương.

"Bạc Lương, Bạc Lương —— "

Cố Văn hét lên, biển này có cá mập, bây giờ Bạc Lương bị thương, không thể nghỉ ngơi là nguy hiểm nhất.

Sắc mặt Bạc Lương trắng bệch, mồ hôi và nước biển hòa làm một thể, Cố Văn chỉ có thể vươn tay chặn chặt vết thương của anh, không để cho máu chảy ra bên ngoài.

Cố Thanh đứng ở trên thuyền cười lạnh, trong mắt là điên cuồng và thù hận không nói nên lời, tay cầm súng: "Chết đến nơi còn em anh em anh, tôi cũng không tin, nhiều phát như vậy, anh có thể chịu thay cô ta!" Nói xong, "Đoàng đoàng" mấy tiếng súng vang, nhưng giây phút cô ta giờ súng lên Bạc Lương vẫn ôm thật chặt, dieendaanleequydoon— V.O, che ở trước người Cố Văn.

Cả thân thể Cổ Văn cứng ngắt.

Nước biển có lạnh lại không bằng sự lạnh lẽo trong tim lúc này.

"Không —— "

Cổ Văn kêu thể lương, sắc mặt dữ tợn, hốc mắt đỏ ửng. Cô muốn tránh ra, nhưng người đàn ông trước mặt lại giống như là một ngọn núi lớn không thể rung chuyển, bảo vệ cô thật chặt trong lòng, không thể rung chuyển!

"Bạc Lương, anh buông tay cho em! Anh buông tay cho em! Anh sẽ chết! Sẽ chết!"

"Không, anh chết cũng sẽ không buông tay! Cho dù chết! Thân thể anh cũng đều ngăn cản một phát đạn cuối cùng cho em, anh tuyệt đối không cho phép em chịu một chút tổn thương nào ở trước mặt anh!"

Người đàn ông nói chuyện có chút suy yếu.

"Không không không! Anh buông tay cho em! Anh buông tay đi!"

Cổ Văn kêu khàn cả giọng, nhưng người trước mặt vẫn ôm chặt mình, che chở mình.

Mà Cổ Thanh trên thuyền đã sớm giận đến toàn thân phát run.

"Được, muốn che chở cô ta đúng không, vậy anh phải chết, đi chết đi!"

Khuôn mặt cô ta âm tàn, kéo cò súng.

Trợn sáu phát đạn.

Đều không ngoại lệ, toàn bộ vào trong thân thể Bạc Lương.

Cổ Văn được anh ôm vào trong lòng, tay run rẩy chặn lại máu phụt ra từ những phát đạn kia, nhưng cho dù chặn thế nào cũng không ngăn nổi, chặn lại một, vẫn không ngừng có nhiều máu tươi trào ra hơn.

"Bạc Lương... Bạc Lương...em xin anh, anh đừng bị gì, đừng bị gì cả...anh xảy ra chuyện thì em nên làm cái gì bây giờ, em không muốn, em không muốn...xin anh...xin anh..."

"Ha ha...đúng là ngăn được, Bạc Lương, không nghĩ tới anh vì Cổ Văn, ngay cả mạng cũng không cần." Cổ Thanh châm chọc nói, nhưng trong mắt cũng là ghen tỵ và thù hận không làm người ta bỏ qua được!

Đột nhiên, cô ta đổi ý.

Nếu Bạc Lương yêu Cổ Văn như vậy, vậy để cho Cổ Văn tận mắt nhìn Bạc Lương chết ở trên mặt biển vì cô thì sao, cũng tốt.

Huống chi nhiều máu như vậy, rất nhanh cá mập sẽ đến, đến lúc đó hai người này chỉ có một kết quả, chính là chết!

Tại sao mình lại cố chấp khiến cho Bạc Lương nhớ mình!

Cho dù mình làm nhiều hơn nữa, Bạc Lương cũng sẽ không nhớ mình!

Trong mắt của anh chỉ còn lại một mình Cổ Văn!

Vì con tiện nhân kia, ngay cả mạng cũng bỏ!

Cổ Thanh trầm mặt lạnh lùng, xoay người cầm dây buộc vào chiếc thuyền của Bạc Lương, lái cả hai chiếc thuyền đi!

Cô ta muốn cắt đứt đường lui của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Không dám sâu nặng, sợ chỉ là một giấc mơ (6)

Edit: V.O

Cổ Văn nhận ra Cổ Thanh muốn làm gì, cầu xin: "Cổ Thanh, đừng! Cô không thể làm như vậy! Cô làm như vậy, Bạc Lương sẽ chết!"

"Ha ha...các người đã muốn chết cùng một chỗ, vậy tôi sẽ thành toàn cho các người, không phải là vô cùng tốt sao!" Cổ Thanh cười lạnh lái thuyền đi, cô ta không cần phải chết, cô ta muốn tiếp tục sống! Nhìn đôi tiện nhân này chết không có chỗ chôn!

Mà lần này cô ta cũng cứng rắn chặt đứt một tia hi vọng sống cuối cùng của Cổ Văn.

"Bạc Lương, em xin anh, xin anh đừng chết đừng chết..."

Cổ Văn bị dọa sợ đến hết hoảng, chỉ có thể kéo Bạc Lương bơi vào bờ biển.

Nhưng mình nên đi hướng nào.

Đây là trung tâm vùng biển, cách bờ biển hơn mười km.

Chung quanh không có người ở, ngay cả thuyền cũng không thấy, mình nên làm cái gì bây giờ, cô phải làm sao!

Bạc Lương...

Em xin anh kiên trì được không?

Chúng ta nhất định sẽ đợi được đến khi có người tới cứu chúng ta!

Xin anh...

Cố Văn kéo Bạc Lương, dùng hết sức.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Cố Văn và Bạc Lương đã kiên trì ở trong nước hơn nửa canh giờ, nhưng đội cứu viện lại chậm chạp không đến, toàn thân Cố Văn cũng bị mất sức, nhưng cô lại không dám thả lỏng! Chỉ cần cô buông tay, người cô ôm sẽ vĩnh viễn biến mất.

Cô không muốn...

Cô không muốn...

Cô không dám làm như thế.

Máu Bạc Lương chảy càng ngày càng nhiều, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, nếu từ này tới giờ Cố Văn không nói chuyện với anh, mà anh cũng không yên lòng Cố Văn, nếu không sớm đã bất tỉnh.

Ngay vào lúc này, Cố Văn thật vất vả nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ.

Cô liều mạng quơ tay, dường như người trên thuyền cũng nhìn thấy mình, lái tới cạnh mình.

Bạc Lương mơ mơ màng màng mở mắt nhìn về phía chiếc thuyền kia, biết Cố Văn của anh đã được cứu...

Lòng lo lắng cuối cùng cũng buông lỏng.

Cố Văn liều mạng kéo Bạc Lương qua chỗ thuyền. Nhưng bất chợt, trong nước biển truyền đến xôn xao.

Cố Thanh từng nói, nơi này có cá mập!

Thân thể Cố Văn cứng đờ.

Tay kéo Bạc Lương chặt vài phần, tốc độ bơi cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cô đang sợ, máu Bạc Lương đã nhuộm đỏ một vùng biển tương đối lớn, cá mập rất nhanh có thể tìm mùi đến.

"Không...sẽ không..."

Đương nhiên Bạc Lương cũng cảm thấy nguy hiểm. Ngẩng đầu nhìn Cố Văn kéo mình, phớt sức nở nụ cười, mở mắt ra nhìn người phụ nữ trước mặt khiến mình nhớ thương cả đời, thì ra lúc này...đã đến lúc biệt ly sao?

Anh cười.

Trên mặt, trên người, dieendaaneequydoon – V.O, khắp nơi đều là máu.

Nhưng nằm ở trong nước biển, mở mắt ra nhìn thấy bầu trời đầy sao, cho nên cảm thấy có chút tốt đẹp.

Thật tốt, một lần cuối cùng trước khi chết còn có thể giữ được cô.

Chẳng qua là, thật đáng tiếc, rõ ràng mới gặp nhau không bao lâu, bây giờ lại phải biệt ly.

Sau này cô sẽ sống cùng ai đây?

Có thể gặp một người yêu cô lần nữa hay không?

Ha ha...

Chắc chắn người kia không biết yêu cô thế nào...

Anh thật không yên lòng...

Sao anh dám yên tâm giao người phụ nữ mình yêu cả đời vào trong tay người khác.

Nhưng lại rất bất đắc dĩ.

Anh chỉ muốn cô tiếp tục sống..

Đang lúc Cố Văn phớt sức kéo Bạc Lương tới gần thuyền đánh cá, chợt trên mặt biển bạo động.

"Nguy rồi, là cá mập...ôi trời, sao còn là một người bị thương, cá mập nghe mùi sẽ đuổi theo, chúng tôi cũng sẽ gặp nạn!" Người đánh cá có chút không sẵn lòng giúp đỡ, dù sao trước tình huống tính mạng của mình gặp nguy hiểm, giúp người cũng không có lợi.

"Xin anh, cứu chúng tôi, cứu chúng tôi..."

Cổ Văn vội vàng cầu xin, nhưng mặt người đánh cá lại không vui, thậm chí có chút oán giận: "Chỉ có thể cứu một mình cô, anh ta, không được, chúng ta phải nhanh lên, cá mập sắp tới rồi, nếu không ai trong chúng ta cũng không trốn thoát!"

"..."

Chợt tay Cổ Văn buông lỏng thuyền đánh cá ra.

Sự lạnh lẽo trong tim làm cô không cảm nhận được bất kỳ nhiệt độ nào.

"Vây..."

"Vây em đi theo bọn họ đi."

"Anh nói gì?"

Cổ Văn nghe thấy lời Bạc Lương, mở to hai mắt.

Thật ra thì cô đã sớm hết sức, ngay cả sức nói chuyện đều là cố chống.

Kéo một người bị thương nặng ở trong nước biển, bơi gần một canh giờ, đã sớm vượt qua cực hạn thân thể cô, bây giờ cô nói thêm một câu đều là đang tiêu hao thể năng của cô, ngay cả ý thức của cô cũng mơ hồ, nhưng những lời này của Bạc Lương lại giống như là một cây kim châm vào lòng cô, để cho cô tỉnh táo trong nháy mắt.

"Không...anh đang nói mê sảng gì vậy, anh im miệng cho em! Muốn chết thì cùng chết, muốn sống thì cùng sống! Em sẽ không từ bỏ!"

Chợt cô đẩy thuyền đánh cá, đẩy cả hai bọn họ lọt vào trong nước, cô không hề sợ cá mập, cũng không sợ chết, nhưng cô rất sợ mình sống, Bạc Lương lại rời bỏ cô...

Cô sợ...

Là thật sự sợ...

Bạc Lương cười bất đắc dĩ, dùng hết sức lực, kéo người trước mặt, nhẹ nhàng hôn.

Vốn tưởng rằng là một nụ hôn thiên nhiên, nhưng Bạc Lương lại vươn tay đánh mạnh vào gáy cô.

Trước một giây Cổ Văn bất tỉnh, trong mắt tràn đầy bi thống và tuyệt vọng.

Bạc Lương tốn sức cười cười, gỡ tay cô nắm chặt cổ tay mình xuống, mượn tay người đánh cá, đưa cô lên thuyền.

"Anh..." Người đánh cá có chút do dự.

"Tôi sẽ bơi về hướng ngược lại, anh, đưa cô ấy đi đi, có được không!"

Người đánh cá ngăn người, gạt đầu.

Bạc Lương cười biết ơn.

Trước khi đi nhìn thật sâu Cổ Văn.

"Tạm biệt Văn Văn. Anh muốn sống cùng em, nhưng anh càng luyện tiếc em chết! Anh hi vọng lúc anh chết, em vẫn an toàn! Anh yêu em..."

Nói xong, vọt xuống, mang theo một thân máu tươi bơi ngược hướng thuyền, anh bơi nhiều một thước, người trên thuyền phía sau anh sẽ có thêm một phần an toàn, đây là cam kết cuối cùng anh cho cô...

Anh sẽ không nhìn cô gặp chuyện...

Một chút xíu cũng sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Không dám sâu nặng, sợ chỉ là một giấc mơ (7)

Edit: V.O

"Thiếu gia, Tần tổng! Bệnh nhân đã tỉnh lại!"

Người trên giường bệnh chậm rãi mở mắt ra theo tiếng la vui mừng của nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, Cổ Sâm và Tần Nghị vội vàng chạy tới.

Lúc thấy người trên giường, nước mắt Cổ Sâm lập tức rót ra ngoài, giọng khàn khàn không nói nên lời: "Mẹ —— cuối cùng mẹ cũng tỉnh —— "

Cổ Văn mở đôi mắt trống rỗng hăm sâu, nhìn trần nhà, nước mắt "xoạt" lập tức chảy ra.

"Anh ấy đâu?"

Cách mười năm, đây là câu đầu tiên cô mở miệng nói, nhưng hai chữ này, lại lộ ra chờ đợi cách mười năm.

"Mẹ, mẹ ăn một chút gì đi, mẹ phải dưỡng tốt thân thể trước mới có thể có sức đi tìm ba. Mẹ đừng như vậy có được không ..."

Kể từ sau khi Cố Văn tỉnh lại, vẫn duy trì tư thế cầm tấm hình Bạc Lương.

Bất kể Cố Sâm hay là bác sĩ, y tá, cho dù là Tần Nghị khuyên bao nhiêu lần, cô vẫn nghe không vào.

Chỉ thì thầm hai chữ "Bạc Lương" hết lần này tới lần khác.

Cố Sâm cũng không biết nên làm sao với cô bây giờ.

Chỉ có thể tùy cô, nhưng cũng nhìn cô một tác không rời, kiểm tra bệnh tình của cô từng phút từng giây, bảo đảm thân thể cô hoạt động bình thường.

"Xem ra là mẹ con lo cho ba con." Tần Nghị đứng ở sau lưng Cố Sâm, vươn tay đặt lên vai cậu.

Cố Sâm thờ dài.

Thật ra thì lúc trước bác sĩ từng nói, Cố Văn mãi vẫn không chịu tỉnh lại cũng là bởi vì bị đá kích lớn, phản ứng bản năng thân thể không muốn tỉnh lại đối mặt với sự thật Bạc Lương đã ra đi.

Ngày đó sau khi cứu người từ thuyền đánh cá, Tần Nghị sai người đi tìm Bạc Lương lần nữa nhưng không tìm được bất kỳ một chút bóng dáng nào về Bạc Lương.

Thật ra thì khi đó bọn họ đã biết, hơn phân nửa là Bạc Lương đã táng thân biển lớn. Chỉ là vẫn luôn không biết rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì, sao Cố Văn lại trở về một mình.

Mà Cố Thanh đang bị cảnh sát tìm kiếm, trong quá trình chạy trốn, đột nhiên chiếc thuyền của cô ta nổ tung, cũng rơi vào kết quả chết không toàn thây.

Vì vậy, chuyện ngày đó giống như là một bí ẩn.

"Nhưng mẹ vẫn không muốn tiếp nhận hiện thực này thì phải làm sao bây giờ?" Cố Sâm có chút bận tâm.

"Cô ấy không muốn tỉnh lại, con cũng không có cách nào, chỉ có thể đợi cô ấy nghĩ thông suốt." Tần Nghị than thở.

Sắc mặt Cố Sâm cũng rất khó coi.

Năm năm, Cố Sâm từ công ty trở về, dieendaaneequydoon – V.O, bây giờ cậu đã có thể một mình đảm đương một phía, ngoài ra Tần Nghị còn mở công ty khác thuộc về mình, giao Tập đoàn Bạc Thị cho Cố Sâm.

Tất cả mọi người đang phát triển theo hướng tốt.

Nhưng Cố Văn lại vẫn như cũ, mà việc tìm kiếm Bạc Lương cũng đã qua mười lăm năm, bị cảnh sát trực tiếp phán định, người này đã tử vong theo luật pháp.

Chỉ có ngày tòa án đưa giấy thông báo tử vong, tâm tình Cố Văn có chút gọn sóng, sau vẫn duy trì bộ dạng lúc trước.

Lại là một ngày tuyết rơi.

Lúc Cố Sâm chạy từ công ty về nhà, lại không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào của Cố Văn.

Trong lòng ngạc nhiên, nhẹ tay nhẹ chân đến phòng Cố Văn, lúc đẩy cửa ra, chỉ nhìn thấy một bóng lưng ngồi ở trên xe lăn.

Hướng về phía cửa sổ mở, nhìn cánh rừng tuyết nhuộm trắng xóa bên ngoài.

"Mẹ...mẹ ngồi như vậy sẽ lạnh..."

Cố Sâm đi tới, cầm một cái mền muốn đắp lên cho Cố Văn, nhưng tay vừa đụng đến thân thể Cố Văn, thân thể kia đã sớm lạnh lẽo.

Lòng Cố Sâm cả kinh.

Cúi đầu nhìn xuống.

Người phụ nữ gầy, khuôn mặt có chút nếp nhăn lại xuất kỳ sự yên lặng tường hòa, thậm chí khóe miệng còn có nụ cười nhàn nhạt.

Trên ngón tay thon dài của cô chính là chiếc nhẫn cầu hôn Bạc Lương đeo lên cho cô.

Lòng bàn tay nắm giấy báo tử của người nọ và tấm hình đã hơi ố vàng, chính là tấm hình Bạc Lương cầu hôn cô bị Cố Sâm chụp được.

Bên tay còn có một bức thư Cố Văn để lại:

Ngày đó cũng là trời đất tuyết trắng, giống như ngày tuyết hôm nay.

Bạc Lương, em chờ anh năm năm, cũng nếm được tư vị anh chờ em năm năm.

Món nợ này em trả lại anh rồi.

Đời này kiếp này em sẽ không bao giờ...thiếu anh bất kỳ cái gì nữa.

Cho nên...

Em tới tìm anh đây.

Anh đã nói, em chết, anh sẽ không sống một mình.

Thế nhưng không có anh, cả đời này, em cũng rất cô độc.

Em trì hoãn anh mười lăm năm, anh chờ em một chút có được không.

Hì vọng cả đời, chúng ta sẽ không bỏ qua nhau nữa.

Cuộc đời không thể chỉ giáo rồi, Bạc tiên sinh.

Kiếp này chúng ta bắt đầu lại vậy.

—— Bạc phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ngoại truyện – Ánh sáng le lói trong đêm tối

Edit:V.O

"Trình Phi tiên sinh, chúng tôi nghi ngờ Phi Tượng Khoa Kỹ của anh và Cố Thanh dính dáng đến tiết lộ bí mật quốc gia, cùng với việc lợi dụng kỹ thuật Internet lừa gạt mạng lưới người dân, tham ô tài sản công chúng. Tôi qua Cố Thanh nhận được tin chạy trốn, nhưng nửa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn bỏ mình, cho nên bây giờ chỉ có thể mời anh đi theo chúng tôi, hỗ trợ điều tra!"

Lúc cảnh sát đặt lệnh truy nã ở trước mặt Trình Phi, anh đang uống rượu mơ mơ màng màng ở trong biệt thự của mình, bởi vì anh biết Cố Văn đã kết hôn, ngày hôm qua, đã gả cho người đàn ông cô yêu.

Đúng là anh vẫn không đầu lại Bạc Lương.

Năm năm trước, anh thua Cố Văn, năm năm sau, anh không chỉ thua Cố Văn, thậm chí ngay cả tình cảm hết sức chân thành của mình cũng đều thua vào.

Khi bị công tay, ngồi ở trong xe cảnh sát, anh nhìn ra phía ngoài cửa xe, từng cảnh tượng lướt qua đầu mình.

Quen biết Cố Văn mười lăm năm giống như là giấc mơ mình vẫn không muốn tỉnh lại.

Thật ra ba ruột anh ta là ông chủ lớn, nhưng chỉ biết đùa giỡn mẹ anh ta, dẫn đến mẹ mang thai mình xong đã biến mất không còn bóng dáng, mà mẹ vì giữ mặt mũi mà gả cho chồng sau.

Thế nhưng nón xanh lớn vậy sao ba anh có thể nhận được, cho nên cả ngày không đánh thì mắng mẹ anh, cũng mắc phải tật xấu uống rượu bài bạc, cuối cùng có một ngày lúc tránh né người đòi nợ, bị xe tải trên đường tông chết.

Mà mẹ anh đau lòng muốn chết, trực tiếp cho rằng là anh hại chết ba mình, làm hại bà sống thảm như vậy, cũng càng thêm điên cuồng hành hạ anh.

Cho nên mười mấy năm trước anh vẫn trải qua những ngày tháng đen tối như chuột chạy qua đường bị người hò hét.

Cho đến cái ngày mười lăm năm trước kia, vì anh sợ mẹ nổi điên, ba ngày liền không về nhà, cũng không ăn được gì đói bụng đến té xỉu dưới đất, được nữ sinh đi ngang qua đỡ dậy, thậm chí cô còn không ngại đưa sữa tươi và bánh bao trong tay cho mình, cô nói: Cuộc sống đã đủ tệ với chúng ta rồi, nên chúng ta phải học cách đối xử tốt với chính mình hơn một chút.

Người đó chính là Cố Văn.

Khi đó, cậu bé choai choai còn không hiểu cái gì gọi là tình cảm, cái gì gọi là thích, cậu chỉ nhớ rõ ngày đó Cố Văn mặc quần áo rất đẹp, giống như thiên sứ nhỏ, thoáng cái đi vào cuộc sống xám xịt của mình.

Mà lời của cô cũng giống như ông trời khắc một dấu vào trong lòng mình.

Sau lại, rất may mắn, anh và cô trở thành bạn cùng bàn.

Khi đó anh mới biết thì ra là cô cũng là một cô bé mà mẹ không cần, giống như anh.

Nhưng khác biệt là cho dù trong nhà có mẹ ghê khó đối phó bao nhiêu, có em gái bá đạo ích kỷ bao nhiêu, trên mặt cô vẫn mãi mỉm cười.

Anh thích nụ cười của cô.

Giống như ánh mặt trời.

Là ánh sáng ít ỏi trong cuộc đời anh.

Anh giống như là một người chết chìm, liều mạng nắm lấy cây cò cứu mạng thuộc về anh.

Cho nên anh thay đổi thái độ, liều mạng học tập, cô thi đậu Đại học Z, anh cũng đi theo, cô học chuyên ngành thiết kế, anh cũng đi chọn chuyên ngành máy tính bên cạnh!

Anh bảo vệ cô suốt bảy năm, đợi đến lúc tốt nghiệp, cuối cùng anh cũng có can đảm tỏ tình, lại phát hiện không biết từ lúc nào cô đã bắt đầu lừa mình, thậm chí lâu lâu cô thường sẽ lên một chiếc xe đắt tiền như kẻ trộm.

Khi đó bọn họ đã được coi như là nhân sĩ xã hội, anh cũng mất đi đường tắt duy nhất có thể cùng với cô.

Lúc gặp lại, chỉ có thể thỉnh thoảng xuất hiện ở hợp mặt bạn bè, dieendaaneequydoon – V.O, người đeo đầy trang sức và túi xách hàng hiệu.

Anh nghĩ anh biết những thứ đó là từ đâu tới.

Nhưng đó là thứ mà không phải một tên nhóc nghèo mới ra trường như mình có thể cho.

Anh biết, Cố Văn là Đại tiểu thư nhà họ Cố, là thiên kim tiểu thư, cho dù không được cưng chiều thế nào cũng không phải là loại người nghèo như mình có thể dính vào.

Cho nên anh liều mạng nộp sơ yếu lý lịch, nhưng bởi vì không có bối cảnh, mà liên tục thất bại.

Anh càng ngày càng cảm thấy mình chỉ là một người thất bại, hoàn toàn thua xa người đàn ông ngồi trong xe tới đón cô.

Nghe nói người nọ là Tổng giám đốc ngồi ở địa vị cao, mà mình chỉ là vận bất đắc dĩ tuân theo sự sắp xếp trong nhà trở thành một tên cảnh sát nhỏ bé.

Mức chênh lệch của lòng sông với mặt biển này dẫn đến sau này anh lại sinh ra lòng cực đoan liều mạng muốn thay đổi.

Cho nên sau này mình mới có thể tận dụng mọi thứ lúc Cố Văn từ bỏ Bạc Lương, dẫn dụ Cố Văn kết hôn với mình, lúc biết Cố Văn mang thai lại chết cũng không chịu buông tay. Ba đường anh cũng vì mẹ mang thai con người khác mới có thể nổi điên đánh mẹ, nhưng anh sẽ không, bởi vì người đó là Cố Văn, anh yêu cô!

Nhưng châm chọc là, Cố Văn không yêu anh!

Lúc trong hôn lễ cô nói đồng ý, anh nhìn ra được, cô đang miễn cưỡng cười vui, từ đầu đến cuối ánh mắt của cô vẫn ở trên người người kia!

Anh muốn lấy được cô cho nên chỉ có thể hợp tác với Cố Thanh.

Nếu như anh không cố ý để Cố Thanh vào phòng bệnh, Cố Văn sẽ hoàn toàn không bị hành hạ sinh non, cũng sẽ không hoàn toàn hận Bạc Lương.

Anh muốn dẫn cô đi, thậm chí không tiếc diễn một vở kịch với Cố Thanh, hy sinh một chân, anh muốn cho cô ấy nấy, giữ ở bên cạnh mình. Vì để cô có thể ở lại, anh tình nguyện giả bộ thành người què, giả bộ suốt năm năm. Thậm chí anh còn lợi dụng một đứa bé, thậm chí lừa cô đi đánh sập Bạc Lương, chỉ vì chia rẽ bọn họ, muốn giữ cô lại!

Cô nói là anh lừa cô, nhưng sao cô lại có thể biết, cũng là anh đang dối gạt chính mình mà thôi.

Một người không yêu anh, bất kể như thế nào cũng không giữ được.

Quanh đi quẩn lại, anh vẫn không chơi lại Bạc Lương, vẫn thua cô!

Sau khi anh lấy được Bạc Thị, anh biết rõ vì sao Bạc Lương lại từ bỏ Bạc Thị, thật ra thì đó là một cái vỏ rỗng Bạc Lương để lại, Bạc Thị sớm đã bị vét sạch rồi. Thì ra lúc chính mình đắc ý cho là dùng thủ đoạn đạt được, lại bị người nọ đùa giỡn trong tay.

Anh thua tâm phục khẩu phục.

Sau khi đến cục cảnh sát, Trình Phi dừng lại, nhìn cảnh sát bên cạnh, khéo léo hỏi: "Có phải tôi sẽ bị bắn chết không?"

"Theo tội trạng trước mắt của anh sẽ không bị bắn chết, nhưng sẽ bị tù chung thân."

Anh không khỏi hiểu ra.

Thì ra là cả đời cũng sẽ không ra ngoài, vậy có phải cũng không thấy được cô không...

"Vậy tôi có thể gặp một người không? Có thể giúp tôi gửi lời nhắn cho..."

"Cho tiểu thư Cố Văn sao?"

Chợt một giọng nam truyền tới, Trình Phi quay đầu nhìn, cũng là người quen cũ —— người đã từng là Trợ lý của Bạc Lương - Tần Nghị.

Tần Nghị đứng trước mặt anh, vươn tay đặt một thứ vào tay anh: "Đây là tiểu thư Cố Văn đưa cho anh, cô ấy nói cô ấy muốn kết hôn với Boss, về phần anh, cô ấy sẽ không hận anh, chỉ hi vọng anh và cô ấy đều có thể quên đi những gì đã từng trải qua, coi như các người chưa từng quen biết."

Thân Trình Phi cứng đờ.

Mở thứ trong lòng bàn tay ra, rõ ràng là chiếc nhẫn năm năm trước bọn họ kết hôn.

Lóe ra tia sáng chói mắt, giống như là ánh sáng le lói Cố Văn đã từng chiếu rọi vào trong lòng mình.

Chẳng qua là...

Chiếc nhẫn được trả lại.

Mà chút ánh sáng đó, cô lại lấy đi.

Sau này để lại cho mình, sẽ chỉ là bóng đen vô tận, sẽ không có người kia nữa, ánh sáng le lói đó...

Trình Phi cầm chiếc nhẫn thật chặt, khẽ cười: "Được!"

- Hoàn -

- ----

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Lạnh Lẽo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.